BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 172 • Temmuz / Tîrmeh 2015 • Fiyatı / Biha: 2 TL

SEÇİMLER YAPILDI KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE'DE SİYASETTE BİR DÖNEM KAPANDI

HDP BARAJI YIKTI!

Bolivya Marksist Leninist Maoist Komünist Partisi'nin "9. Uluslararası Konferanstaki (MLPÖUK) revizyonist görüntü biçimleri hakkında bazı düşünceler" başlıklı yazısı üzerine

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

Genelge

En baştan şunu hatırlatmak istiyoruz: Burjuvazinin egemen olduğu bir düzende parlamento seçimleri işçi sınıfı ve emekçiler açısından, onların bilinç ve örgütlenme düzeyini gösteren bir kıstas olması açısından önemlidir. İşçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin düzeninde yapılan seçimlerde parlamentoda çoğunluğu ele geçirerek, parlamenter yolla iktidarı ele geçirip, kendi sınıf iktidarlarını kurup, kapitalizmi tasfiye etmeye, sosyalizmi inşa etmeye yönelemez. Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilerin gerçekten komünist bir partiye çoğunluğu vereceğini öngördüğü seçimleri yapmaz, yaptırmaz. Bu anlamda Komünistler parlamento yoluyla iktidarı ele geçirip sosyalizmi inşa etme hayallerini en baştan red ederler. Bu Komünistlerin burjuva düzeninde parlamenter mücadele yürütmeyeceği, parlamento seçimlerine hiçbir zaman katılmayacağı vb. anlamına gelmez. Parlamento seçimlerine katılıp katılmama, mücadelenin seviyesine, partinin örgütsel durumuna, imkanlarına göre belirlenecek taktik bir sorundur. Komünistler eğer parlamento seçimlerine kendi adayları veya legal partileri aracılığı ile katılırsa, o zaman işçi ve emekçilerde parlamenter hayaller yaymayan bir propaganda yaparlar. Bizi seçerseniz, size vaad ettiğimiz en önemli şey bu parlamento içinde, egemen sınıfların iktidarının neden yıkılması gerektiğini parlamento kürsüsünü de kullanarak açıklamak olacaktır. Bu parlamento içinde bizim esas görevimiz parlamentonun gerçek işlevinin ne olduğunu, burjuvazinin diktatörlüğüne nasıl bir demokratik kılıf taktığını göstermek olacaktır. Parlamentoda yaptığımız çalışmalarda sömürü düzeninin bir kurumu parlamentonun da gerçek kurtuluş için neden yerle bir edilmesi gerektiğini anlatacağız. Tabii ki parlamento çalışmalarında İşçi sınıfı ve emekçiler ve tüm ezilenler lehine şu veya bu yasal değişikliği – ancak sürekli temas içinde bulunulan ve talepleri parlamento kürsüsüne taşınan parlamento dışındaki sınıf mücadelesinin zorlaması sonucu- gerçekleştirmek de mümkündür. Biz tabii ki parlamentoda bu gibi yasal düzeltmeler, reformlar için de mücadele eder, burjuva düzeninde de burjuvaziden alınabilecek yasal tavizleri almak için çalışırız. Fakat burjuvazinin iktidarında parlamento hiçbir zaman işçilerin-emekçilerin iktidarının aracı olamaz, onun aracına dönüştürülemez. Biz Komünistler olarak katıldığımız seçimlerde bu gerçekleri açıklayarak gireriz seçimlere.

Biz bugüne kadar hiçbir parlamento seçimine kendi adaylarımızla veya legal parti kurarak vb. katılmadık. Parlamento seçimlerinde boykot tavrı takındık. Kısa süre önce ülkelerimizde yapılan Parlamento seçimlerinde tarihimizde ilk kez, Kürt ulusal mücadelesinin legal partisi konumunda olan, ve Türkiye/Kuzey Kürdistan'da burjuva demokrasisine en yakın parti olarak değerlendirdiğimiz reformist ve parlamentarist bir partiye, HDP'ne oy verilmesi çağrısı yaptık. Ve bu partinin seçim kampanyasının başarıya ulaşması için var gücümüzle çalıştık.

Aşağıda seçim sonuçları hakkında ve bundan sonraki gelişmeler hakkında görüşlerimizi aktarıyoruz:

SEÇİMLER YAPILDI
TÜRKİYE KUZEY KÜRDİSTAN'DA SİYASETTE BİR DÖNEM KAPANDI

7 Haziran genel seçimleri yapıldı. Meclisin 25. Dönem vekillerini belirlemek için, yaklaşık 47,5 milyon seçmen sandık başına gitti.

7 Haziran 2015 Milletvekili Genel Seçimlerinin Geçici Sonuçları YSK sitesinde şöyle ilan edildi:

E) 25. DÖNEM MİLLETVEKİLLİĞİ GENEL SEÇİM SONUCU:
SİYASİ PARTİLERİN ÇIKARDIKLARI MİLLETVEKİLLİĞİ İLE BAĞIMSIZLAR

PARTİ ADI	KAZANDIĞI MİLLETVEKİLİ SAYISI
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ	80
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ	80
CUMHURİYET HALK PARTİSİ	132
ADALET VE KALKINMA PARTİSİ	258
BAĞIMSIZLAR	0
TÜRKİYE TOPLAMI :	550

Bu sonuçlar ne anlatıyor?

RAHAT ÇOĞUNLUKLU TEK BAŞINA AKP İKTİDARLARI DÖNEMİ KAPANDI…

Şimdiye kadar girdiği 3 genel seçimi (2 Kasım 2002; 22 Temmuz 2007; 12 Haziran 2011) oy sayısını ve oy oranını artırarak kazanan ve her üç seçim ertesinde de tek başına hükümet kuracak çoğunluğu alarak 3 dönem tek başına iktidar olan AKP; 2015 seçimlerinde ilk kez bir önceki genel seçime göre oy sayısında ve oranında önemli bir düşüş yaşamış; aldığı 18.863.832 oy ve ve % 40,87 oy oranı ile seçimlerden birinci parti olarak çıkmasına rağmen, bu seçimlerde önüne koyduğu iki hedefi yakalayamamıştır. AKP kuruluşundan bu yana girdiği 4. genel seçimden Anayasayı referanduma götürerek değiştirecek milletvekili sayısını kazanamadan çıktığı gibi; aynı zamanda tek başına hükümet kuracak çoğunluğu da sağlayamadan çıkmıştır. Bu seçimler AKP'nin 30 Mart 2014 seçimlerinde ilk kez görülen gerileme eğiliminin geçici olmadığını, AKP'nin tek başına iktidar olma devrinin sonuna gelindiğini göstermiştir.

Bu anlamda AKP bu seçimin yenilenlerinden biridir.

* Yenilginin boyutları açısından durum şöyledir: AKP'nin bundan önceki genel seçimlerde vardığı 21.399.082 oy, ve % 49.83 oranlık zirveye göre oy kaybı mutlak rakam olarak 2.535.250; oran olarak % 8,96'dır. Oy kaybı kullanılan geçerli oyların (2015: 46.161.049 / 2011: 42.941,783) bir önceki genel seçimlere göre 3.219.266 arttığı göz önünde bulundurulduğunda, hem mutlak sayı hem oran olarak çok

daha yüksektir. Yenilginin Milletvekili sayılarına yansıması AKP açısından geçen seçimlere göre toplam 69 Milletvekilliğinin kaybedilmesi olarak görülmektedir. 2011 seçimleri sonrasında parlamentoda 327 milletvekili ile yer alan AKP; 2015 seçimleri sonrasında kurulacak parlamentoda 258 milletvekilliğine sahip olacaktır.

Türkiye'de siyasi iktidar açısından 7 Haziran 2015 seçimleri ile bir devir; AKP'nin 13 yıllık rahat bir meclis çoğunluğuyla tek başına iktidar dönemi kapanmıştır.

7 Haziran 2015 genel seçimlerinden AKP, ikinci ile arasında 15 puanlık bir açık ara ile birinci parti olarak çıkmıştır. Bu seçimlerden çıkan irade AKP'ye tek başına rahat çoğunluklu bir hükümet kurma izni vermeyen ve fakat ülkenin hâlâ en güçlü seçmen desteğine sahip partisi olarak, hükümet kurma görevinde ona öncelik veren bir iradedir.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN'NIN İSTEDİĞİ "TÜRK TİPİ BAŞKANLIK" SEÇMEN TARAFINDAN RED EDİLDİ

7 Haziran 2015 seçimlerinde büyük oy kaybı nedeniyle yenilen yalnızca AKP olmadı. 7 Haziran 2015 seçimleri aynı zamanda öncelikle Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın doğrudan sahaya inmesi ile onun istediği biçimde, Halk tarafından seçilen Başkan'ın hemen her şeyi belirlediği "Türk Tipi Başkanlık" sistemi konusunda da bir referandum niteliğine büründü. Recep Tayyip Erdoğan devletin bütün imkanlarını seferber ederek, yasaları ve Anayasayı da iyice zorlayarak yürüttüğü seçim kampanyasında, Anayasa değişikliği için "gönlünde yatan Aslan"a, AKP'ye Anayasayı tek başına değiştirecek bir çoğunluk için oy istedi. **Seçmen RTE tarafından dayatılan bu Referandum'da % 59 luk bir çoğunlukla, RTE'nin "Türk Tipi Başkanlık" isteğine onay vermedi, "Hayır" dedi. 7 Haziran 2015 seçimleri şimdiye dek girdiği bütün seçimlerde kazanan Recep Tayyip Erdoğan'ın aldığı ilk büyük yenilgi oldu. Onun yenilmezlik karizması yıkıldı**. AKP'nin seçim yenilgisinin boyutlarının büyüklüğünde RTE'nın kişisel sınırsız iktidar hırsının tehlikeli olduğunu görerek oylarını esas olarak RTE'yi engellemek için oy kullanan seçmenler –ki bunların içinde hiç küçümsenmeyecek ölçüde daha önceki seçimlerde AKP'ye oy veren seçmenler de vardır- önemli rol oynamıştır. Yenilginin bu boyutunda RTE baş roldedir. AKP'nin yenilgisi öncelikle Erdoğan'ın yenilgisidir. **RTE seçimlerin esas mağlubudur.**

SEÇİMLERİN ESAS GALİBİ HDP'DİR…

*** 7 Haziran 2015 seçimlerinin esas galibi HDP'dir**. **HDP bu seçimlerde oy sayısını ve oy oranını iki mislindan fazla arttırmıştır.** (Oy sayısı ve oranını ne kadar arttırdığını kesin rakam olarak vermek mümkün değil. Bilindiği gibi HDP 2011 seçimlerine % 10 ülke barajı nedeniyle parti olarak değil, bağımsız adaylar göstererek girdi. 2011 seçimlerinde içinde HDP'nin göstermediği çok sayıda bağımsız adayın da bulunduğu tüm bağımsızların aldığı oy sayısı 2.819.917; oranı % 6,57 idi. Yuvarlak bir hesapla HDP adaylarının 2011 seçimlerinde 2.600.00 ci-

varında oy aldığı; geçerli oylar bazında oy oranının da %6'nın biraz üzerinde olduğu söylenebilir.) **% 10'luk seçim barajını aşacağı iddiası ile seçimlere parti olarak katılan HDP; bu barajı 6.058.150 geçerli oy ve %13,12'lik bir oranla aşarak büyük bir zafer kazanmıştır. HDP TBMM'deki milletvekili sayısını 35'ten 80'e çıkarmıştır.**

HDP bu zaferi AKP'nin ve Recep Tayyip Erdoğan'ın bütün devlet imkânlarını kullanarak yürüttüğü eşitsiz, adaletsiz şartlarla yürüyen bir kampanyaya; kampanya sırasında HDP örgütlerine ve HDP'lilere karşı yönelen onlarca ırkçı faşist saldırıya, engellemeye; silahlı saldırılara, bombalı provakatif eylemlere rağmen, kampanya sırasında kimi HDP'lilerin hunharca katledilmesi pahasına kazandı.

HDP'nin bu seçimlerin gerçek galibi olduğu ve kazandığı zaferin büyüklüğü tartışılmaz bir gerçektir.

HDP bu seçim sonuçları ile AKP'nin "Kürt vatandaşların gerçek temsilcisi biziz" balonunu patlatmıştır. Kuzey Kürdistan'da açık ara birinci partidir. Fakat başarı yalnız bununla sınırlı değildir. HDP'nin en çok oy aldığı, oy sayısını ve oranını en çok arttırdığı kent İstanbul'dur. HDP yalnızca Kürt kökenli nüfusun yoğun olduğu metropol kentlerde oy almak ve arttırmakla kalmamış, Kürt kökenli nüfusun çok az olduğu illerde de oyunu arttırmış; bölge partisi olmaktan çıkıp "Türkiyelileşme" iddiasını gerçekleştirme yönünde çok büyük bir adım atmıştır.

Seçmen HDP'ye yeni TBMM de –eğer isterse– iktidara ortak olma, olası bir iktidar ortaklığında çok önemli bir rol oynama şansı, bir azınlık hükümeti kurulması şartlarında ise anahtar rolü vermiştir. CHP ve MHP'nin HDP desteği olmaksızın bir azınlık hükümeti kurma şansı yoktur.

HDP'nin % 10 barajını aşması 7 Haziran 2015 seçimlerinin belirleyici olgusudur. R.Tayyip Erdoğan'ın Türk Tipi Başkanlık planını devreden çıkaran; AKP'nin 13 yıllık tek başına iktidarına son veren olgu HDP'nin seçim zaferidir. Eğer HDP % 10 barajını tek bir oy farkla bile aşamasaydı, 8 Haziran'da ortaya çıkacak tablo çok değişik olacak, AKP'nin tek başına iktidarı yine oldukça rahat bir meclis çoğunluğuyla sürmeye devam edecekti. 8 Haziran'dan itibaren haklı olarak meclisin meşruiyeti tartışması gündeme gelecek; öncelikle Kürt seçmenler kendilerinin oylarının çalındığını haklı olarak söyleyecekti. HDP'ne verilen oylar, barajı aşan partilerin hanesine yazılacak, AKP Kuzey Kürdistan'dan alınan oyların hemen tümünü kendi için Milletvekiline dönüştürecekti. Seçimlerin meşruiyeti haklı olarak sorgulanır hale gelecekti. Türkiye/Kuzey Kürdistan'da Devlet/PKK arasındaki bir anlaşma ile, Kuzey Kürdistan'da yürüyen –ateşkesli– savaşın sonlandırılması konusunda atılmış olan adımların devam ettirilmesi zora girecekti. Geniş çapta seçim sahtekârlığı yapıldığı konusunda kampanyalar gündeme gelecekti. vs.

HDP'nin seçim zaferi bütün bu gelişmelerin önünü alan bir –burjuva anlamda da olsa– demokrasi zaferidir. HDP'nin seçim zaferi aynı zamanda Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Kürt sorununun savaşsız çözümüne destek veren, bir barış çağrısı, bir barış isteğinin ifadesidir. HDP'nin seçim zaferi, Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin bütün renklerini, bütün "öteki"leştirilenlerini kendi

çatısı altında birleştirmeyi önüne hedef olarak koyduğunu ilan eden, bu seçimlerde gösterdiği adaylar ile, yürüttüğü seçim kampanyası ile bu yönde ciddi adımlar atan bir partinin, bu anlamda bütün ötekileştirilenlerin seçim zaferidir. Halkların birliği isteğinin seçim zaferidir. Kendi içinde eş başkanlık sistemini yürüten, gösterdiği adayların yarısı, seçilen milletvekillerinin % 40 ı kadın olan bir partinin zaferi, bu anlamda kadınların zaferidir.

SEVİNDİRİCİ BİR YANILGI …

+ Biz Bolşevikler, bu seçimler öncesinde HDP'nin seçimlere nasıl katılması gerektiği sorununun tartışıldığı dönemde, HDP'nin çekirdek oyu + HDP'ye destek verecek reformcu ve devrimci sol örgütlerin ona eklenecek oyu ile % 10 barajının aşılmayacağını öngördüğümüz ve HDP'nin seçimlere parti olarak katılıp % 10 barajını aşamaması şartlarında milyonlarca oyun öncelikle AKP defterine yazılacağı ve ona yarayacağını, bunun siyasi sonuçlarının çok ağır olacağını düşündüğümüz için, HDP açısından doğru taktiğin bu seçimlerde de bağımsız adaylarla katılmak olduğunu savunduk.

HDP parti olarak katılma kararını açıkladıktan sonra, bugünün Türkiye Kuzey Kürdistan şartlarında bütün demokrat devrimci sosyalist insanların HDP'nin % 10 barajını aşması için ona destek vermesi gerektiğini savunduk. Örgütlü olarak HDP nin seçim kampanyasına gücümüz oranında aktif destek verdik. HDP'nin kazandığı seçim zaferinde bizim de küçücük de olsa bir payımızın olması bizi tabii ki sevindiriyor.

Biz son ana kadar HDP'nin barajı aşma sorununun bıçak sırtında olduğunu düşünüyorduk. % 13.12' lik bir seçim sonucu bizim beklemediğimiz bir sonuçtu. Yanıldık. Yanıldığımıza da seviniyoruz.

HDP NİN SEÇİM ZAFERİNDE 'EMANET OY'LARIN ROLÜ

+ Bizim bu sevindirici yanılgımızın nedenleri konusunda şöyle düşünüyoruz:

Bu seçim zaferinin bu boyutlarda olmasının temel nedeni kimi HDP yöneticilerinin "emanet oylar" kimi araştırmacının "stratejik oylar" olarak adlandırdığı oy sayısının ve oranının yüksekliğidir. Biz HDP'nin % 10 barajını büyük farkla aşarak %13.12 oranına ulaşmasını sağlayanın bu emanet oylar olduğunu düşünüyoruz. (Bu tespit hiç bir şekilde HDP ve destekçilerinin –bunlar içinde biz de varız– bu seçimlerde gerçekten büyük fedakârlık ve coşku ile muazzam başarılı bir seçim çalışması yürüttüğünü reddettiğimiz anlamına gelmiyor. Gerçekten kapı kapı dolaşıldı. Bütün seçmenlere ulaşılmaya çalışıldı. Yapılabileceğin maksimumu yapıldı. HDP'nin Demirtaş gibi, Yüksekdağ gibi, Sırrı Süreyya Önder gibi güler yüzlü, esprili, genç insanların sevebileceği yüzleri ile yürüttüğü renkli seçim kampanyası da HDP'li olmayan özellikle genç insanlar ve kadınlar arasında büyük sempati topladı.) Seçim sonrası yapılan ve oy kaymalarını gösteren araştırmalar HDP'nin kendi çekirdek seçmeni + libe-

ral demokratlar+ HDP'yi bu seçimde destekleyen reformist ve devrimci Türk solu + ilk kez seçime katılan, özel hayatlarına karışılmasından rahatsız gençlerin oyları dışında başka kaynaklardan da oy aldığını gösteriyor. Bunlar: a) Daha önce AKP'ye oy vermiş olan ve son dönemdeki gelişmelerden memnun olmayan, ″AKP“'yi uyarmak isteyen seçmenlerin bir bölümü, b) Yine daha önce AKP'ye oy vermiş Kürt kökenli seçmenlerin Roboski/Rojava konusunda Erdoğan'ın tavrı sonucu kırılma yaşayan; seçimler sırasında ″Kürt sorunu yoktur“ söylemlerinden rahatsız olup HDP'ye yönelen kesimi, c) Daha önce CHP'ye oy vermiş ya da bu seçimlerde CHP'ye oy vermeyi düşünen ve fakat Erdoğan'ın önünü kesmenin ancak HDP'ye oy vermekle olabileceğini –doğru olarak– düşünen seçmen kesimi.

Bu seçimlerde öncelikli derdi Recep Tayyip Erdoğan'ın önünü kesmek olan –başka şartlarda HDP'ye oy vermeyi düşünmeyecek olan– küçümsenmeyecek sayıda seçmen oylarını HDP'ye verdiler.

HDP de seçimler sarısında yürüttüğü "Seni Başkan Yaptırmayacağız“ kampanyası ile bu oyları kendi potasına çekmeyi başardı.

Bu tip 'emanet oy'ların önemli bir bölümünün uzun vadede HDP oylarına dönüştürülmesi zordur.

Burada % 10 barajının varlığı ironik bir tarzda bu kez AKP aleyhine işlemiş, 'ne olursa olsun Tayyip geriletilsin' oyları HDP'de toplanarak, onun büyük bir farkla yüzde 10 barajını aşmasını sağlamıştır.

Seçimler sırasında verilen, 'hiç bir şart altında AKP ile birlikte hareket etmeyeceğiz' sözleri ve anti Tayyip, anti Erdoğan kampanyası HDP'ye bu zaferi bu boyutta kazandıran esas faktördür. Bu kuşkusuz başarılı olan, başarılı olduğu pratikte ispatlanan bir seçim kampanyası taktiği idi. Ancak bu şimdi HDP'nin siyaset yapmasında onu sınırlayan, elini kolunu bağlayan önemli bir handikaptır. HDP'nin AKP ile birlikte atacağı her adım HDP'ye verilen emanet oylar içinde yalnızca Tayyip düşmanlığı nedeniyle gelen oyların buharlaşması sonucunu verecektir.

HDP'NİN SEÇİM ZAFERİNDE RTE'NİN ve AKP'nin ROLÜ

HDP'nin seçimlerdeki bu başarısının bir mimarı da yine ironik biçimde R. Tayyip Erdoğan'ın ve onun gösterdiği yoldan giden AKP'nin yürüttüğü seçim kampanyasındaki mağrur, saldırgan, kutuplaştırıcı, devletin bütün imkânları seferber edilerek öncelikle HDP'yi hedef tahtasına koyan, yer yer nefret söylemleri de kullanan tavrıdır. Bu kampanya ile HDP seçmenin gözünde mağdur konuma girmiştir. Mağdurların mağrurlara karşı mücadelesinde seçmen duygusal olarak hep mağrurlara karşı tavır koyagelmiştir. Bundan önceki genel seçimlerde AKP'nin seçim başarılarının temelinde bu faktör önemli bir rol oynamıştı. Bu seçimlerde AKP'nin ne olursa olsun HDP'yi seçim barajı altında tutmaya yönelik saldırgan, yer yer nefret söylemli, kutuplaştırıcı siyaseti AKP'ne kazandırmamış, tersine başka şartlarda HDP'ye oy vermeyecek seçmen kitlelerinin bir bölümünü HDP'ye yöneltmiştir. Kutuplaştırıcı siyasetin AKP'yi mağdur göstermeye yönelik yanı, AKP'nin çekirdek seçmeni dışında kimseyi ikna etmemiştir. AKP'nin bu seçimlerde AKP'ye oy veren Türk milliyetçisi oylarının MHP'ye kaymasını önlemeye ve onun tabanından da yeni oy devşirme-

ye yönelik Türk milliyetçisi söylemleri de fazla işe yaramamış, ciddiye alınmamış, AKP'nin yer yer MHP'ye de oy kaybetmesini engelleyememiştir.

Seçim kampanyası döneminde HDP'ye yapılan bütün saldırıların sorumluluğu da AKP'ye yüklenmiş, saldırılar HDP'nin mağdur konumunu güçlendirmiş, hem kendi kitlesini daha da bilemiş, hem de HDP'ye yeni oylar kazandırmıştır. Seçimlerden iki gün önce HDP'nin Diyarbakır'daki mitinginde patlayan ve gerçekten de eğer HDP yöneticileri doğru tavır takınmasa büyük bir paniğe ve yüzlerce insanının ölmesine yol açabilecek, sonrasında büyük çatışmalara yol açabilecek provokasyon bombaları da HDP'ye yeni oylar getirmiştir.

AKP'nin daha önceki seçimlerde başarısının temelinde yatan faktörlerden biri olan seçilmiş sivil siyaset üzerindeki askeri ve sivil bürokratik vesayete karşı tavır, bu seçimlerde bu vesayetin önemli ölçüde tasfiye edilmiş olduğu şartlarda, AKP için bir avantaj olmaktan çıkmıştır. Tersine Erdoğan'ın şahsında oluşan-oluşturulan sivil faşist diktatör algısı temelinde "Erdoğan vesayeti"ne tepki olarak bir dezavantaj haline gelmiştir. "Seni seçtirmeyeceğiz" üzerine kurulu bir kampanya bu temelde de başarılı bir kampanya olmuştur.

SEÇİMİN İKİNCİ KAZANANI MHP'DİR …

7 Haziran 2015 seçimlerinde Türkiye'nin (Vatan Partisi, HKP gibi nasyonal sosyalist partiler dışta tutulduğunda) en saldırgan Türk şovenisti partisi MHP oylarını 2011 genel seçimleri ile karşılaştırıldığında oy bazında (2011: 5.585.513; 2015: 7.519.10) 1.993.590; oran olarak ise (2011: %13.01; 2015; % 16.29) % 3,28 oranında arttırmıştır. MHP yeni Mecliste 80 Milletvekili ile temsil edilecektir. Bu geçen dönem meclisteki milletvekili sayısına 27 Milletvekilinin eklenmesi, MHP meclis gurubunun çok daha güçlü hale gelmesi demektir. Bu MHP'nin bu seçimlerin ikinci kazananı olduğunu açıkça göstermektedir. Ve tehlikeli bir gelişmeye işaret etmektedir. Tabii MHP'nin bu seçimlere "Tek başına iktidar" hedefiyle girdiği bilindiğinde, MHP'nin bu hedefine varamadığı, bu anlamda başarıdan söz edilemeyeceği söylenebilir. Fakat bu kendi kendini kandırmaktır. MHP de, herkes gibi bu seçimlerden "tek başına iktidar" olarak çıkmayacağını biliyordu. "Tek başına iktidar" hedefi gerçekte parti tabanının motivasyonuna yarayan içi boş bir ajitasyondu. MHP bu oy artışını bir yandan AKP'den, diğer yandan CHP'den devşirdiği oylarla sağlamıştır. MHP bu seçim sonucuyla mümkün olan hükümetlerde çok güçlü bir koalisyon ortağı olabilme şansını elde etmiştir. MHP'nin iktidar ortağı olduğu bir hükümet ile çözüm sürecinde ilerleme kaydetmek hemen hemen imkansızdır. MHP' nin iktidar ortağı olduğu bir hükümet, Türkiye'de burjuva anlamda demokratik hakların ilerletilmesi konusunda da ileri tek bir adım atamaz. Tersine atılan adımları geri alan bir restorasyon hükümeti olur.

CHP SEÇİMİN MAĞLUPLARI ARASINDADIR

CHP bu seçimlere önüne % 35 oy oranı hedefini koyarak; halkın önüne emekçiler lehine büyük mali düzeltmeler öngören bir vaatler kampanyası ile girmiştir.

CHP'nin asgari hedefi oy oranını yükseltmek, meclise daha büyük bir grupla girmekti. CHP başkanı Kemal Kılıçdaroğlu oy oranını yükseltmeyen bir siyasetçinin başarısız olduğunu kabul edip, gereğini yapması gerektiğini söylüyordu. CHP 7 Haziran seçimlerinden oy sayısını – 3 milyondan fazla seçmen artışı olan bir seçimde- (2011: 11.155.972; 2015: 11.518.704) 363.000 arttırdı; oy oranı ise (2011: %25.98; 2015: % 24,95) % 1,03 oranında geriledi. CHP yeni mecliste, 2011 seçimleri ertesinde kurulan meclistekinden daha az sayıda milletvekili (2011: 135 CHP MV; 2015 : 132 CHP MV) ile temsil edilecektir. CHP açıkça bu seçimlerin ikinci mağlubudur. Seçim sonuçlarının CHP tarafından başarı olarak okunup, sunulması; en az bu seçimlerden yeniden zaferle çıktığını ilan eden AKP açıklamaları kadar anlamsızdır.

SEÇİMLERDE GÜLEN CEMAATİ FAKTÖRÜ

7 Haziran seçimleri, Refah Partisi'nin yenilikçi takımı ile Gülen Cemaati arasındaki işbirliğinin bitmesi; AKP' nin tek başına iktidar dönemindeki örtülü koalisyonun dağılması ve bir zamanki iktidar ortaklarının birbirine can düşmanı oldukları ve birbirlerini tasfiye etmek için her türlü aracın kullanıldığı ölümüne bir iktidar dalaşı yürüttükleri bir dönemde yapılan ilk genel seçim olma bakımından da önem taşıyordu. Gülen cemaati bu dönemde gerçekte AKP iktidarına karşı esas muhalefet odağı haline gelmişti. AKP'ye karşı tüm muhalefet partileri, bu mücadelelerinde Gülen cemaatinin onlara sunduğu ″belgeler" üzerinden siyaset yürütüyorlardı. Gülen cemaati bu seçimlere kazanacaklarını umdukları bir kaç seçim bölgesinde ″bağımsız" adaylar koyarak girdi. Bunların bir bölümü 17-25 Aralık operasyonları nedeniyle tutuklanan , cemaat medyasında haksızlığa uğramış, vatansever, namuslu mağdurlar olarak tanıtılan eski polis şefleri idi. Cemaat bunun dışında taraftarlarını kendilerini AKP dışında hangi partiye daha yakın görüyorlarsa ona oy vermeye çağırdı. AKP olmasın da, kim olursa olsun Gülen cemaatinin temel yaklaşımı idi.

Cemaat'in aday gösterdiği ve büyük bir medya kampanyası ile desteklediği ″bağımsız" adayların hiç biri onları meclise götürecek oy desteğini sağlayamadı. Bu seçimlerde onların hiç bir ″bağımsız" adayı meclise giremedi. Bu açıdan bakıldığında Cemaat bu seçimlerin kaybedenleri arasındadır. Cemaatin oy desteğinin onun devlet kadrolarında, eğitimde vb. var olan gücünün çok gerisinde olduğu hem 2014 yerel seçimlerinde,hem de bu genel seçimlerde görüldü.

Diğer yandan seçim sonuçları daha önce de belirttiğimiz gibi AKP'ye tek başına iktidar vermedi. Onu koalisyona zorlayan bir sonuç verdi. RTE'ye her şeyi onun belirleyeceği Türk Tipi Başkan'lık vermedi, tersine bunu engelledi. Bu AKP'nin cemaate karşı açtığı savaşta onu biraz frenleyecek bir sonuçtur. Bu açıdan bakıldığında bu sonuç cemaati de sevindiren bir sonuç olmuştur. Kaldı ki, kurumlara alttan, kendini gizleyerek girme taktiğini uygulayan cemaatin seçilen milletvekilleri içinde ne kadar insanının olduğunu söylemek de mümkün değildir.

SEÇİM SONRASI: KOALİSYON HESAPLARI …

Seçim sonrasında meclis aritmetiği açısından mümkün olan hükümet modelleri şunlardır:

A)Mümkün olan rahat çoğunluklu koalisyon hükümeti modelleri

AKP tek tek bütün partilerle rahat çoğunluğa sahip ikili koalisyon hükümetleri kurabilecek tek partidir. AKP+CHP; AKP+MHP ve AKP+HDP koalisyonları sayı bakımından yeterli rahat çoğunluğa sahip koalisyon hükümeti modelleridir.

CHP, MHP ve HDP açısından bunların hiç birinin birbiriyle ikili bir çoğunluk koalisyon hükümeti kurması mümkün değildir.

AKP'nin içinde yer almadığı tek rahat çoğunluklu koalisyon CHP+MHP+HDP koalisyon modelidir.

B) Dışarıdan destekli azınlık hükümeti modelleri:

AKP bütün partilerle, onların birinin dışarıdan desteklediği bir azınlık hükümeti kurabilir.

CHP azınlık hükümeti ya AKP nin, ya da MHP+HDP'nin dıştan desteği ile mümkündür.

MHP azınlık hükümeti ya AKP'nin, ya da CHP+HDP'nin dıştan desteği ile mümkündür.

HDP azınlık hükümeti ya AKP'nin, ya da CHP+MHP'nin dıştan desteği ile mümkündür.

CHP+HDP koalisyonu azınlık hükümeti ya AKP'nin, ya da MHP'nin dıştan desteği ile mümkündür.

CHP+MHP koalisyonu azınlık hükümeti ya AKP'nin ya da HDP'nin dıştan desteği ile mümkündür.

Bütün bu matematik olarak mümkün olan hükümet modellerinin siyasi olarak mümkün olup olmadığını sonuçta partiler arasında yapılan pazarlıklar belirleyecektir.

Fakat eğer seçimler, seçmen iradesinin beyanı olarak okunuyorsa, o zaman bu beyan açık seçik şunları söylemiştir : + Tek başına rahat çoğunluklu AKP iktidarına son.

+ AKP iktidarı bir başka partiyle paylaşmalı, iktidarı sınırlandırılmalıdır.

+ Recep Tayyip Erdoğan'ın istediği ”Türk Tipi Başkanlık“ı istemiyoruz.

+ Yeni iktidarda HDP önemli bir rol oynamalıdır.

+ Yeni iktidar başlamış olan çözüm sürecini sürdürmelidir.

Böyle okunduğunda AKP öncülüğünde bir AKP+HDP koalisyonu ya da CHP'nin seçim süreci konusunda PKK ile, Abdullah Öcalan'la görüşmeyi ilke olarak red eden tavrından vaz geçmesi şartı ile bir AKP+CHP koalisyonu mümkündür.

MHP'nin çözüm süreci konusunda ne düşündüğü bilindiğinde, onunla kurulacak herhangi bir koalisyonun ön şartı çözüm sürecinin sonlandırılmasıdır ki, bu açıkça seçmen iradesine ters bir tavır olur.

Seçim sonuçları yalnızca negatif mesaj olarak da okunabilir: Bu okumada hiç

bir şart altında AKP hükümette yer almamalıdır. AKP'nin iktidardan bütünüyle uzaklaştırılmalıdır bu okumada bu seçimin temel mesajdır.

Mesaj böyle yorumlandığında, tek alternatif CHP+MHP ve HDP'nin bir biçimde birlikte hareket etmesidir. Bu durumda kurulacak bir hükümetin karşısında meclisin tek başına en büyük gurubunu oluşturan çok güçlü bir muhalefet ve yetkilerini sonuna kadar kullanan bir cumhurbaşkanı olacaktır. Böyle bir hükümetin uzun süre yaşama şansı yoktur.

ERKEN SEÇİM HESAPLARI

T.C.'nin bugün geçerli Anayasası'nın Bakanlar kurulunun (hükümetin) kurulması ile ilgili maddesinde şöyle yazmaktadır:

"MADDE 109- Bakanlar Kurulu, Başbakan ve bakanlardan kurulur.

Başbakan, Cumhurbaşkanınca, Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri arasından atanır.

Bakanlar, Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri veya milletvekili seçilme yeterliğine sahip olanlar arasından Başbakanca seçilir ve Cumhurbaşkanınca atanır; gerektiğinde Başbakanın önerisi üzerine Cumhurbaşkanınca görevlerine son verilir.

B. Göreve başlama ve güvenoyu

MADDE 110- Bakanlar Kurulunun listesi tam olarak Türkiye Büyük Millet Meclisine sunulur. Türkiye Büyük Millet Meclisi tatilde ise toplantıya çağrılır.

Bakanlar Kurulunun programı, kuruluşundan en geç bir hafta içinde Başbakan veya bir bakan tarafından Türkiye Büyük Millet Meclisinde okunur ve güvenoyuna başvurulur. Güvenoyu için görüşmeler, programın okunmasından iki tam gün geçtikten sonra başlar ve görüşmelerin bitiminden bir tam gün geçtikten sonra oylama yapılır.

C. Görev sırasında güvenoyu

MADDE 111- Başbakan, gerekli görürse, Bakanlar Kurulunda görüştükten sonra, Türkiye Büyük Millet Meclisinden güven isteyebilir.

Güven istemi, Türkiye Büyük Millet Meclisine bildirilmesinden bir tam gün geçmedikçe görüşülemez ve görüşmelerin bitiminden bir tam gün geçmedikçe oya konulamaz.

Güven istemi, ancak üye tamsayısının salt çoğunluğuyla reddedilebilir."

Bu bağlamda şunun bilinmesi gerekir: Hükümet programının onaylanması için meclis üye tam sayısının salt çoğunluğu değil, yalnızca mecliste oylamada bulunan vekillerin çoğunluğunun oyu yeterlidir. Yani hükümetin kurulması için 276 sayısı mutlak gereklilik değildir. 515 kişi ile yapılan bir toplantıda 258 oyla da hükümet programı kabul edilebilir. Böyle bir hükümet meşru olarak göreve başlayabilir. Hükümeti güvensizlik oyuyla düşürmek için ise üye tam sayısının salt çoğunluğu, yani 276 Milletvekili'nin oyu şarttır.

Hükümet kurma görevi verilen başbakanların bu görevi yerine getirememeleri, yani hükümet kurup programları için çoğunluk sağlayamamaları halinde ne yapılacağı konusunda ise mevcut anayasada yazılı olan şudur:

"MADDE 116- Bakanlar Kurulunun, 110 uncu maddede belirtilen güvenoyunu alamaması ve 99 uncu veya 111 inci maddeler uyarınca güvensizlik oyuyla düşürülmesi

hallerinde; kırkbeş gün içinde yeni Bakanlar Kurulu kurulamadığı veya kurulduğu halde güvenoyu alamadığı takdirde Cumhurbaşkanı, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanına danışarak, seçimlerin yenilenmesine karar verebilir.

Başbakanın güvensizlik oyu ile düşürülmeden istifa etmesi üzerine kırkbeş gün içinde veya yeni seçilen Türkiye Büyük Millet Meclisinde Başkanlık Divanı seçiminden sonra yine kırkbeş gün içinde Bakanlar Kurulunun kurulamaması hallerinde de Cumhurbaşkanı Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanına danışarak seçimlerin yenilenmesine karar verebilir.

Yenilenme kararı Resmî Gazetede yayımlanır ve seçime gidilir."

Yani Cumhurbaşkanı tarafından bir başbakan atandığından itibaren 45 içinde eğer bir hükümet kurulup, hükümet programı meclis çoğunluğu tarafından onaylanmazsa, Cumhurbaşkanı Meclis Başkanına danışarak, seçimlerin yenilenmesine karar verebilir. Burada sonuçta karar verecek olan, yetkili olan Cumhurbaşkanı, T.C. somutunda ise bugün Recep Tayyip Erdoğan'dır.

Eğer önümüzdeki dönemde yürütülecek pazarlıklar sonucu bir hükümet kurulamazsa yeni bir genel seçim seçeneği gündeme gelebilir, RTE tarafından getirilebilir. Ve şunu biliyoruz ki, o eğer bu seçimlerden AKP'nin tek başına iktidar çıkarabileceği bir sonuç çıkacağını düşünürse, onun yapacağı iş bu seçeneği zorlamak, AKP'yi ve süreci bu yönde yönlendirmek olacaktır.

EMEKÇİLER AÇISINDAN HÜKÜMET SEÇENEKLERİ

Bugünün Türkiye şartlarında ve bu seçimler sonucunda bir düzen değişikliği vs. olmadığı, olamayacağı ortadadır. Kurulacak hükümet kim tarafından kurulursa kurulsun, esasta burjuvazinin, kapitalist sistemin içinde, kapitalist düzenin bir hükümeti olacaktır. Bu en baştan bilinmeli, hiç unutulmamalıdır. Tabii "sol" bir tavırla, "kurulacak her hükümet sömürü düzeninin hükümeti, burjuvazinin işçiler emekçiler üzerinde, adına demokrasi dedikleri diktatörlüklerinin bir hükümeti olacaktır. Emekçiler için bir şey fark etmez" deyip geçilebilir. Fakat Komünistler açısından bu tavır yanlıştır. Biz var olan şartlarda, burjuvazinin diktatörlüğü şartlarında da işçiler ve emekçilerin hayat ve mücadele şartları açısından en iyi olanın ne olduğunu tespit eder, söyleriz.

Bu bağlamda bu seçim sonuçları HDP'ye çok önemli bir sorumluluk yüklemiştir. Seçimler Türkiye/Kuzey Kürdistan'da ilk kez burjuva demokrasisinin kağıt üzerinde öngördüğü demokratik hak ve özgürlükleri düzen içinde diğer partilere göre çok daha açık ve tutarlı savunan reformist bir partiye iktidar ortağı olma, siyaseti belirlemede doğrudan iktidar içinde rol alma imkanı vermiştir. HDP'nin iktidar ortaklığı Türkiye'de çözüm/barış ve burjuva demokrasisinin öngördüğü hak ve özgürlüklerin savunulması, bunların ilerletilmesi, işçilerin emekçilerin yaşam ve mücadele imkânlarının iyileştirilmesi açısından olumlu bir gelişmedir. Bu imkanın kullanılması gereklidir. Parlamenter mücadele yolunu seçen reformist bir parti açısından, eğer iktidarda yer alma imkânı çıktı ise, bunu red etmek anlamsız bir tavır olur.

HDP açısından sorulup cevaplandırılması gereken soru şudur: Hangi koalisyonda yer alırsak veya hangi azınlık hükümetine belli şartlarla destek verirsek,

işçi ve emekçiler açısından ve Türkiye Kuzey Kürdistan'da halkların kardeşliği ve barış açısından maksimumu elde edebiliriz?

Burada aslında tek bir alternatif vardır:

Ya AKP ile, ya da CHP+MHP ile birlikte olunacaktır.

Sorun bu kadar açık konduğunda verilmesi gereken cevabın ne olduğu da bizce bellidir: HDP'nin siyasetini en fazla yansıtabileceği parti AKP'dir.

İşçiler emekçiler ve Kürt halkı açısından, bu seçim sonuçlarıyla en iyi düzen içi alternatif HDP-AKP koalisyonudur.

Bu koalisyon önüne ilk iş olarak seçim yasasını değiştirmeyi; güvenlik yasasındaki açık antidemokratik bölümleri temizlemeyi; işçi sınıfının ve emekçilerin hayat şartlarını iyileştirmeyi öngören düzenlemeler yapmayı programına koymalı ve uygulamalıdır.

Bu koalisyonun bir önceliği de yeni bir Anayasa yapmak olmalıdır. Türk Tipi Başkanlık sisteminin seçmen çoğunluğunca red edildiğinin açık olduğu bir durumda, bu Anayasa bugünkü şartlarda ancak

Türkiye'de hiç yaşanmamış olan gerçek bir parlamenter demokratik sistemin Anayasası olabilir.

Tabii HDP, AKP ile bir protokole bağlanmış şartlarla, AKP'nin bir azınlık hükümetine dışarıdan bir destekle de dolaylı olarak bir koalisyon kurabilir. Fakat bu siyasi sorumluluğu doğrudan üstlenmeye göre daha geri bir pozisyon olur.

HDP AKP ile doğrudan veya dolaylı koalisyon tavrını takınırsa, aldığı emanet oyların Tayyip ve AKP nefreti temelinde verilmiş olanlarını yitirecektir. Fakat uzun vadede düzenin sol, liberal reformist partisi olarak varlığını güçlendirerek koruyabilecektir.

Burjuvazinin istediği hükümet modeli AKP/HDP işbirliğine dayanan bir hükümet modeli değil, bir AKP/CHP büyük koalisyon, o olmazsa bir AKP/MHP koalisyonu modelidir. AKP/CHP koalisyonu büyük burjuvazi ve batılı emperyalistler için ballı börek, işçiler emekçiler açısından ise en kötü seçeneklerden biridir.

Ondan daha kötüsü kuşkusuz bir AKP/MHP koalisyonudur. Böyle bir koalisyon kelimenin gerçek anlamında bütün demokratik kazanımların kaybedilmesi yönünde adımlar atacak olan bir restorasyon /eskiyi yeniden inşa etme koalisyonu olur.

HDP kendisinin içinde yer almadığı bu kolaisyon modellerinde kaybetmez, uzun vadede kazanır. Fakat bu koalisyon modelleri işçi emekçiler açısından kayıp anlamına gelir.

Kısaca: Bizim HDP'ne önerimiz AKP ile, ona belli şartları dayatarak bir koalisyona gitmesidir. Bunun olmadığı şartlardaki bütün alternatifler işçiler emekçiler açısından kötüler içinde daha kötülerdir. Erken seçim,ya da kısa süre önce yapılmış olan seçimin tekrarı, görünen o ki HDP açısından bugünkü sonuçlardan daha iyi sonuçlar getirecek bir seçim olmayacaktır.

Biz meclis açılır açılmaz, daha hükümet kurulmadan da, meclisin asli yetkisinin kullanılması ve ilk olarak seçim kanununun değiştirilmesi, iç güvenlik yasasının değiştirilmesi, yeni bir Anayasa için Komisyon kurulması, 17-25 Aralık dosyasının yeniden açılması, peşinin izlenmesi vb. konularda HDP'nin hükümet kurulma-

dan da öneriler, yasa teklifleri getirme hakkına sahiptir. Bizce bu hak kullanılmalı, meclis hükümet kurulmadan da çalıştırılmalıdır.

Seçim Kanunu'nun değiştirilmesi bağlamında :Burjuva düzeni içinde emekçiler açısından en yararlı, onları siyasete katılmaya en doğrudan çeken seçim sistemi; aynı zamanda temsiliyet konusunda en demokratik olan sistem, sıfır barajlı, dar bölge, iki turlu seçim sistemidir. Bu seçim sisteminde Türkiye içinde eşit ya da eşite yakın sayıda Seçmeni barındıran 550 seçim bölgesine ayrılır. Her seçim bölgesinde partiler bir aday (ve yedeklerini) gösterir. Bunun yanında bağımsızlar da adaylıklarını koyar. Birinci turda oyların 50+1 ni alan aday o seçim bölgesinin Milletvekili olarak Meclise gider. Birinci turda herhangi bir aday % 50 nin üzerinde oy alamamışsa, o zaman en çok oy alan iki adayla ikinci tur seçime gidilir. Çoğunluğu kazanan aday seçilmiş olur. Böylece her seçim bölgesinin Milletvekili sonuçta o seçim bölgesinin seçmenlerinin çoğunluğunun oyunu alarak meclise gelmiş olur.

Burada tartıştıklarımız düzen içinde reform talepleridir

Bir şeyi bir kez daha vurgulamayı, bilince çıkarmayı önemli görüyoruz. Burada tartıştığımız bütün koalisyon modelleri, öneriler vs. düzen içinde reformlarla ilgili olan şeylerdir.

Burada bizim önerdiklerimizin hepsi gerçek hale gelse bile, düzenin sömürü düzeni olduğu gerçeği değişmeyecektir. Burjuvazinin adına demokrasi dediği diktatörlüğünün işçiler ve emekçiler açısından en iyi biçiminin ne olacağı tartışmasıdır yürüttüğümüz. En iyi biçim, işçilerin emekçilerin hayat ve mücadele şartlarının en iyi olduğu biçimdir. Fakat tabii ki işçi ve emekçilerin sorunlarının gerçek anlamda çözülmesi, burjuvazinin iktidarının devrilmesi, işçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurdukları, bu iktidar altında devrimi kesintisiz sürdürmeleri şartlarında olur ve er geç olacaktır. Burjuvazinin iktidarı şartlarındaki gerçek reformlar işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyelerinin yükseltilmesi için komünist faaliyetin imkanlarının arttırılması ve güçlendirilmesi açısından gereklidir. Reformlarla bu sistemin radikal bir tarzda dönüştürülmesi, burjuvazinin kapitalist sisteminin reformlarla ve parlamenter yolla aşılması mümkün değildir.

Biz henüz parlamenter mücadele yürütecek bir güce sahip değiliz, burada tartıştığımız düzen içinde yer alan partilerden, bizim de oy verilmesi çağrısını yaptığımız ve oy verilmesi için çalıştığımız reformist partinin taktiği ile ilgili konulardır. Tabii ki bizi ilgilendirmez, biz işimize bakalım deyip geçebiliriz. Fakat bizim oy verin çağrısı yaptığımız bir durumda bu konuda görüş belirtmemek yanlış olur.

Bizim gerçek işimiz konusunda ise, onun ne olduğunu, seçim kampanyasının son döneminde gelişen grev ve fabrika işgali eylemleri bir kez daha göstermiştir: İşçi sınıfının öncüsünü Bolşevik Partiye kazanmak için; işçi sınıfı içinde bolşevik partilerimizin, Bolşevik Parti (Türkiye) ve Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşasını ilerletmek için çalışma, daha fazla, daha fedakâr, daha sistemli çalışma!

Merkez Komitesi
18 Haziran 2015 ■

Parti Çalışmalarından

1 MAYIS DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE GÜNÜNDE HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEDE SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar, tüm ezilenler…

2015 yılında 1 Mayıs'a Dünya'da ve Kuzey Kürdistan/Türkiye'de sömürücü, soyguncu sınıfların iktidarlarının hüküm sürdüğü bir ortamda giriyoruz. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen yığınlar açısından köklü bir değişiklik yok. Emperyalist, kapitalist, gerici barbarlık her yerde hüküm sürmektedir. Dün olduğu gibi bugünde ezilen milyonlar, nüfusun ezici bölümü açısından yaşantılarında köklü bir değişiklik söz konusu değildir. Bir çok ülkede ezilen geniş halk yığınları açlıkla karşı karşıya. Bu katlanılamaz durum yetmezmiş gibi bir dizi ülkede ezilenler, halklar çeşitli gerekçelerle emperyalist güçlerin desteğinde ülke hakim sınıfları tarafından birbirine düşman edilmekte, din adına, milliyetçilik adına insanlar katledilmektedir. Binlerce insan katliamlardan ve iç savaşlardan kaçıp kurtulmak, başka ülkelere kaçmak için yola koyulduğu "umut yolculuğu"nda hayatını kaybetmektedir. Akdeniz "umut yolculuğu"na çıkan insanların cesetleri ile doludur.

İşçiler, ezilenler açısından hayat yaşanmaz durumdadır. Toplumda zenginliğe zenginlik katanların yaşam düzeyi çok alt düzeyde seyretmektedir. Birçok halde işçi ve emekçi çalışmadığı gün aç kalma, evsiz kalma, sokakta kalma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bu durum egemenleri rahatsız etmiyor. Egemenler karına daha fazla kar katma peşindeler.

Emperyalist, kapitalist baskı sömürü düzenine son vermek, köklü olarak bütün temel sorunlarımızın çözümünün tek yoludur. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de de işçi sınıfının, köylülüğün, küçük esnafın ve tüm emekçiler üzerinde, Türk olmayan halklar üzerinde baskılar devam etmekte, hakları gasp edilmiştir.

Bu 1 Mayıs, Ermeni soykırımının uygulandığı 1915 yılının 100. yılına denk düşmektedir. Bu topraklarda 1 milyonun üzerinde Ermeni, Süryani soykırımdan geçirilmiştir. Bu topraklarda yaşayan çeşitli milliyetlerden işçilerin, tüm ezilenlerin Ermeni soykırımını lanetlemeleri, soykırımdan kaynaklanan hakların Ermeni halkına verilmesi, Ermeni halkının Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve evet ayrılma hakkını savunmaları enternasyonal görevidir. TC devletinin tarihi Türk ve müslüman olmayanlara karşı soykırım, katliam, sürgün, baskı, asimilasyon, Türkleştirme tarihidir.

Bu topraklarda baskısız, sömürüsüz bir yaşam için, tüm milliyetlerin eşit hakka sahip olduğu bir düzen olan demokratik halk iktidarının kurulması için örgüt-

lenelim, mücadele edelim! İşçi sınıfı, köylüler, tüm emekçiler ve ezilen halklar üzerinde bugün de bir dizi baskı uygulanmaktadır. Geniş halk yığınları olması gereken bir çok demokratik, ekonomik haktan yoksun yaşamaktadır. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, öğrenciler, ezilen halklar vb. açısından bu kapitalist sistemin onlara vereceği fazla bir şey yoktur, vermeyecektir. Ezilen geniş halk yığınları bugün de demokratik ve ekonomik hakların genişletilmesi, düzeltilmesi için mücadele ederken; gerçek çözümün ancak bu kapitalist düzenin kökten yıkılması ile sağlanacağını bilmelidir. Bu kapitalist düzen işçi sınıfı önderliğinde devrimle yıkılmalı, yerine işçi sınıfı önderliğinde tüm ezilenlerin ve halkların düzeni demokratik halk iktidarı kurulmalı ve sosyalizmin inşasına geçilmelidir.

KAPİTALİST SÖMÜRÜ, BASKI, TALAN DÜZENİNİ YIKMAK İÇİN; ÖRGÜTLENMEYE, BİRLEŞMEYE, DAYANIŞMAYA, MÜCADELEYE!

1915-2015: ERMENİ SOYKIRIMININ 100. YILINDA, SOYKIRIMI LANETLİYORUZ! SOYKIRIM SORUMLULARI HESAP VERMELİDİR! GEÇMİŞİMİZLE YÜZLEŞMELİYİZ! HEPİMİZ ERMENİYİZ!

EZİLEN ULUSLARA AYRI DEVLET KURMA HAKKI, EZİLEN MİLLİYETLERE TAM EŞİTLİK!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİNİZ!

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE SOSYALİZM İÇİN, İLERİ!

BOLŞEVİK PARTİ
Nisan 2015

Tartışmalardan

Sosyalizmden Geri Dönüş Sorunu Bir Genel Değerlendirme Denemesi/Tezler:

10. kongrede 19 tez üzerine tek tek tartışıldı.

Aşağıda bu tartışmalarda öne çıkan "Proletarya Diktatörlüğü nedir?" ; "Demokratik Halk Diktatörlüğü, Proletarya diktatörlüğünün özgün bir biçimi midir" " Yanlışlarda Stalin'in payı nedir?" "Sosyalizmde miras hakkı sorunu" konularında yürütülen tartışmayı yayınlıyoruz:

M: Benim bir önerim var. Önümüzdeki süreçte diyelim ki bu tezleri yayınladık. Yapılardaki insanlar bizi tanımıyor olabilirler. Tezleri doğru bulabilirler. Hani burada Sovyetler Birliği diye adlandırılan bölüme bir parantez açılıp, biz hangi şeyi doğru buluyoruz eklenebilir. Dönemsel olarak ortaya konulması şeklinde bir önerim var.

E: Proletarya diktatörlüğünün yaşandığı ülke SSCB. Halk demokrasisi devletlerinde Sobelev'in yazdığı ve halk demokrasisi devletlerini, Stalin'in de proletarya diktatörlüğünün bir çeşidi olduğunu söylediğini biliyorum. Bununla ilgili arkadaştan bir açıklama istiyorum.

H: Şimdi ön tarafta şu anlatılıyor: Proletarya diktatörlüğünün varlığı, sosyalizmden, sosyalist inşadan söz etmek için olmazsa olmaz ön şarttır. Proletarya diktatörlüğü olmadan kesinlikle sosyalizmden söz edilemez. Eğer edilirse yanlış yapılır. Bu görüş esasında belli bir anlamda DKH'nin 1940'lı yılların sonunda, 1950'lili yıllarda savunduğu, bu arada Stalin'in de belli ölçülerde savunduğu, onu formüle eden Stalin değil, işçi sınıfı önderliğindeki halk demokrasisi devletleri ya da halk demokrasili devletler de Proletarya diktatörlüğünün bir biçimidir tezi ile çelişen bir tezdir. 1948'de Bulgaristan Komünist Partisi'nin 5. kongresinde Dimitrov, halk demokrasisinin Proletarya diktatörlüğü önderliğinde birden fazla sınıfın devletinin özü itibarı ile Proletarya diktatörlüğü olduğunu, bunun Proletarya diktatörlüğünün çok özel, özgün bir biçimi olduğunu açıklar. Gerekçelendirir. Ve bu DKH'nin tümü tarafından da o dönemde savunulur. Stalin'in de bu teze açık bir itirazı yoktur. Hayır, bu böyle değildir, böyle olmaz şeklinde doğrudan bu teze karşı çıkan bir pozisyonu yoktur. Birden fazla sınıfın iktidarı, bu iktidar-

da işçi sınıfının partisi iktidarın başat unsuru olsa bile, Proletarya diktatörlüğü değildir. Evet bu DKH'nin belli bir dönemde savunageldiği tezle doğrudan çelişen bir tespittir. Ama doğrudur. Bizim burada savunduğumuz görüş doğrudur. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın siyasi iktidarı hiçbir başka sınıfın temsilcisi ile paylaştığı bir iktidar değildir, olamaz. Bu sınıftan anladığımız tabii ki bir yanıyla sömürücü olan sınıflardır. Proletarya diktatörlüğü esasta işçi sınıfının ve aynı zamanda küçük köylünün, yoksul köylünün, topraksız köylünün iktidarıdır. Halk demokrasili devletlerde, sadce işçi sınıfını ve yoksul köylüyü temsil eden partiler değil, aynı zamanda anti-faşist cephe içerisinde yer alan, anti-Hitler koalisyonun devamı olan anti faşist güçlerin temsilcisi olan burujva partiler de ya doğrudan iktidar ortağıdır. Ya da eğer değilse bilinçli olarak iktidardan dışlanmaları söz konusu değildir. Mesela Arnavutluk'ta olduğu gibi. Arnavutluk'ta "işçi sınıfının partisi" tek başına iktidardadır, ama o partinin kendisi bir cephe örgütüdür. Ve esasında kendini cephe örgütü içerisinde saklamıştır. Ta 1947'ye kadar. İktidara geldikten sonra da Komünist Partisi olarak ortaya çıkmamış, halk cephesi içinde gizlenmiştir.

C: Biz bu konuda Stalin'e ne diyeceğiz, itiraz etmediği konusunda?

H: Yanlışı savundu, yanlışa ortak oldu diyeceğiz. Oradaki problem şudur: Aslında 1948'de Komintern kararı ile Yugoslavya Komünistler Birliği, Komünist Dünya Hareketi içinden çıkarılır. Karar alınır. Bunların çizgisi revizyonisttir diye karar alınır. Neden? Çünkü bunlar evet burjuvazi ile birlikte sosyalizmin inşa edilebileceğini ve kendilerinin inşa ettiklerinin sosyalizm olduğunu savunmaktadırlar. Bu yüzden, bu gerekçeyle Yugoslavya Komünistler Birliği, Komintern kararı ile mahkûm edilir. Dünya Komünist Hareketi dışına çıkarılır. Yugoslavya Komünistler Birliği'nin yeniden DKH'ne içine gelmesi 1955 yılında Kruşçov'un Yugoslavya ziyareti ile olur. 1956'da resmen dahl edilir. YKB'nin Kominform'dan atılması –ki bu o dönemde DKH'den dışlanması demektir– kararının alınmasında baş rol oynayan Stalin'dir. Yani Stalin Yugoslavya somutunda burjuvazinin bir kesiminin içinde yer aldığı bir siyasi iktidar altında sosyalizm inşası düşüncesine tavır koymuştur. Ama aynı Stalin mesela BKP'nin 5. kongresinde açıkça savunulan bu düşünceyi red etmemiştir. Böyle kendi içinde çelişmeli bir durum var. Aynı Stalin, Enver Hoca'nın anılarına göre işte 'Stalin'le Enver Hoca beş defa yan yana gelmiştir . Enver Hoca'nın "Stalin'le Karşılaşmalar' diye bir kitabı vardır. Orada anlatır Enver hoca. O buluşmaların ikincisinde Stalin, Enver'in anlattığına göre sorar: Sizin partinin durumu ne? O da anlatır. Bu parti içinde işçiler var, ayrımsız köylüler var. KP'dir adı. "Bizim toplumumuz köylü toplumudur der." Ne yapıyorsunuz sorusuna demokrasiyi inşa ediyoruz cevabını verir Enver Hoca. O zaman Stalin der ki, siz isminizi KP değil de Emek Partisi yapın. Enver Hoca bu sohbet ertesinde Arnavutluğa geri döndüğünde AKP kongresi yapılır. AKP adını "Arnavutluk Emek Partisi" olarak değiştirir.

E: H. yoldaş ilk sorduğum soruya verdiği cevapla, iktidarda işçi sınıfı başaktör

olsa bile, iktidarı burjuvazinin hiçbir kesimi ile paylaşmayan şeklinde anlattı. O zaman ben önce şunu sormak istiyorum. SSCB'nin tüm dönemi (son dönem de dahil) kulakları nereye koyacağız? Yazının içeriğine baktığımızda miras hakkı var, bunu nereye koyacağız? Kulaklar aslında küçük burjuvazidir burda. Aslında Kruşçov'un temsil ettiği bir şeydir küçük burjuvazi. O zaman burada bir iktidar paylaşımı olduğunu görüyoruz. O zaman buna sosyalist bir ülke diyebilir miyiz?

C: Dimitrov'u ben de okudum. Çok net koyuyor. Ülkemizdeki uygulama 1917 Ekim Devrimi'ndeki proletarya diktatörlüğünün aynısıdır. Ama şunu görmemiz lazım: Yani o tarihlerde savaştan çıkmış bir ülkede gerçekten bir çizgi var. Stalin'in bir çizgisi var. Bu çizgide savunduğu proletarya diktatörlüğü çizgisi belli. Stalin'in her şeyi inceleme imkânı var mıdır? Bilmiyorum. Mesela Mao Zedung direk olarak kendisi savunuyor. Sosyalizmin burjuvazi ile birlikte inşa edileceğini söylüyor. Dimitrov'un anlayışı da o anlamda odur. Stalin'in Sovyetlerde savunduğu görüşler bellidir. Bunlar dikkate alınmayacak mı?

İ: SB'de kurulan proletarya diktatörlüğünde sosyal devrimcilerle kurulan bir ittifak var. Bu ittifak daha sonra bozuluyor. Sosyal Devrimciler, Bolşevik iktidara karşı savaşmaya başlıyor. Lenin'e suikast düzenleyenler Sosyal Devrimcilerdir. Proletarya diktatörlüğü bağlamında tezlerde konulanlar doğrudur. Stalin 1948'de BKP'nin 5. kongresinde formüle edilen teze karşı çıkmıyor, ama kendisinin bu şekilde bir savunusu da yok. BKP'nin 5. kongresinde savunulan görüşlere karşı çıkmamışsa yanlış yapmıştır dememiz gerekir. Kulaklar meselesinde E. yoldaşın söyledikleri doğru değildir. Kulaklar zengin köylülerdir. Kulaklara iktidarda yer verilmemiştir ve kulaklar sömürücü bir sınıftır. Bu sınıf tasfiye edilmiştir. Kruşçov, Stalin döneminde küçük burjuva olarak değerlendirilmiyor. Partinin en üst kademelerinde yer alıyor. Kruşçov ve yandaşları görünürde bolşevik ama parti içerisinde gizlenen revizyonistlerdir. SB'de iktidar hiçbir sömürücü sınıfla paylaşılmamıştır. Olgu budur.

R: Şimdi SBKP benim anlattığım çerçeve de AEP'ye emek partisi diyoruz. Diğerine KP diyoruz. Bu tartışma bağlamında, Ekim devriminden sonra hesaplamamız gerekir ki 1928'lere kadar daha bir dizi doğu cumhuriyetinde KP bile yok. Öbür taraftan gidiyorlar ve kendileri kuruyor. Bunların oralarda yürüttüğü faaliyet kimi yerde bunların gerçek anlamda komünistlikleri de bir sürüsü açısından, yani ancak sadece komünizme doğru meyil etmeleri çerçevesinde anlaşılmak zorundadır. Yani bu tartışmayı bu kadar detaylandırırsak o zaman onun içinden çıkamayız gibime geliyor. Onlara da ozaman KP denemezdi. Esas mesele KP'nin, KP olma iddiasıdır. SB'de bütün sürece önderlik eden partinin başından 1930'lara kadar geldiği süreç içerisinde sürekli bir sınıf mücadelesi var. Sürekli ayaklanmaları bastırma durumu var. Bunu bilinçte tutmak gerekiyor. Tek başına iktidar olmak için mücadele ediliyor. Bu dönemde içerisindeki bütün mücadele tek başına iktidar olabilmenin, iktidarı ayakta tutmanın mücadelesi. Bu süreci o şekilde değerlendirmek gerekiyor. Halk demokrasisi iktidarı Proletarya diktatörlüğünün özgün bir

biçimi midir vb. meselesinde, Stalin orda ne demiştir konusunda çok daha dikkatli olmamız gerekiyor. Çünkü özde anlayışın ne olduğuna bakmamız gerekiyor. Yoksa bir zamanlar tartıştığımız gibi kavramlara takılıp kalmamalıyız.

O: Ben bir Komintern belgesini yıllar önce okudum. Ama hatırladığım kadarıyla YKP ile Kominform arasında ki esas çelişme, devrimde öncü güç kim olacaktır tartışmasıdır. Köylülük mü olacak, işçi sınıfı mı tartışmasıdır. Tito köylülüğün olacağını hatırladığım kadarı ile söylüyor. Bu tartışma var. Hem AEP, hem BKP olsun bunlar evet ittifaklar sorununu, belki de o dönemin koşulları içerisinde geniş tutmak zorundalardı. Ama öncü gücün proletarya olacağı konusunda pek bir çelişkilerinin olmadığını düşünüyorum. Aradaki fark bu diye düşünüyorum. Buna bir daha bakmak lazım. R. yoldaşın en son söylediklerine ben de katılıyorum. Biraz daha dikkatli olmak lazım.

B: İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra halk demokrasili devletlerin iktidar biçiminin, proletarya diktatörlüğünün bir biçimi olduğu noktasında, benim bilebildiğim kadarı ile Stalin'in kendi yazılarında böyle bir tespiti yok. Bu DKH'nin bir tespitidir. E. yoldaşın örnek verdiği sarı kitapta Komintern belgelerinde açıkça bu savunuluyor. Bunu nasıl değerlendirebiliriz? Bence gerçek durum ne ise onu söylemek lazım. Stalin'in kendi yazılarında böyle bir tespit yoktur. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, komünist hareketin belgelerinde bu tespit vardır. Biz bu tespiti yanlış buluyoruz. Ama Stalin'in de bu yanlış tespite karşı mücadele ettiğini gösteren bir belge yoktur. Bunu yanlış buluyoruz deyip geçmek lazım. E. yoldaşın söylediği. SB'de kulaklar vardı. Miras hakkı vardı. Sovyet itidarını nasıl değerlendirmek gerektiği noktasında bence ölçü siyasi iktidarın değerlendirilmesidir. Proletarya diktatörlüğünün iktidarı, burjuvazinin hiçbir kesimi ile iktidarın paylaşılmamasıdır. Paylaşmak şu anlama gelmiyor. Ülkede burjuvazi olmayacak anlamına gelmiyor.

R: Miras hakkı ile ilgili sorunum var. Bu tezlerde konulan düşüncelerin arkasında bir değerlendirme var. Ve benim o değerlendirme ile kısmi olarak sorunlarım var. Bu da özellikle miras hakkı bağlamındadır. Şimdi bu ön taraftaki açıklamada sf 34'te 1936 Anayasa'sının 10. maddesinde *"Yurttaşların kendi çalışmalarıyla elde ettikleri gelir ve tasarruflar, konut, eve ait yan işletmeler, ev işleri ve ev idaresi eşyaları, kişisel ihtiyaç ve konfor eşyaları üzerindeki kişisel mülkiyet hakkı ve vatandaşların kişisel mülkiyet üzerindeki miras hakkı yasalarla güvence altına alınmıştır"* deniliyor. Ondan sonraki bizim değerlendirmemiz içerisinde ise böyle bir miras hakkının yanlış olduğu, bunun olduğu yerde sosyalzimden bahsedilemeyeceği söyleniyor. Ben bu konuda ayrı düşünüyorum. Ben diyorum ki; kişisel mülkiyet üzerindeki miras hakkının içeriği doğru doldurulduğu noktada, miras hakkının Anayasa ile güvence altına alınmasında ben sorun görmüyorum. Sorun 1936 Anayasa'sında bu madde bu şekli ile miras hakkı güvence altına alınırken, artellerde sadece kişisel mülkiyet değil onun ötesinde gerçekten küçük toprak sahipliğinin de söz konusu olmasıdır. Ve küçük üretime sahip olunması idi. Bu noktadan itibaren problem başlıyor. Yani 1936 Anayasa'sında andaki durum

değerlendirmesi yapıldığında miras hakkının yer alması bence kişisel mülkiyet hakkı üzerinde ki miras hakkının yer alması yanlış değildir. Sosyalizmde de kişisel mülkiyet üzerinde miras hakkı söz konusu olabilir. Bu mesela oturduğu evi çocuklarına devretmesi şeklinde olabilir. Veya kitaplarını çocuklarına devretmesi ,veyahut ta yoldaşlarına devretmesi vs. şeklinde olabilir. Kişisel mülkiyet üzerinde ki miras hakkının boyutları konusunda gerçekten tartışmak gerekir. Bu konuda dışardan gelen iki yazı daha var. Dışardan gelen bir yoldaşın yazısında ikazlar var. Bu ikazlar bana doğru geliyor.

F: Ben arkadaşın bıraktığı yerden devam edeyim. Miras denilen şeyin niteliği, gücünün ne olduğu önemli. Şimdi köpeği var. Eğer çocuğu yoksa başkasına da verebilir. Benim anladığım kadarı ile miras hakkının devredilmesi bunlar değil. Bunun arkasında başka şeyler var. Fonlardan bir takım kişiler besleniyor. Bana göre en önemli noktalardan birisi bu. İş kollarının, fabrikanın başında olan müdüre, fonlarda çok daha fazla para oraya aktarıyorsan, bu adam bu parayı ne yapacak? Bu paradan bir sermaye artırımı ortaya çıkıyor. Bir artı değer ortaya çıkıyor. Eğer sen kendi elinle burjuvazinin yaratılmasının temellerini atıyorsan, o zaman burada sen kendin tehlikeyi başlatıyorsun demektir. Ben esas tehlikenin buralarda aranması gerektiğini düşünüyorum. Bir kürek, bir envanterin üzerine tartışmanın pek yararı yok. Mesela araştırma yazısında tek ülkede sosyalizmin ayakta durması mümkün değildir şeklinde bir tespit var. Buna benzer bir takım tespitler var. Bu tartışma önümüze geldiğinde bir dizi şeyin alt üst olduğunu görüyorum. Kolay bir şey değil bu. Bakalım altından nasıl çıkacağız. Kara kara düşünüyorum.

G: Miras hakkı çok tartışılan birşey. Hâlâ toplum aile üzerinden yürüyor. Benim için mesela komünizm, ta sosyalizmden başlayarak sen bir aile içerisinde yaşamıyorsun. Başka insanlarla birlikte yaşıyorsun. Kendi kişisel mülkiyeti zaten mülkiyet kavramı içerisinde görülmüyor. Ben öyle görüyorum. Kitaplar alınıp verilir. O dönemde zaten kitap olmayacak. Çünkü bilgisayarlar var. Bugün emperyalist ülkelerde mirasın yarısı zaten çöpe gidiyor. Kimse almak istemiyor. Resmen çöpe gidiyor. Kişisel mülkiyet zaten sosyalizmde çok az. Çünkü toplum zaten sana veriyor. İnsanlar evet tatil yapıyor ve tatil yerlerine gidiyor. Neden ille de kendisine ait yazlık bir evi olsun? Bence hiç gerek yok. Bence miras hakkı hep şundan kaynaklanıyor. İlle de kendisine ait olacak! Yoksa kullanamazsın. Geleceğin toplumunda çok tersine bir durum ortaya çıkacak. Evet bir sürü insan fazla para alıyor. Peki bu paraları ne yapacaklar? Ben bunu tamamen yanlış buluyorum. Bu para biriktirme işinin sosyalizmde yapılmaması gerekir. Ücret farklılıkları var. Herkes aynı parayı almadı. Mesela Doğu Almanya'da herkes araba almak istedi. Ama araba çok az vardı. Araba almak için acayip para biriktirdiler. Peki bu sosyalizm mi? Herkesin bir arabası olacak, herkesin bir çamaşır makinası olacak vb. Bence bu küçük burjuva bir düşüncedir. Çünkü bugünkü toplum aile yapısı üzerine kurulmuştur. Herkeste özel mülkiyet anlayışı var. Bunun kırılması lazım. Ama bu çok zor birşey. Nereye gidiyoruz, ne istiyoruz? Bunu önceden tartışmak

gerekir. SB'de miras hakkına radikal bir şekilde karşı çıktılar. Ama olmadı. Bunun üzerine ters bir yola girdiler. Bir kolektif içerisinde çalışan ve fazla para kazanan bir yoldaş, bu parayı ne yapacak? Bunu sormak lazım. Aslında toplum için fazla para veriyorsun. Toplum sana daha fazla para verebilir. Toplum için harcıyorsun, toplum sana daha fazlasını verebilir. Bu toplum bugünkü toplum değil sosyalizmdir. Bugün zenginlerin bir sürü evleri var farklı yerlerde. Biz bunu mu istiyoruz? Bu özel mülkiyet düşüncesini kırmak lazım.

H: Anayasa'da yer alan maddedeki kişisel mülkiyet kedi, köpek, kitap vb. meselesi vs. değildir. Böyle bir kişisel mülkiyetin devri hiç problem değil. Anayasa'daki maddede "*Yurttaşların kendi çalışmalarıyla elde ettikleri gelir ve tasarruflar, konut, eve ait yan işletmeler, ev işleri ve ev idaresi eşyaları, kişisel ihtiyaç ve konfor eşyaları üzerindeki kişisel mülkiyet hakkı ve vatandaşların kişisel mülkiyet üzerindeki miras hakkı yasalarla güvence altına alınmıştır*" deniyor. Her kolektif çiftlikte, kolektif üründen katkısı ölçüsünde pay alan adam ya da kadın kolektif üyesi, kolektif üyesi aile aynı zamanda kendi evi yayında kişisel çiftlik arazisine sahip. Onun üzerinde ekip biçer bilmem ne yapar. Ne yaparsa yapar, o hakka sahip. Belli bür süre bunu evet tolere edebilirsin. Bunun devrini yaptığında, kendi kişisel çabası sonucu elde edilmiş bir şeyin devridir bu. Devredilenin eline geçen kendi çalışmalarıyla elde edilen bir şey mi oluyor? Ailesinin konutunu bilmem ne o devr alacak. Niye devr alacak? Deniyor ki; bir yoldaştan gelen bir eleştiri var miras hakkına. "Sömürüye izin vermez biçimde miras hakkı!" Nasıl vermez? Eğer bu imkan varsa, eğer bunu yapabilecek bir maddi değer senin eline geçiyorsa ve sürekli büyüyorsa evet oraya doğru gitmesinin maddi temeli vardır. Getirdiğimiz eleştiri şu değil: Miras hakkı bütünüyle ilk anda kaldırılmalıydı. Getirdiğimiz eleştiri şu: 1936 Anayasa'sında bunu belki yazmak zorundaydılar. Orda bir problem yok. Bunu söyleseler deseler ki, öyle yerleşmiş bir alışkanlık var ki bunu henüz bunu kıramadık. Konut, yan işletme üzerinde evet miras hakkını bugün hala tanımak zorundayız. Bunu yapmadığımız zaman baş aşağı gideriz. Hayır. Bunu dedikleri yerde aynı zamanda diyorlar ki; biz komünizme tedricen geçiş aşamasına geldik. Problem burada. Kapitalizmin maddi temelleri, yani bir insanın diğerini sömürmesinin maddi temeli nedir? Konut denen, arsa denen şey evet üretim aracıdır. Arsa, tarla üretim aracıdır. İnsanın ilk üretim aracı budur. Ekiyor, biçiyor bir şeyler çıkıyor. Onu sadece kendisi için kullanırsa dersin ki kendi içine kapalı bir ekonomi. Ama bunların pazara çıkma durumu da var. Kendi ürettiği ürünü sadece kendisi için yapma durumunda değil. Fazlasını ne yapacak? Özel pazarlar var. Gidiyor oraya. Miras hakkında problem burda. Kedi, köpek, kitaplık, sandalye, masa meselesi değil tartışılan. Net olarak deniyor ki; konut, yan işletmeler üzerinde evet miras hakkı vardır. Miras hakkının olması eğer zorunluysa onu açıklamamız lazım. Anayasa'da yazıyor, sömürüye izin vermez deniliyor. İstediğin kadar yaz. Eğer onun maddi temeli varsa o sonuçta sömürüyü getirir beraberinde. Bu resmen üretim araçları üzerinde küçük mülkiyettir. Ve mirasla giderek büyük mülkiyete dönüşme imkanı vardır.

M: H. yoldaş söyledi. Anayasa maddesi söyleniyor. Orda problem yok. Ev de bırakabilir. Bunda da problem yok. Bunu söylediğin yerde, bir maddede açımlama yaparsın. Üç tane evden fazla bırakamazsın vb. Buna bir sınırlama da getirilebilinir. Problemin esas dayanaklarından bir tanesi durumun bu olduğu yerde "kapitalizmin resterasyonunun tüm kaynaklarının kurutulduğu" tespitinin yapılması, isteğin gerçek yerine konmasıdır. Temel mesele, görülmesi gereken yer tam da burasıdır. O dönemde bunun söylenmediği noktada o yasa da serbest bırakıyor. Bir noktadan sonra artık herşey serbestleşiyor. Burada ortaya konulanlar doğrudur.

İ: Tezlerde konulduğu biçimi ile doğru olduğunu düşünüyorum. Biz 80-90 yıl sonra geriye dönüp bir ülkede inşa edilen sosyalizm deneyimi üzerine tartışıyoruz. Geriye dönüşün nasıl olduğu, nasıl gerçekleştiği sorunu üzerine tartışıyoruz. Bugün geriye dönüp baktığımızda, o günün şartlarını da göz önünde bulundurmamız gerekir. O dönemde tarımda iki tane mülkiyet biçimi var. Kolhoz ve Sovhozlar. Kolhozlar grup mülkiyeti. Sovhozlar devlet mülkiyeti. 1927 sonlarında Kulaklara karşı bir mücadele başladığında, bu mücadele kolay olmuyor. Rusya'da on milyon kulak var. Direniş gösteren kulaklar öldürülüyor. Diğerleri sürgüne gönderiliyor. Geri kalanlar grup mülkiyetine geçmeyi kabul ediyorlar. Kolhozlara gelen kulaklar, kendi güçleri ile grup mülkiyetinde söz sahibi oluyor. Kolhozlarda küçümsenmiyecek oranda özel mülkiyet var. Bu normal bir durum ama Stalin'in dediği gibi esas hedef grup mülkiyetini toplumsal mülkiyet haline getirmektir. Bu miras hakkı, o günün koşullarında deseler ki, elimiz mahkûm, bunun için Anayasa maddesi haline getiriyoruz. Bu miras hakkını kalıcılaştırmak ve tüm sosyalizm dönemi boyunca bunun böyle kalacağını söylemek yanlıştır. Sosyalizmde tüm konutların toplumun malı haline getirilmesi görevdir. Herkesin oturacağı bir evi elbette vardır. Ama evde oturanların sadece kullanım hakkı olması gerekir. 1930'lu yıllarda ücret farklılıkları var. 1918'de ücretler arasında ki fark bire beştir. Bu fark giderek kapanması gerekirken 1930'lı yıllarda ücretler arasında ki makas giderek açılıyor. Bir tarafta komünizme tedricen geçişten bahsediliyor. Diğer tarafta ücret farkları, miras hakkı, grup mülkiyetinde özel mülkiyet var. Ücret farklılıkları bağlamında araştırma yazımızda Varga'da alıntılar yapıyoruz. Bence Varga yerine diğer kaynaklardan yararlanmamız gerekir diye düşünüyorum.

O: Ben miras hakkı ile ilgili H. yoldaşın söylediklerini söylemek istiyordum. Toplumun alışkanlıklarını devrimden sonra da bugünden yarına değiştirmemiz mümkün değil. Yasaları da ona rağmen çıkarmamız mümkün değil. O zaman biz bu tezler içerisinde bunu biraz daha açmamız gerekir.

C: Şunu belirtmek istiyorum. Bu çok ciddi bir sorun, çok ciddiye almamız gerekir. Tartışırken belli alışkanlıklarımızı atmamız lazım. Acaba nereye gidiyor? Şu mu olacak, bu mu olacak bunu bırakmamız lazım. Çünkü biz sosyalizmi kurmak istiyorsak ya da miras olarak sosyalizmi kuracak bir parti bırakmak istiyorsak çok

iyi ders çıkarmamız gerekiyor buradan. Ben ilk önce tedirgin oldum. Acaba nereye gidecek dedim. Ama bu ciddi bir sorun. İyi araştırıp, yapılan yanlışlar neyse ortaya konulması lazım. Çok ciddi bir iş yapılıyor. Şunu vurgulamak istiyorum: Artı değer nedir? Artı üründür. Bir sermaye birikiyor. Nerden birikiyor? İhtiyaç fazlası doğuyor. İhtiyaç fazlası birikiyor, birikiyor sermayeye dönüşüyor. Ondan sonra sömürü alanı arıyor. Bu dikkate alınmadığı zaman en sonunda işsizlik ortaya çıkıyor. Miras hakkında çıkıyor. Ücret artışlarında çıkıyor. Belki alınan önlem doğrudur. Geçiçidir. O zaman öyle söylenmelidir.

R: İki tane ev vardır vs. şeklinde herkes özel mülkiyet alışkanlıklarını sürdürsün! Öyle birşey söz konusu değildir. Ben öyle bir miras hakkını savunduğumu söylemiyorum. Öyle birşey savunduğum yok. Sorun, sosyalizme giderken nasıl bir hat izleneceği ve mücadelenin nasıl yürütüleceğidir. Ve hatanın nerelerde yapıldığı meselesi. Yoldaşın söylediği gibi, bunun olduğu yerde komünizme geçiyoruz propagandası yanlış. Ama şöyle birşey var: SB'de var olan şey aslında zengin köylülüğün direnmesi değil. Devrimden sonra küçük köylülüğe toprak dağıtıyorlar. Hayatında hiçbir zaman toprağı olmamış köylülüğe toprak veriliyor. Rusya'da gerçekten toprak bölüşülmüş değil. Ama devrimden sonra dağıtıyorlar. Ondan sonra tam da kolektif leştirme hareketi içerisinde en fazla başlarına bela olan küçük köylülüğün, o yeni daha mülkiyet edinmiş köylülüğün sıkı sıkıya o küçük toprağına sarılmasıdır. Geinen yer başka. Emperyalist ülkelerdeki durum başka. Ordaki miras hakkının içeriğini bambaşka dolduracaksın. Hepsinde değişik değişik olacak. Bunu anlatmak istiyorum. Tam da kolektif leştirme hareketi içinde, direnen en fazla direnen tek ineği olan köylü kadın, küçücük toprağı olan köylü ailesi. Bunlar daha önceki yoksul köylüler. Bunlar direniyor. Bunları kolektif hareket içerisine çekmek için çok büyük çabalar yürütüyorlar. Bu çabaların gidişatı olarak tabii ki onlarda miras hakkının kaldırılmasından yanalar. Yani elleri mahkûm bunları yapmak. Bunun bilince çıkartılması gerekir. Kişisel mülkiyet denilen şeyin içeriğinin nasıl doldurulduğuna dikkat etmek gerekiyor. G. yoldaş diyor ki; yarısı çöpe gidiyor. Çünkü zenginlik var. Zenginliğin olduğu yerde zaten insanların ihtiyacının olmadığı yerde evet çöpe gider. SB'de o günkü dönemde neden herkes her şeye sarılıyor? Çünkü yokluk var. 1930'lu yıllarda yokluklar var. Daha toplum o zenginliğe ulaşmış değil. Kendi ihtiyacını karşılasın o zaman zaten kimse umrunda olmaz. Konut sorunu var mesela. Diyelim ki oturduğu ev. Bunu satma imkanı yok. Kiralama imkanı yok. Sadece ve sadece kendisinden sonra çocuklarına geçirme imkanı olacak. Buna da belli ölçülerde göz yumulabilir. İlle birikime götürmez. Çünkü satma imkanı yok. Kiralama imkanı yok. Bunlar yasalarla sınırlanıyor. Bunları somut tartışmak ve içeriğini doğru doldurmak lazım. Küçük köylüler gidip Sovyet çiftliğinde çalışmıyor. Gidiyor kendi çiftliğinde çalışıyor. Orada ürettiğini pazara sürüyor. Oralarda tabii ki problem var. Bunların üzerine gidilmesi lazım. Anlatmak istediğim şey buydu. Ben ne miras hakkını savunuyorum. Ne de insanların kişisel zenginliğini savunuyorum. Savunsaydım burada yer almazdım. ■

Tartışmalardan

10. kongrede Siyasi Karar Tasarıları ve Parti İçerisinde Çıkan Görüş Ayrılıkları Üzerine Tartışmalardan

AKP ile ilgili karar tasarısı üzerine tartışma:

H: AKP ile ilgili olarak esasında bizim partimizin var olan çizgisi şu: AKP, sunni islam ağırlıklı kültürel bir geri plana yaslanan kültürel olarak muhafazakâr (ekonomik açıdan değil) kültürel açıdan tutucu, gerici bir burjuva partisidir. Genel değerlendirmemiz budur. Faşist parti olarak değerlendirmeyi red ediyoruz. AKP ne programı açısından faşist bir parti olarak değerlendirilebilir, ne de pratiğinin önemli alanlarında faşist bir parti olarak değerlendirilebilir. Fakat AKP Türkiye'de kurumsal olarak var olan faşizmin bugünkü uygulayıcısıdır. İktidardadır. Elinde bir Anayasa vardır. Anayasa 72 yerinden delinmiştir. Ama özü faşisttir. AKP bu faşist Anayasa'yı uygulamakla yükümlü olarak iktidardadır. Artı AKP hâlâ Türkiye'de burjuvazinin, bürokratik kurumlarının bir bölümüne doğrudan egemen değildir. En başta orduya tam egemen değildir. Yüksek yargıya tam egemen değildir. Bürokrasi içinde çok önemli ölçülerde temizlemeler yapmıştır. Bu alanda evet AKP her şeyi belirliyor diyebiliriz. Ama hâlâ elinde olmayan yerler vardır. Bu yerlerin bir bölümü direnmektedir AKP'ye karşı. AKP siyasi iktidarı bağlamında bugün Türkiye'de, bizim dışımızda bütün sol kendisini AKP ve AKP karşıtı olarak konumlandıran iki cephenin AKP karşıtı cephesindedir. Bizim bugünkü durumda, diğerlerinden ayıran şey biz bu iki cephenin herhangi bir yerinde yer almıyoruz. Bizim kendi siyasetimiz var. Ve bu iki cephe bağlamında, bunların birbirine karşı mücadelesinde taraf değiliz. Hiçbir şekilde anti AKP cephesinin kuyruğuna takılmayız. Hiçbir şekilde AKP'nin kuyruğuna takılmayız. Neyse doğru olanı söyleriz. Doğru olan demin anlattığım gibidir. Bugünkü çizgimiz budur. Bu bağlamda, gelmiş olan AKP ile ilgili AKP'yi 'artık yeter faşist değerlendirmemiz gerekli' diye bir karar tasarısı vardır. Bu karar tasarısında yapılan tespitlerin küçümsenmeyecek bir bölümü anti AKP cephesinin tespitleridir. Gerekçeler bağlamında yazılanların bazılarını söyleyeyim.

"Türkiye'de işkence bir devlet politikasıydı. Sistematik olarak uygulanıyordu. Ustanın iktidarı döneminde işkence katlanarak sürdü. İşkencenin kimi yöntemleri

değiştirildi. Ama işkence sistematik olarak yaşamın her alanında uygulandı, uygulanıyor." Doğru değil. Bugün de işkence var. Uygulanıyor. Ama bugün Türkiye'de uygulanan işkence, daha önceki gibi sistematik olarak, yaygın olarak, devlet politikası olarak yürümüyor. Bunu özellikle biz kendi pratiğimizden de biliyoruz. Örgütsel pratiğimizden biliyoruz. Herhangi bir yoldaşımız diyelim ki bildiri dağıtırken yakalansa gittiği yerde mutlaka işkence görecektir diye bir şey yok. Ben demokratik hakkımı kullanıyorum, susma hakkımı kullanıyorum deme durumu var. İşkenceye yine uğrayabilir. Ama işkenceye karşı mücadele edip bunu teşhir ve evet mahkemeye kadar götürme ve mahkum ettirme yolu açıktır bugün Türkiye'de. Dün bu yoktu. Bir dizi diğer gerekçelerde de durum böyledir burda sayılanlardan. Ben ilkinden başladım. Eğer tartışırsak diğerlerine de tavır takınırız.

C: Ben yazıyı okuduğumda CHP'li birinin yazdığı yazı dedim. O kadar ki onların düşüncelerini ve sunduğu belgeleri yazıya yansıtıyor. Bu yazı zaman zaman bizim belgelere de giriyor. İşte bunları bugün itibarı ile yapmadı bilmem ne şeklinde yazılar yazılıyor. Gerçekten bunlar doğru değil. Arkadaşın da belirttiği gibi. Çok büyük farklar var. Belli olumsuz gelişmeler olmasına rağmen. Anayasa konusunda da tartışmamız gerektiğini düşünüyorum. Anayasa faşisttir tespiti doğru. Anayasa bütünüyle orda duruyor. Pratikte bu ne kadar uygulanıyor? Pratikte değişmemiş yasalar da delinmiştir Kuzey Kürdistan'da. Bu değerlendirmelerin dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü Naziler başa geldiğinde hemen demokratik yapıları değiştirmiyorlar ama faşizmi uyguluyorlar. Demokratik yasalar belli bir süre kalıyor. Burda da böyle bir durum sözkonusu. AKP on yıldan fazladır faşizmi uyguluyor. Fakat yinede faşistleşmiyor. Bunu nasıl açıklayabiliriz? Benim kafamda bu soru. Ya o onu değiştirecek ya o onu değiştirecek. Böyle bir durum söz konusu. Bu cepheleri arkadaş söyledi. Gerçekten ciddi bir şekilde kemalizmin peşine takılan bir sol, cuntadan daha kötü göstermek için elinden gelen yapılıyor. Hayali belgeler üretiliyor. Bizim farklı olduğumuz yer burasıdır. Bunun devam etmesi gerekir. Çünkü yer yer bu hatalara biz de düşüyoruz. Torba yasayı değerlendirirken ayrım yapmıyoruz ve işçiler görüyor.

P: Faşizmin uygulayıcısı diyoruz, doğru. Ama yer yer geliştirme yönünde de adımlar atılıyor. Çok keyfi uygulamalar, yasa dışı uygulamalar yapıldığını da görüyoruz. Mesela bu cemaatle olan kavgada yer yer yasaların dışında keyfi, baskıcı nasıl olsa iktidar benim, istediğimi yaparım tarzında evet faşizmin bir göstergesi olan durum da var. Bununda uygulandığını düşünüyorum. Karar tasarısı hakkında da, yöntem olarak yanlış bir karar tasarısı. Çünkü alt alta bütün kötü şeyler dizilmiş "bu parti faşisttir." denmiştir. Oysa bir genel değerlendirmede bütün kötü şeyleri dizdiğimiz kadar olumlu şeylerin de yazılması gerektiğini düşünüyorum.

M: Usluba da dikkat edilmesi gerektiğini düşünüyorum. CHP'nin yazısını okudum diye küçümsememek gerekir. AKP faşist midir, değilmidir noktasında faşist olmadığını düşünüyorum. Var olan çizgiyi savunuyorum ama farklı bir görüşüm

var. Bir yazı içerisinde tavır takınmak istiyorum. Aynı yazıda İO sayı 38 sf.4'te "faşizmin bir karekteri de yayılmacılıktır." Komşularla sıfır problem diye devam ediyor. Yayılmacılık sadece faşizmin karekteri değildir. Türkiye'nin aynı zamanda emperyal bir düşüncesi de var. Bunu da görmek gerekiyor. Bu meseleyi sadece faşizme bağlamamak gerekiyor. AKP faşizmi kavramını problem olarak görüyorum. Faşizm bir devlet meselesidir. Dergilerde de bunu tartıştık. AKP faşizmi kavramını kullanan diğer oportonist örgütleri biz eleştirdik. Bu şekilde tartışılmaması gerektiğini belirttik. Ama daha sonra bu kavramı biz kendimiz kullandık. AKP faşizmi biçiminde. Öncelikle kavramın bu şekilde kullanılmasında ben hata görüyorum. Net olarak kendimiz açımlamalı ve söylemeliyiz. Dergilerde de yazarken faşizmin devlet meselesi olduğunu belirtmeliyiz. Beraberinde gerekirse var olan çizgiyi bir daha dile getirmeliyiz. Devlet evet bir çözülme evresindedir. Kurumları ile faşistir ama bir çözülme evresindedir. AKP de bu şeyden yer yer yararlanıyor. Bir de gelinen aşamada AKP'nin bu kadar faşisttir şeklinde ön plana çıkarılmasını şöyle bir şey olduğunu düşünüyorum. Artık AKP gelinen aşamada aynı zamanda yavaş yavaş bir tıkanıklığa girmektedir. En son yaşanan olaylarda biraz bunun göstergesidir. Devlet içerisine yerleştikçe kendi iktidarını koruyabilmek için var olan mevcut düzen yasalarından da faydalanabilmektedir. Son örneklerde bunu görebiliyoruz. Kemalistleri önce bertaraf ettiler. Ardından kendi içindeki cemaati tasfiyeye giriştiler. Bunların içerisine girerken de elbette keyfi de hareket edeceklerdir. Ama kendisine tehdit olarak gelişen olaylara da elindeki hazır paketlerle ya da elindeki mevcut sistemin olanaklarını kullanarak karşı koymaya çalışıyor.

B: AKP'nin değerlendirilmesi ile ilgili siyasi raporda yapılan tespitlere katılıyorum. Bu değerlendirmeye ek olarak şunu söylemek istiyorum. AKP'nin değerlendirilmesi ile ilgili parti içerisinde önemli sayıda problemler var. Bir sürü yoldaşımızın kafası karışık. Bu karar tasarısının da aslında kafası karışık olan ama yanlış değerlendirmeler yapan bir bölüm arkadaşımızın karar tasarısıdır diye düşünüyorum. Bazı yoldaşlarımız şu noktada kafa karışıklığı yaşıyor. AKP faşist bir parti değil ama nasıl oluyor faşizmi uyguluyor? Bu bence devlet sistemi ile alakalı bir şey. Türkiye'deki devlet kuruluşundan bu yana, şekillenişi faşist olduğu için, bürokrasisiyle, ordusuyla, yasalarıyla aygıt sistem faşist olduğu için faşist olmayan bir parti devlet yönetimine geldiği zaman ister istemez faşizmi uygulamak zorundadır. Şöyle bir örnek verelim: Gerici tedbirlerle yürüyen burjuva demokrasisinin egemen olduğu bir ülkede faşist bir parti iktidara gelsin neyi uygulayacaktır? Anında faşizmi mi uygulayacaktır? Yoksa sistem burjuva demokrasisine göre şekillendiği için ister istemez belki faşist tedbirlere daha fazla başvurmasına rağmen o sistemi uygulamak zorunda kalacaktır. Bunu uygulayabilmesi için aygıtın faşizmi uygulayabilecek bir şekilde yeniden örgütlenmesi lazım. Burdaki temel sorun bu diye düşünüyorum. Bir de şöyle düşünelim. Yani aygıt faşist ise biz iktidara geldiğimizde ne yapacağız? İster istemez belli oranda aygıtı sürdürmek zorunda mı kalacaksın yoksa aygıtı süreç içerisinde değiştirip yeni bir aygıt yaratıp, ondan sonra mı iktidarını sürdüreceksin. Temel sorun bu

diye düşünüyorum. Şunu da düşünmemiz lazım. AKP'nin yer yer yasalar dışına çıkması, keyfi uygulamalar yapması, sadece AKP'ye özgü bir şey değil. Her burjuva devletinde, hükümette olan partilerin yaptığı şeylerdir. Her hükümette yer alan burjuva partisi, her devlet kendi çıkarlar gereği, uluslararası konjonktürdeki gelişmelere göre, içerdeki gelişmelere göre evet yasa dışına çıkıyor. Belli yasadışı işler de yapıyor. Bu ama onun bir bütün olarak değiştiği, faşist hale geldiği şeklinde yorumlanamaz. Böyle yorumlanması gerektiğini düşünüyorum. Sonuç olarak bende karar tasarısına katılmıyorum. Bu karar tasarısının genel kurul tarafından red edilmesi gerektiğini düşünüyorum.

F: Bence AKP'yi ikiye ayırmak lazım. Tartışmalarda birinci devre, ikinci devre olarak tartışılmasında yarar görüyorum. Faşizm eğer bizim ülkemizde sistem olarak sistemin bir parçası ise faşizm, o duruyorsa sistemde tespitleri buna göre yapmak gerekir. O karar tasarısında da böyle bir şey var. O zaman iktidar partileri, istedikleri zaman faşizmi uygular. İstemedikleri zamanlarda da burjuva demokrasisini önüne koyar. Götürdüğü yere kadar götürmeye çalışır. Bu noktada Türkiye ve Kürdistan'ı ayırmak gerekiyor. Yani faşizmi tartışırken, AKP'nin politikasını tartışırken bunu iki bölümde değerlendirmek lazım. Kürdistan'da diyebilirim ben evet bu karar tasarısındaki gibi olmasa da faşizm uygulaması çok daha yoğundur. Çok daha gaddarca uygulanıyor. Son dönemlerde gördüğümüz gibi çocuklar bile vurulmaya başlandı. Hüda-Par'ı kullanarak silahlı mücadele yürütmeye çalıştı AKP. Bunu görmemezlikten gelemeyiz. Hüda Partisi bugün gelinen noktada yer yer AKP ile silahlı kolu gibi çalışıyor. Buna karşı özgürlük isteyen, demokrasi isteyen, mücadele eden insanlara karşı. Ve dini de kullanarak bunları uygulamaya çalışıyor. AKP bunu bilerek yapıyor. Öbür tarafta tamam kağıt üzerinde bir sürü reformlar yapıldı. Paketler geldi vs. Fakat bunlar uygulanmıyor. Demin dediğim gibi uygulanıyor. Askeri güç AKP'nin denetimi altında değildir dedi yoldaş. Bence burda da bir problem var. AKP, askeri dizayn etti. Hep birlikte bunları gördük ve yaşadık. Aslında şu anda askeri güç kontol altında. AKP istediği biçimde askeri gücü yönlendirebiliyor. Genel olarak şimdiki defakto şey budur. Ama çat pat sesler çıkmıyor mu? Bu sesler çıkıyor. Ama genel olarak kontrol altında. Yargı, yargıyı AKP dizayn etti. Ama hâlâ çatlak sesler çıkıyor. Bu iki nokta çok önemlidir. Bu iki noktada da AKP bayağı başarılı bir şekilde on yılda bunu belli bir yere kadar getirdi. Hiçbir zaman egemenliği altına almayabilir. Ama genelde bunu başardı ve uyguluyor da. Pratiğimizde bunu görüyoruz. Günlük yaşamda bunları yaşıyoruz. Bu anlamda bu karar tasarısına katılmasanızda, bende katılmıyorum, fakat faşizm uygulamasında bu şekilde tartışırsak daha verimli, daha faydalı olacağını düşünüyorum.

R: Karar tasarısına katılmıyorum. Siyasi Rapor'da AKP ile ilgili olarak ortaya konulan genel değerlendirmeyi doğru buluyorum. Önce bunu baştan koymak gerekiyor. Ancak onun ötesinde tartışma yürütülüyorsa ki yürütülüyor, yürütmemiz gerektiğini de düşünüyorum. AKP'nin şu an geldiği nokta ve nereye gideceği konusunda, faşizmin uygulayıcısı olarak AKP hükümetini değerlendir-

me konusunda tartışmaya ihtiyacımız var. Bu tartışmayı yürütmekte ben fayda görüyorum. Dediğim gibi bütün genel siyasi çerçeve içerisinde Siyasi Rapor'da yapılan tespitlere katılmama rağmen. Bunlarla ilgili olarak birkaç şey söylemek istiyorum. Bizim zorluğumuz nedir? Bizim zorluğumuz şöyle bir şeydir ki, biz 12 Eylül dönemi gibi bir faşizmi yaşamış bir ülkenin burjuva demokrasisine doğru evrimlenmesi, çözülmesi dönemini, sürecini yaşıyoruz. Bu sürecin nerde başladığı nerde biteceği muallak. Çünkü tespit etmek o kadar kolay değil. Ama bir başka ülke açısından alırsanız, mesela diyelim ki gelişmiş bir ülke açısından ele alırsanız burjuva demokrasisinin olduğu, orada da iç faşistleşmeler var. Oradaki iç faşistleşme gelişmesinin genel karekteri bağlamında tespit etmemiz daha kolay. Ne zamandan itibaren faşizmdir tartışmasını yürütürseniz yani aynı süreç yaşansa aynı zorluklar yaşanır. Ancak belki onu geriye döndükten sonra, ha bu noktadan itibaren böyle oldu diyebilirsiniz. Şurdan şuraya gitti, burdan buraya evrimlendi tespitini yapmak mümkün olabilir. Onun için böyle zorluklar var. Fakat doğru olarak biz şunu tespit ettik. Dedik ki; bu Anayasa var olduğu sürece esasta faşizm çözülmesine rağmen, faşizmin bir bütün olarak ortadan kalktığı söylenemez. Bunu tespit ettik. Bu doğru bir tespittir. Buna rağmen ama şunun da bilinmesi gerekiyorki; bazı öyle durumlar olabilirki yasa olmasına rağmen uygulama değişiktir. Bu da yoldaşın söylediği gibi söz konusu fakat biz bugün biliyoruzki çözüm süreci bağlamında gündeme gelen sorun henüz tam çözülmüş durumda değil. Bu çerçevede de esas faşizmin çözülmesinin nereye kadar, hangi noktaya kadar gidip gitmeyeceğinde belirleyici olacak olan şey çözüm sürecidir. AKP'nin iki devresi olduğu görüşüne katılıyorum. AKP'nin gerçekten iktidara yürüdüğü dönem ile iktidarını sağlamlaştırdığı dönem diye iki ayrı dönemi göz önünde bulundurmak gerekiyor. AKP'nin iktidara yürüdüğü dönem süreci içinde, genel toplum içerisindeki demokrasi özlemlerini kullanmıştır. Ve bu demokrasi özlemlerini de kendi iktidarını sağlamlaştırma bağlamında bir şekilde kullanmıştır. Bu en fazla kendisini Kürt sorununun çözümü bağlamında gösteriyor. Yani yeter artık kan dursun bağlamında göstermiştir. İktidarını daha da sağlamlaştırabilmek için AKP evet keyfi uygulamalar, faşizm, diktatörlük, tek adamcılık vs. bunların hepsini uygular durumdadır. Var olan faşizmin uygulayıcısı, yöneticisi bu anlamda AKP'dir. AKP'nin demokratikleşme konusunda gelip tıkandığı nokta ihtiyacı da yok buna. Burjuvazi olarak aslında ihtiyacı olanı elde etmiş durumdadır. Henüz tam elde etmediği tek bir konu vardır. O da Kürt sorunu ve çözüm sorunudur.

İ: Ben AKP'nin faşist olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtilen karar tasarısını yanlış görüyorum. H. yoldaşın karar tasarısında işkenci ile ilgili yaptığı alıntı, RA'da yayınlanan 'Ustan'ın Gerçek Hikayesi' başlıklı yazıdan alınmıştır. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu yanlış bir tespittir. Düşünceme göre evet AKP döneminde işkence sistematik olarak devam ediyor. Fakat 1990'lı yıllarla karşılaştırıldığında AKP döneminde işkencenin yöntemleri, metotları değiştirildi. Bunu tespit etmemiz gerekir. AKP'nin faşist olarak değerlendirilmesi gerektiğini söyleyen yoldaşlarla aramızda ortak paydalar var. Ayrıldığımız noktalar var.

Pratik uygulamalar meselesinde; yasaların pratikte uygulanmaması, keyfi uygulamalar sadece AKP dönemine özgü bir durum değil. AKP öncesi dönemlerde de bu böyle. 12 Eylül Anayasa'sının 17. maddesinde işkencenin yasak olduğu yazılıdır. Ama biliyoruz ki bu Anayasa maddesine rağmen işkence yaşamın tüm alanlarında yoğun olarak uygulandı. Bu hemen hemen burjuva sistemlerde var olan uygulamalardır. Yasalar varsa ve bunlar uygulanmıyorsa, yapılması gereken insanların mücadele yürütmesidir. Yasalar baz alınarak hak mücadelesinin verilmesi gerekir. AKP'yi faşist olarak değerlendirebilmemiz için programına, hedefine, yönelimine bakmamız lazım. Bu değerlendirmeyi yaparken dün ile bugünü karşılaştırmamız lazım. 12 Eylül, 1990'lı yıllarla bugünü karşılaştırmamız gerekir. Nerden nereye evrimlendiğini görmemiz lazım. Bu dönemleri karşılaştırdığımızda arada farklar varsa bunları belirtmemiz gerekir. Karar tasarısında deniyor ki; AKP, Kürt sorununda oyalama taktiğine başvuruyor. Kürtçe konuşmanın yasak olduğu bir ülkede, gelinen aşamada iktidar partisi Kürtçe propaganda yapıyor. Seçim kanununda değişiklikler yapıldı. Seçimlerde Kürtler Kürtçe konuştuğu için ceza alıyorlardı. Bu yasak kaldırıldı. F. yoldaş diyorki; Kürdistan'da yoğun olarak faşizm uygulanıyor. KKT'de faşizm çözülme süreci içinde olmasına rağmen AKP tarafından uygulanıyor. Bu doğru. Ama faşizmin bu uygulamaları 90'lı yıllarla karşılaştırılamaz. Kürdistan'da dünle karşılaştırıldığında göreceli bir düzelme var. Adım başı yol kontrolleri yok bugün. Bugün köyler yakılmıyor, boşaltılmıyor. Bu anlamda dünle bugünü karşılaştırdığımızda nerden nereye geldiğine bakmamız lazım. AKP'nin iki dönemi olduğu söyleniyor. Dönemlere ayırabilirsiniz ama gelişmelerin doğru değerlendirilmesi önemlidir. F. yoldaş, askeri gücün AKP'nin kontrolü altında olduğunu söylüyor. Bu doğru değil. Askeri vesayetin geriletildiği bir olgudur. Ama bugünkü durumda askeri gücün AKP'nin denetimi altında olduğunu söylemek doğru değildir. Keza yüksek yargı da AKP'nin denetiminde değil. Evet AKP, yargıyı dizayn etmeye çalıştı, çalışıyor. Ama henüz yüksek yargıda AKP'nin egemenliğinden bahsetmenin doğru olmadığını düşünüyorum.

E: Bize bir karar tasarısı verildi ve AKP faşizmini tartışıyoruz. Ben AKP'ye devlet faşizmi denmesi ya da faşizan denmesini daha doğru buluyorum. Bunun TC. devletininde belli faşizan uygulamalar, faşist yöntemler kullansada ben faşizmin 2010 referandumundan sonra çözülüp dağıldığını düşünüyorum. H. arkadaşında dediği gibi Anayasa, 82 Anayasa'sı 72 yerinden delinmiş ve birçok eski militarist içeriği boşaltılmış, aslında ilk üç maddesine dokunulmasada. Uluslararası sözleşmeler imzalanmış. Anayasa'nın 90. maddesi değiştirilmiş. Ve yeni Anayasa talebi var. İki dönemdirde seçime giren ve birinci çıkan AKP yeni Anayasa talebi ile seçmene gidiyor. Biz bu Anayasa'yı değiştirmeliyiz diyor. Çünkü Türkiye büyük burjuvazisi 1997'den beri dile getirdiği, talep ettiği yeni Anayasa şart dediği bir şeydir. Artık bu Anayasa ile işler yürümüyor dediler. Bu onların talebidir. Bunlar da uygulayıcılardır. Uluslararası güçlerle bir araya geldiler. Evet AKP'nin kendi talebi, isteği değildir. Bir kere ulusal sorun burjuva anlamda çözülmeye çalışılıyor. Bizim istediğimiz gibi mi, değil. Ulusal sorunu anlattığım gibi burjuva anlamda çözmek istiyorlar karşılıklı olarak. Örneğin kadın sorunu, kadına uygulanan şiddet konu-

sunda, İstanbul Sözleşmesi adı verilen ve uluslararası bir kaç ülkeninde katıldığı, bu konudaki sözleşmeye de imza attılar. Yeterlimidir, değildir. Ancak bu sorunlar burjuva anlamda çözülmek isteniyor. Kadının toplumdaki yeri konusunda birçok uygulamalarını görmemiz lazım. Görmezden gelirsek yanlış olur. 12 Eylül referandumu ile 1980 darbesini yapan Kenan Evren'in yargılanmasını aslında faşizmi toplumsal muhalefetin yargılaması gerekir. Ben öyle düşünüyorum. Burjuva anlamda bunlar yargılıyorlar. Evet faşizm burjuvazinin elinde, sermayenin elinde her an uygulanmaya hazır, her an uygulamaya konulabilecek bir yöntemdir. Bugün yok, yarın olabilir yani. Neden olmasın! Ama bugün ben TC. devletinde faşizmin çözüldüğünü, büyük ihtimalle önümüzdeki dönemde yeni Anayasa'nın yapılması ile tamamen ortadan kalkacağını düşünüyorum.

N: Bu AKP faşizmi tartışması nerden çıktı? Biz RA'da bir yazı yayınladık. Orda da AKP faşizmi, AKP polisi tartışması yürüttük. Daha önce öyle bir tartışma yürütülmemişti. Onun üzerinden AKP faşist midir, değil midir tartışması yürütmeye başladık. Ben o yazıyı okuduktan sonra dedim ki bu tartışma doğru değil. Baştan beri AKP'nin faşist parti olarak değerlendirilmesine karşıydım. AKP'nin misyonu, programı da belli. Burjuvazinin liberal kanadı olduğu aslında burjuvazinin o liberal politikasını hayata geçirmek için bir parti olduğu benim için açıktı. Ama ben tartışmanın o şekilde yürütülmesine de karşıydım. Çünkü ben faşizmin bir devlet iktidarı olduğunu düşünüyorum. Yani AKP'de olabilir başka bir partide olabilir onun uygulayıcısı. Faşizm bir devlet biçimidir. Ama AKP'yi belki biraz ayırmak lazım. Çünkü AKP varolan kaç yıllık faşizmin, kemalist iktidarın ortadan kaldırılması için uğraştı. Başka bir iktidar biçimini getirmeye çalıştı. Burjuvazinin her hangi bir partisi değil. Onun devamı gibi bir parti değil. Kemalist iktidarın devamı olan bir parti değil. AKP aslında başka bir şey kurmak istiyor. AKP'nin iktidara gelmesi meselesi söz konusu. İktidar vardır. Partiler onun altında parlamentoda uygulayıcılarıdırlar. Ama AKP iktidara gelmek isteyen bir parti. Her alanda kendi iktidarını kurmak isteyen bir parti. O açıdan diğer partilerden, şimdiye kadarki diğer burjuva partilerinden ayırmak lazım. O anlamda AKP'nin yer yer faşist uygulamaları değerlendirilebilir diye düşünüyorum. Bu bağlamda benim bir sorum olacak. AKP ile cemaat kavgası var. AKP'nin faşist tedbirlerinin artması, bu iki klik arasındaki mücadelede faşizm nasıl bir rol oynuyor? Çünkü Kürdistan'da biz gördük ki, ya da kendileri söyledi. Çocuklar öldürüldü. Tayyip dedi ki; cemaatçiler yaptı biz yapmadık dedi. Gülen'in AKP'yi geriletmek gibi bir siyaseti var. Birbirlerini yiyiyorlar. Ordaki uygulamalr Gülen'cilerin siyaseti mi, onlar mı AKP'yi yıpratmak için bu faşist uygulamaları yapıyorlar?

A: Bu tartışma bağlamında siyasi raporda söylenenler doğru. Bunlar aslında pratikte de gördüğümüz yaşadığımız sorunlar. Sadece şöyle düşünmek lazım: Burjuva demokrasisini de göklere çıkarmamak gerekir. Burjuva demokrasisinin bile kendi içinde uygulamada, yönetmede farklar var. Farklılıkları da getirebileceğini düşünmek lazım. Burjuva demokrasisi dediğimiz ülkelerde bile bir bakıyorsunuz bir dizi farklı yapılanmalar var. Tabii temel şey, söylediğimiz gibi

bir Anayasa'nın hâlâ faşist tekçi, tek ulusa dayanan, kendisi dışında kimseyi görmeyen bir Anayasa'dır. Pratik uygulamada ise söylenildiği gibi AKP bunu aşma yönünde adımlar attı, atıyor. Şunu da düşünmemiz lazım. AKP, hep böyle ileriye gidecek, sistemli gidecek bir beklenti içerisinede girmemek gerekir. AKP'de sonuçta sahip olduğu programı o günün koşullarına göre uygulamaya çalışacak! Gücüne bakacak, kitle desteğine bakacak. Mesela AKP %10 barajına karşıyız dedi. Baraj hâlâ orda duruyor. AKP kendisi için şunu düşünüyor: Baraj kalkarsa benim şansım kalkar. Yapmak istediği bir dizi şey kalkar ortadan. O anlamda o da bir burjuva siyasetçisi olarak, kendi savunduğu çizginin hakim olması için evet yer yer söylediğinin tersi şeylerde söylemiş olabilir. Komşularla sıfır problem gündeme getirildi. Suriye baş düşman ilan edildi. Ermenistan'la ilgili çıkışlar çok önemli bir rol oynamadı. Sorunlar hâlâ duruyor. Bu şu anlama gelmez. AKP, burjuva demokrasisi yönünde, faşizmin çözülmesi yönünde uğraşmıyor anlamına gelmez. Şunun için söylüyorum. Burjuva demokrasisi de bu yani. Burjuva demokrasisinin de davası egemenlerin egemenliklerini sürdürmesidir. AKP'nin evet pratikte gördüğümüz bir çok şeyin değiştiğini, tabii sınıf mücadelesi ve Kürt ulusal hareketinin de bunda rolü var. Bir dizi şeyin değiştiğini görüyoruz. Ama zorlanıyorlar. Belli çıkışları uygulamıyor. Örneğin Cem Evleri ile ilgili bir dizi şey söylüyor ama uygulayamıyor. Camilere tanıdığım hakkı sizede tanıyorum diyemiyor. Bizim cepheden baktığımızda bunlar çok basit şeyler. Ama o konularda adım atmıyorlar. Bence işleri zor. Kolay değil. AKP içinde de bir dizi sorun var. Bence AKP ülkeyi burjuva demorasisi yönüne doğru götürüyor derken halkın beklentilerini de dikkate almak lazım.

O: Karar tasarısında bir dizi maddenin alt alta sıralanarak AKP faşisttir, AKP faşizmi uyguluyor mantığını doğru bulmadığımı başından beri söyledim. Fakat benim kafamda da bir dizi çelişkiler var. Mesela olumlu olan ve gerçekten bazı insanların oh dedirtecek şeyler de yaptı. Bir andımızın kaldırılmasında kemalistler çıldırdı. Ama AKP uygulamaları içerisinde mesela çözüm sürecinde ben gelinen aşamada AKP'nin resmen takkiye yaptığını düşünüyorum. Yani AKP istese çözüm sürecini belli bir seviyeye getirebilecek bir partidir. Fakat bu konuda AKP, milliyetçi, muhafazakâr buna karşı olan takımları da ayakta tutabilmek için sürekli her seçimden bir dahaki seçimlere erteleyerek bugüne getiriyor. Yani doğru dürüst bir adım atılmadı. Sürekli nerde ise her hafta İmralı gidip gelmeleri var. Ama orda duruyor. Bu konuda AKP'nin tavrının oyalama tavrı olduğunu, burjuva anlamda da bir demokrasi geliştirme niyetininde olmadığını düşünüyorum AKP'nin. Mesela Gezi eylemleri sırasında da, daha sonra o katliamlarda da Erdoğan çıktı evet emri ben verdim diyerek açıklama yaptı. Bu katillerin birçoğu nerde ise yargılanmadı. Hatta o katledilenlerin aileleri yargılanmaya başlandı. Bunlar göz önünde bulundurulmalıdır. Mesela Erdoğan çıktı, her mitingte tek millet, tek bayrak, bu ülkeyi kimse bölemiyecektir diye geçmişin ırkçı, faşist sloganlarını her an her zaman meydanlarda haykırabilmektedir. Şimdi bir seçim süreci yaşıyoruz. Seçim süreci içerisinde bu parti, 12 Eylül faşist Anayasa'sının temel maddelerinden biri olan %10 barajına dört elle sarılıyor ve demogoji yapı-

yor. Ya biz getirmedik ki bunu diyor! Ama isteseler değiştirebilirler. Kendi çıkarları doğrultusunda olan bir dizi yasaları değiştirdiler ama buna geldiğinde dediler ki; ya kusura bakmayın! Neden? Çünkü burda kendi çıkarları var. Bu anlamda ben AKP'nin faşist bir parti olduğunu söyleyebilecek durumda değilim. Ama bir faşizmi uyguluyorsa, bunu açık savunarak ta uyguluyorsa biraz daha dikkatli bir dil kullanılması gerektiğini düşünüyorum. Mesela AKP faşizmi tartışması içerisinde de, bir tarafta AKP faşizmi diyoruz. Bu ne demektir? AKP faşizm uyguluyor. Ama diğer tarafta da diyoruz ki; AKP faşist bir parti değil. O zaman neden AKP faşizmi diyoruz? Faşizm bir devlet politikasıdır. Anayasa'sı ile yasaları ile uygulamada olan bir sistemin kendisidir. Evet yer yer şurası doğrudur. Yani yasalarsa, bir takım uygulamalarda, bu uygulamaların yasal bir dayanağı yoktur ama pratikte uygulanıyor. Bu anlamda da AKP, bir dizi şeyi yasada olmamasına rağmen, herhalde TC. Anayasa'sında veya ceza kanunlarında işte devletin başında olan biri ben emir verdiğim zaman öldüreceksiniz diye bir yasal dayanak yok! Ama bunu bizzat Erdoğan kendisi söylüyor. Ali İsmail Korkmaz sokakta katlediliyor. Diyarbakır'da, Kürdistan'daki çocukların katliamına baktığımızda bunlar gerçekten, bizim biraz daha dikkatli tavır takınmamız gerektiğini düşündürüyor bana.

J: Ben de karar tasarısının doğru olmadığını düşünüyorum. Zaten arkadaşlar burda söyledi. Bu düşüncelere katılıyorum. AKP'nin faşist olarak adlandırılmaması gerektiği konusunda getirilen düşünclerle hem fikirim. İ. yoldaşında dediği gibi faşizm eğer gerçekten işte o ülkede yaşamış yoldaşların, bugün AKP'nin gerçek anlamda faşizm uyguladığını söylemeleri gerçekten çok acayip diye düşünüyorum. Doğru bir tespit olmadığını düşünüyorum. Faşizm evet 12 Eylül'de yaşan dı, uygulandı. Ama bugün için AKP faşizm uyguluyor demenin gerçekten bazı doğruları belkide yanlış bir konumda durduklarını düşünüyorum. Benim aynı zamanda bir sorum olacak. HDP'nin tavrı ne AKP konusunda? Mesela HDP yer yer AKP'nin faşist uygulamalar yaptığını, faşizm uyguladığını söylüyor. Bunu bir seçim propagandası olarak mı öne çıkarıyor? Yoksa burdaki mantık ne? HDP bugün gerçekten AKP'nin faşizmi uyguladığını mı düşünüyor gerçekten? Yoksa bu sadece bir taktik meselesi mi? Bu konuda bir açıklık getirilirse iyi olur.

D: Ben çok kısa bir şey söyleyeyim. Mesela AKP'nin faşist uygulamaları olduğuna inanıyorum ve doğru buluyorum. Birde sanki AKP, Kürtlere haklarını hep onlar vermiş, Kürtler sanki hiç isyan etmemiş, mücadele etmemiş! Bir zorlama sonucu aslında AKP bunları kabul ediyor. Yoksa al sana hakkını veriyorum diye bir şey yok. Zorlandığı için bu hakları tanıyor. Yoksa isteyerek yaptığı bir şey değil bence. Ondan sonra programında demokrasi, şu bu ama herkesin programında demokrasi var aslında. Ama uyguladığı şeylere bakacaksın. Yok ondan sonra andımızı kaldırdı! Ama şimdi Osmanlıcılık oynuyor. Mehter marşını getiriyor. Ondan sonra tam dinci, gerici faşist oluyor. Belki kemalizm gibi bir faşist olmayacak ama bu da tam başka bir faşist.

C: Arkadaşlar, ben düşüncemizin doğru olduğunu fakat bazı şeylerde noksan kaldığımızı düşünüyorum. O da şu: Türkiye'de bir kitlesel hareket, bir isyan

sonucu faşizm yıkılmamıştır. Yani seçimle başa gelen bir hükümet, karınca karınca bazı şeyleri değiştirmek istiyor. Kürt hareketinin sadece bir zorlaması var. Birinci nokta bu. Bunu gözden kaçırmamamız lazım. İkinci nokta: Biz hâlâ Kuzey Kürdistan'ı devlet olarak ya da bir ulusun ülkesi olarak görmüyoruz. KK'daki uygulamalarla, sömürgeci politikalarla Türkiye faşist değerlendirilemez diye düşünüyorum. Bunu gerekçe yapmayalım. Çünkü yoksa hiçbir ülke burjuva demokrasisini uygulamıyor. Bugün İsrail bağlamında ne diyoruz? Diyoruz ki; Filistin'e karşı sömürgeci politika uyguluyor fakat içte burjuva demokrasisini uyguluyor. Niye orda öyle koyuyoruz da burda koymuyoruz diye düşünelim. Burda da var bence. 1980'lerle bugün karşılaştırıldığında ciddi bir fark var. Ben KK'da bir yere gittiğimde belki kırk sefer arama oluyordu. Bunların hepsi şimdi kalktı. Karakollardan gelişi güzel ateş edildiği için insanlar şikayet ettiğinde bütün görevliler değiştiriliyor. Geçmişte şikayet ettiğinde adamın anasını ağlatırlardı. Öldürürlerdi, yaşatmazlardı. Ordaki komutan yaşatmazdı. Bir köyün yakınında olay olduğunda o köy toptan işkenceden geçirilirdi. Bütün bu değişiklikleri görmezden gelip kemalistlerin yaptığı o korku yayma şeyine kapılmamak gerekiyor. Yani bir korku var! Şeriat gelecek. Bir bakın kime ne zaman ve niye saldırıyorlar? Hangi olaylardan yola çıkarak bir şey düzenliyorlar? Emir vermiş! Evet emri veriyor ve kitlesel bir hareketi bastırıyor. Herhalde git gözünü okşa demiyor. Dediği bu. Gazi olayları bir hafta sürdü. Baştan sonuna kadar biz içindeydik. Otuz kişiden fazla insan öldürüldü. İki bölgede oldu. İstanbul'un iki bölgesinde. Bir ay Gezi olayları devam ediyor Türkiye'de. Nerde ise bütün ülkeye yayılıyor. 6-7 kişi öldürülüyor. Öldürülmemesi iyiydi. Kıyaslama yapılırken bile bunlar çok farklı şeyler. Bunun için dikkatli tartışmak zorundayız. Bütün dünyada burjuva demokrasisinin gericileştiği bir dönemde, geri bür ülkedeki burjuva demokrasisinin fazlada abartılmaması gerektiğini düşünüyorum. Cemaat hakkında ben şöyle düşünüyorum: Kemalistlerin aslında bunlar üzerinde oynadığı son kozdu. Bence AKP, Cemaat'i çok ustaca kullandı. Ondan sonra kemalistlere alın sizin olsun dedi. Kitlesel hareket sonucu cephe gerisi sağlam olan bir ülkede Kürtlere belli haklar tanıyor. Kürt ulusal hareketi bağlamında yapılanlar çok ciddi şeylerdir. Milletvekilleri kalkıp mecliste İbrahim Kaypakkaya ve Denizleri savunuyor. Ama geçmişte bir Kürt kadın milletvekili mecliste Yaşasın Halkların Kardeşliği dediği için başına neler geldiğini biliyoruz.

R: Demin de söylediğim gibi bizim zorluğumuz 12 Eylül gibi bir dönemi yaşamış olmamız ve hiç durmadan tartışmada teorik olarak tartışma ile ajitasyon-propaganda faaliyetinde ne yapacağımız arasındaki tartışmayı ayırt etmek lazım. Evet AKP muhafazakâr burjuva partisidir. Karar tasarısını yanlış buluyorum. Ama bizim bütün bu tartışmalar içerisinde boğulmamamız lazım. İşkence var mı, Türkiye'de hâlâ sistemli işkence var mı? Var. Buna karşı mücadele edilmesi gerekiyor mu? Edilmesi gerekiyor. 12 Eylül'le karşılaştırırsak bugün hiç bir şey. Gazi eylemleri ile Gezi eylemlerini karşılaştırırsak, otuz kişi o zaman öldü şimdi 7-8 kişi öldü. Geçmişle artık öyle karşılaştırarak tartışmamak lazım. Bunu belli teorik çerçeve içerisinde tartışırsın. Ama bizim artık bu tartışmadan

kurtulmamız lazım. Bizim daha çok bugün, kim olursa olsun, bunu AKP'mi uyguluyor, AKP hükümette. Kimse bu ajitasyon-propagandamızı bugün varolan faşist uygulamalara, bugün varolan gerici uygulamalara, karşı devrimciliğe vs. karşı yönlendirmemiz lazım. Ben bu konuda tehlike görüyorum. Tehlike gördüğüm şu: Burjuva demokrasisinin rahatlığı var ya o bize sanki yetiyormuş gibi. Yetmemesi gerekir. Biz burada duramayız. Hiç durmadan 12 Eylül dönemi ile karşılaştırırsan şöyle böyle diyemeyiz. Bugün bir tehlike var. Geçmiş dönemdeki varolan laik faşist kanun ve kurumlar değiştiriliyor. Bu almış başını gidiyor. Biz hiç durmadan AKP şeriatçı parti mi, şeriat düzeni mi kuruyor? Ben bu tartışmayı yürütmek istemiyorum. Ben istiyorum ki bugün varolan tehlikeye karşı, biz varolan muhafazakâr, dinci anlayışa ve iktidarın bu konudaki uygulamalarına karşı uyanık olalım ve bunlara karşı doğru temelde bir ajitasyon-propaganda yürütelim. Mesela biz teorik olarak neyi tartıştık? Bir konuda ben hata yaptığımı düşünüyorum. Bu da eğitim sistemi bağlamında, eğitim reformu paketi gündeme geldiği zaman tartışma içerisinde, tartışmanın sivri ucunu şeye getirdik. Ya işte AKP reform yapıyor, eğitim reformu yapıyor vs. Aslında burjuvazinin ihtiyacı olan bir reform bu. Bizim ihtiyacımız olan şeyi yapacak değil. Onun için dikkat etmek lazım. Bunları, bunları eleştirmek lazım! Hayır! Esasında AKP'nin o günkü dönemde, eğitim reformu yaptığı dönemde yaptığı esas şey vardır. İmam Hatiplerin geliştirilmesi. Başka hiçbir şey değil. Kendisini kalıbına uyduruyor ve başka türlü yapamadığını gördüğü için İmam Hatipleri, bu şekilde 4+4+4 hikayesi ile İmam Hatipleri geliştirdi. O dönemden sonra bizim de söylediğimiz burjuvazinin meslekli yetişmiş elemanlara ihtiyacı var vs. Tamam var. Bunlar yine var. Ama bunlar konusunda meslek lisesi dönüp bakarsan eğer Türkiye'nin her ilçesinde meslek lisesi var. Geçmiş dönemde de vardı. Şimdi de var. Yeni açılan ne vardı? Sadece İmam Hatipler. Yani kendi ihtiyacı olan dinci kadroların yaratılması konusunda yapmak istediğini yaptı. Bunun için İstanbul Sözleşmesini yaptı. Evet yaptı. Bunuda koymamız lazım. Ama esası nedir? Bütün yaptığı noktalarda, teorisiyle pratiği arasındaki uçurumu görmek gerekiyor. Bugün var olan ne ise onun üzerinden teşhire yönelmemiz gerekiyor. Ben bu noktada tehlike görüyorum. İdeolojik tehlike görüyorum. Teorideki değerlendirmemiz açısından değil. Ama ajitasyon propagandamızı hangi noktada, nasıl yürüteceğimiz konusunda ideolojik tehlike görüyorum. Onun içinde buna dikkat etmemiz gerektiğini düşünüyorum.

İ: Tartışma içerisinde söylenenlere tavır takınmak istiyorum. AKP faşizmi, AKP polisi kavramlarına eleştiriler geldi. Bu kavramların hangi dönemde somut olarak kullanıldığı gerçeği atlanıyor. Gezi eylemleri esnasında yazılan yazılarda AKP faşizmi, AKP polisi gibi kavramlar kullanıldı. Gezi eylemlerinin bastırılması ve polisin uyguladığı vahşet bağlamında, AKP'nin teşhir edilmesini merkeze koyan yazılardır bunlar. Biz sürekli bu kavramları kullanmıyoruz. Bu kavramların kullanıldığı yazılarda esas yönelim devlete karşıdır. Yazıların içeriğine bakılmadan sadece kavramlara takılmanın yanlış olduğunu düşünüyorum. C. yoldaş biz hâlâ Kuzey Kürdistan'ı bir ülke olarak, o ulusun ülkesi olarak görmüyoruz diyor.

Bu bir iddiadır. Ama bu iddianın ispatlanabilir bir yönü de yoktur. Bizim çizgimiz Kürdistan'ın bir ülke olduğu, Kürtlerin de bir ulus olduğu şeklindedir. Türkiye'de faşizmin olmadığı tespiti ise yanlıştır. Kimi yoldaşlar AKP dönemindeki uygulamaların 12 Eylül ve 1990'lı yıllarla bir farkının olmadığını söylüyor! Hiç bir şey değişmedi deniliyor. Bre insaf! Bu görüşlerin savunulduğu bir durumda evet biz AKP dönemini dünle karşılaştırmak zorundayız. Nerden nereye gelindiğini açıklamak zorundayız. Dünü anlatmadan bügünü değerlendiremeyiz. Bugünkü gelişmelerin doğru analizinin yapılması gerekir. Bugünkü durum dünle karşılaştırılamaz. Düne takılmayalım vs. şeklinde söylenenler yanlıştır. Biz komünistiz. Gelişmeleri değerlendirmek zorundayız. Biz kendi bakış açımızla bir değerlendirme yapıyoruz. O değerlendirme şu: Biz tabii ki Türkiye'nin gerçek anlamda demokratikleşmesini istiyoruz. Biz devrim mücadelesi yürütüyoruz. Karşımızda değerlendirdiğimiz parti bir burjuva partisi. Biz AKP'den bizim istediğimiz biçimde değişiklikler yapmasını zaten beklemiyoruz. Tartışma içinde AKP şöyle yaptı veya yapmadı şeklinde görüşler getirildi. AKP veya Türkiye'nin gidiş yönü neresi ise onu değerlendirmemiz lazım. İhlaller, polisin baskıları vb. bağlamında örnekler veriliyor. Bugün burjuva demokrasisinin uygulandığı ülkelere bakalım. Geçen yıl Hamburg'ta Rote Flora (Otonomların elinde bir gençlik merkezi) kapatılmak istendi. Bu eyalette Sosyal Demokratlar iktidardaydı. Otonomlar haklı olarak Rote Flora'ya el konulmasına karşı eylemler yaptılar. İnsan zinciri oluşturdular. Ne yaptı sosyal demokrat hükümet? Hamburg'ta eylemlerin yapıldığı alanlarda sıkıyönetim ilan edildi. Bu bölgelere girişler kontrol altına alındı. Amerika'ya bakın nerde ise he hafta bir siyah öldürülüyor. Avrupa'da yapılan birçok eylemlerde polis faşist tedbirler uyguluyor. Almanya'da Makinistler Sendikası greve gitti. Güya grev bir hak ama bu sendikaya neler yapılmadı ki! Şimdi Almanya'da küçük sendikaların önünü kesmek için yasa değiştiriliyor. Türkiye'de patlayan molotoflar Avrupa'da patlatılsa, ben size garanti veriyorum. O ülkelerde de en sert tedbirler gündeme getirilecektir. Kürdistan'a gelince: Kürdistan'daki uygulamalar eski ile karşılaştırılamaz. Bence AKP oyalama taktiği filan oynamıyor. AKP'nin planı programı var. Hedefleri Osmanlıcılık. Ortadoğu'da bir güç olmak istiyorlar. Emperyal emelleri var. Kürt ulusal hareketi en geri düzeyde talepler savunuyor. Federasyon istemiyor, ayrı devlet istemiyor. Demokratik özerklik istiyor. Yerel yönetimlerin güçlendirilmesini istiyor. Türkiye Avrupa Yerel Yönetimler Sözleşmesi'ne çekinceler koyarak imzaladı. AKP ilerde bu çekinceleri de kaldıracak. Bu çekincelerin kaldırılması Kürt hareketinin de talebidir. Bu çekinceler kaldırıldığında yerel yönetimler güçlenecektir. AKP'nin Kürt sorununda yaptığı, yapacağı değişiklikler TC'nin bütünlüğüne aykırı olmayan değişikliklerdir. TC. Kürtleri kendisine endekslemek için bir siyaset izliyor.

P: Ben şunu da düşünüyorum. Burjuva demokrasisi dediğimiz zaman sanki sosyalist partiden bahsediyormuşuz gibi bir anlayış var. Yani burjuva demokrasisi. Bu kadar. Bir ayağı ile faşizmde her zaman faşist tedbirleri uygulayabilir. Biz faşist demedikde burjuva demokrat dedik diye sanki çin seddi ördük oraya. Bir daha hiç bu tarafa geçemez gibi bir şey çıkıyor. Söylediğimiz basitçe burjuva

demokrat bir parti işte. Burjuva demokrasisini uygulamaya çalışıyor. İşine gelmediği yerde tabii ki uygulamıyor. %10 barajını bugün indirseler Kürt hareketi en az 50-60 milletvekili çıkaracak. 50-60 milletvekilini bu hareket çıkarırsa, bu milletvekillerinin tamamı AKP'den bu tarafa geçmiş demektir. Çünkü orda iki güç var. AKP ve Kürt hareketinin gücü var. Şimdi meydanlarda 400 milletvekilinden bahsediliyor. Bu hayal olacak o zaman. Elbette %10 barajını kaldırmayacak. Bu, bu kadar basit bir mantık. Çözüm süreci de öyle. Biz burada yüzlerce yıl gelen bir sorunu, bir parti irade koyuyor ve ben çözeceğim diyor!

Arap Baharı konusunda yürütülen tartışma:

H: Tartıştığımız konuda sorulması gereken en önemli soru şudur: Arap baharı, Arap İsyanı vs -adı ne olursa olsun- diye adlandırılan harekette, halkın kendiliğinden ayaklanması ne kadar rol oynuyor? İsyan halkın kendiliğinden bir hareketi olarak mı başlamıştır, çıkışı bu mudur, yoksa emperyalistlerin oyunu mudur bu? Devrimin en önemli özelliği, üstten gelmesi değil alttan gelmesidir. Halktan gelmesidir. Üstten yapılan devrimler, şapka devrimi vb. halka rağmen halka dayatılarak yapılan şeylerdir. Esasında onların devrim diye adlandırılması, devrime yapılacak en büyük hakarettir.

Arap isyanı, Arap baharı denen hareket, ilk önce Tunus'tan başlayarak, bir dizi Arap ülkesinde artık yeter diyen insanların ayaklanmasıdır. Esası budur. Ayaklanma ya devrim ya da karşı devrim için ayaklanma olabilir. Her ayaklanma, halk ayaklanması devrim değildir. Ama halk ayaklanması, eğer var olan düzene karşı daha iyi bir şey talebi ile geliyorsa bunun adı devrimdir. Devrimci ayaklanmadır, başarırsa sonuçta devrim olur. Birinci mesele bu. Alttan gelen bir ayaklanma mı? Talepleri neydi bu ayaklanmanın? Ayaklananların ilk anda, sokağa çıkanların talebi çok net olarak demokrasi talebi idi. Bu ülkelerde olmayan bir şeyi talep ettiler. Bu ileri bir taleptir. Özgürlük talep ettiler. En ağır koşullarda, faşizm koşullarında esasında özgürlük talep eden insanlar sokağa çıktı. Emperyalistlerin, devrimcilerin ve komünistlerin hiç beklemediği bir durumla karşılaştık. Hiçbir insana 2010 yılında sorsaydınız, bir daha ki yıl Mağrip ülkelerinde ayaklanmalar filan olabilir mi diye sorsaydınız, yani herkesin vereceği cevap yok canım şeklinde olurdu. Ama oralarda ayaklandılar. Bu yüzden MK'nın raporunda net olarak deniyor ki; geçen dönemin halklar açısından en önemli olayı budur. Evet umutsuzlara umut verdi. Hiç beklemediğimiz yerden isyan patladı. Bu gayet olumludur ve evet buna devrimci ayaklanma demek doğrudur. Devrimci ayaklanmanın devrime götürebilmesi için esasında öncü gereklidir. Kim öncüydü bu ayaklanmalara? Komünistler değil, esasında orta ve alt orta sınıf temsilcileri bu hareketlere önderlik ediyordu. Onlar da halk içinde yeterli güce sahip değillerdi. Esasında bu ülkelerde, hemen hepsi müslüman olan, müslüman nüfusun çoğunlukta olduğu ülkeler. Bu ülkelerde iktidar alternatifi olarak ortaya çıkan, aslında sonradan işin içine giren İslamcı güçler oldu. Ayaklanmayı islamcılar başlatmadı. Ayaklanmayı başlatanlar, Mısır'da İhvan, Tunus'ta Adalet ve Kalkınma Partisi değildi. Fakat onlar esas örgütlü güç olarak

bu ayaklanmanın içine girdiler ve iktidar alternatifi onlar oldular. Bu da var olan duruma göre çok daha iyi bir şey. O yüzden yarım kalan devrimler diyoruz. Ve her yarım kalan devrimi gerçekten büyük bir karşı devrim izliyor. Bu da normal. Bu ama o ayaklanmanın devrimci olduğunu, haklı olduğunu, haklı isyan olduğunu ortadan kaldırmıyor. Eğer bu isyanlar haklıdır, halk ayaklanmasıdır diyorsak, emperyalistlerin işi değildir bunlar diyorsak, evet buna devrimci halk ayaklanması dememiz lazım.

E: Öncelikle devrim kelimesini kategorize etmeyelim diyoruz ama bunun tanımı var. Bu tanıma kendi yayınlarımızda da yer vermiştik. Devrim şudur, işte yayınlarımızda devrim nedir tanımını yapmıştık. H. Arkadaşın söylediklerine katılıyorum. Feodal bir düzen eğer iktidarını paylaşıyorsa, 1905 Rusya ve 1908 Osmanlı. 1905'te Duma kuruluyor, 1908'de Meclis-i Mebusan. Somut objektif bir değişiklik oluyorsa bunun adı devrimdir. Şubat devrimi, Çar gitmiş Çarlık ortadan kalkmış artık Duma var ve iktidarda sermaye var. Bu devrimdir, Çar'ın gitmesi devrimdir. Padişahın gitmesi devrimdir. Burda bir iktidar yıkılmışsa, bu bir aile hanedanlığı ise ve bunun yerine demokrasi geliyorsa bu bir devrimdir. Tek tek ülkeleri değerlendirmek lazım. Mısır'da iktidardaki organ aslında ordudur. O ülkenin burjuvazisi ordudur. Hüsnü Mübarek ordunun temsilcisidir. Ne oldu? Ordunun temsilcisi Mübarek gitti. İhvan, Mursi iktidara geldi. Çıkardıkları yasalar vs. kötü olduğu görülünce ordu tekrar iktidara el koydu. Yönetime el koydu. Olan budur. Aslında bu da karşı devrimdir. Biz çağımız emperyalizm ve kapitalizm çağıdır diyoruz. Eğer biz bu ülkelerde devrim anlayışı olarak proleter devrim bekliyorsak ve emperyalizmin buraya müdahale etmemesini, yani orda devrim olacak emperyalizm buraya müdahale etmeyecek diyorsak yanılıyoruz. Feodalizmin hakim olduğu ülkelerde de emperyalizm müdahale eder. Ve kendi egemenliği altına alır. Örnek verecek olursak; Yemen'de devrim oldu. Oradaki hanedanlık devrildi. Aile hanedanlığı, krallık, padişahlık devrildi. Yerine parlamento kuruldu deyip bitirmek istiyorum.

A: Ben bu tartışma bağlamında, devrim değildir diyen yoldaşların kaygısını anlıyorum. Devrim demek için aslında üretim ilişkilerinde köklü bir değişiklik olması lazım! Sınıfların değişmesi lazım! Burjuvazinin elinden iktidarın alınması lazım gibi! Yani denen şey tabii devrim tespitlerinde gördüğümüz, Çin Devrimi diyoruz öyle bir resim, Rusya'ya devrim diyoruz öyle bir resim. Böyle düşünüyor yoldaşlar. Fakat bu devrim tanımını çok darlaştırmadır. Yoldaşlar da anlattı. Yazılı çizili de var. Devrim derken anlatılmak istenen ne? Bu çok önemlidir. Eğer orda bir sorun varsa tartışma daha anlamlı olur. Nedir orda sorun? Kitlenin var olan düzeni istememesi ve baş kaldırmasıdır. Asıl mesele bu. Bunu yaptı mı, yapmadı mı kitleler? Sonucu tartışmak ayrı bir şey. Sonuç, kimin örgütlü olduğu kimin o kitle içinde yer aldığına bağlı gelişir. Kitle içerisinde kim örgütlü ise o yararlanacak. Kitle onu dıştalayamaz. Kendiliğinden hareket eden bir kitle, onun içinde örgütlü olan onunla birlikte hareket eden kesimleri dıştalayamaz. Çünkü ondan daha geri, diğeri örgütlü. Komünist Partisi örgütlü olmadığına göre, bu kitle hareketinin gittiği sonuçta

maalesef o oldu. Gerçekten bir Komünist Partisi biraz örgütlü olsa ya da bir devrimci örgüt biraz örgütlü olsaydı, ister istemez o kitlenin sahip olduğu, savunduğu talepleri sahiplenecek ve ayrı bir rotaya gidecekti. O anlamda Arap baharı denilen şeyi önemsemek gerekir. Bundan işçi mücadelesi tarihi açısından yerleri olan hareketlerdir evet devrimlerdir. Ama devrim derken proletaryanın önderliğinde gelişen, KP'nin önderliğinde gelişen veya kurulan sisteme de yön veren bir devrim değildir. Maalesef bu yönde gelişme olmadı. Ama o işçi sınıfının suçu değildi. O, örgütlenemememenin suçu idi. Çünkü kitle sokağa çıktı. Bu anlamda bence yoldaşlar, biraz daha devrimin içeriğini biraz daha farklı doldurabilirmiyiz kavramın, acaba ne anlıyabiliriz. Bu kavramın bize zararı ne? Kitle devrimi, kitle hareketi, kitle ayaklanmasının faydası, zararı ne? Faydası çok olacak. Çünkü bir dizi yoldaş anlattı. Hiç beklenilmeyen anda ve evet kendiliğinden bir hareket ortaya çıkarak, bu ülkelerde var olan gerici faşist iktidarları yıktılar. Çok büyük bir iş başardılar. Sonuca baktığımızda, çok büyük bir iş başarıldı. Ayaklanan bu kitleler başardı. Şu anda bu ülkelerde iktidarlara gelenler, partiler yapmadı bu işi, kitle yaptı. Aslında onlar meyveleri topladılar. Bu anlamda evet bence önemsememiz lazım. Kavramları da fazla darlaştırmamamız lazım.

C: Bu tartışma içerisinde benim gördüğüm kafa karışıklığı olan buna devrim diyen sizlersiniz arkadaşlar, bizler değiliz. Şimdi bir arkadaş devrimci halk hareketi diyor! 1905,1908 ve 1917 Şubat devrimleri arasında farklılıklar var. Arkadaşlar devrimci durumu tarif etmeye çalışıyor. Nedir devrimci durum? Yönetenlerin iktidar değişikliğine gitmeden eskisi gibi yönetemez hale gelmeleridir. Yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememesidir. Bunun sonucu kitlelerin tarihsel bağımsız eylemlerinde önemli ölçüde artışın olması gerekir. Bu hareket proleter devrimi tarif etmiyoruz ama burda onu tarif ederiz. Subjektif koşullardan yoksunsa, burjuvazinin yenemeyeceği hiç bir halk hareketi yoktur. Bunu söyleyen de Lenin'dir. Şimdi diğer tartışmamız gereken sorun, burjuvazinin devrim yapma yeteneği var mı? Bu mümkün müdür? Onu tartışalım. Varsa onu koyalım. Nasıl oldu? Kitlelerin tarihsel bağımsız eylemi sonucu burjuvazi ancak iktidar değişikliğine giderek yönetiyor. Bunun adına devrim diyorsanız, buyrun deyin. Ben devrim demiyorum buna. Çünkü değişikliğe gitmeden yönetemeyecektir. Evet bu halk hareketi devrimci halk hareketidir. Fakat bu devrime yol açmamıştır. Neden yol açmamıştır? Burjuva anlamda da olsa örgütlü bir programları yok. Slogan atmışlardır, doğru. Bu sloganlar atıldı. İyidir, ileridir. Ama burjuvazi bu hareketi yendi. Buna devrim mi diyoruz biz? Devrimci halk hareketi mi diyoruz? Halk hareketi diyorsak hiçbir problem yok. Evet ben de Mısır, Tunus farklı diyorum. Diğer yerleri farklı değerlendirmek gerekir. Ama devrim kelimesini kullanırken, burjuva anlamda da olsa köklü değişim nedir, bunu iyi tartışalım. Rusya dağıldıktan sonra cumhuriyetlerde kadife devrimi adı altında iktidarlar değişti. Biz devrim demedik. Bugüne kadar devrim dediğimiz Etyopya, maoistlerin yaptıklarına devrim dedik. Bu yeni tipti. O zaman bunu çok geniş tartışmamız lazım. Yani bunlara demiyoruz, neden diyoruz. Venezuella'da yapılan değişiklikler küçümsenecek değişiklikler değil bir anlamda. Devrim

demedik. Başkaları dedi, biz demedik. Benim kafam karışık değil. 1905'e devrim dedik. Orda şu var. 1908'e devrim dedik. Orda da kitlesel hareket yok. O zaman devrim dememememiz gerekir. Çünkü kitlenin kendiliğinden hareketi yok 1908'de. Arkadaş devrimci halk hareketidir dedi. Evet devrimci halk hareketidir ama sonucu nereye gitmiştir? Karşı devrim kendi içinde iktidar değişikliğine giderek yönetmeye yeniden başlaması ve hareketi yenmesidir. Araplarda devrim olmaz, bunlar bir şey beceremez şeklinde bir tartışma yürütmedik. Ben, bu tamamıyla emperyalistlerin önderliğindedir demedim. Emperyalistler müdahale edeceklerdir. Eğer diyorsak edemezler bu yanlıştır. Başından beri emperyalistler içindedir demedim. Bu şekilde de ortaya koymadım.

K: Arkadaşlar önce şurda bir anlaşalım. H. Arkadaş anlattı. Bu eylemin devrimci bir eylem olduğunu söyledi. Biz, buna hiçbir zaman itiraz etmiyoruz. Ama sizin yazılarınızda, yaşanan gelişmelerin devrim olarak tanımlanması doğrudur deniliyor. Biz, buna karşı geliyoruz. Yani bu ayaklanma sonucunda adamların ayaklanması bir devrimdir. Yani başka bir kliğin gidip öbür kliğin gelmesi bir devrimdir diyor bu yazıda. Biz buna karşıyız. Ama bu bir devrimci harekettir denmesine karşı değiliz. Yaşanan gelişmelerin devrim olarak tanımlanması doğrudur. Devrimci bir harekettir ama sonuca gidemedi. Biz bu konuya karşıyız. Biz devrimle ilgili özellikle internetten aldık. Eğer internete tu kaka diyorsak o zaman mahf olmuş vaziyetteyiz. Biz devrim tanımını internetten aldık. Eğer başka bir tanımı varsa devrimin o ortaya konulsun. Marksist devrimin tanımı şudur diye bunu getirdik. Ama bizi arkadaş aşağıladı. Dedi ki, bu tanımlar internetten alınmıştır ve yanlıştır. Ben bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum. İnternetin bize çok faydası var. Doğru olduğunu ben nerden bileyim dedi. Başka devrim tanımı varsa arkadaş söylesin. Mısır devriminde Mursi başa geldi. Mursi gelir gelmez kadınlara çarşaf giydirdi. Daha sonra çarşaflı kadınları kadın spiker olarak televizyonlara çıkardı. Din adına çıkardı. Sonra 15 Aralık'ta yapılan Anayasa oylamasına şeriat kanunlarını getirdi Mursi. Bütün bunlar ayaklanmadan sonra olan şeyler. Öbür tarafta Tunus'ta Raşit'in bir telefon görüşmesi takıldı dinlemelere. Bu selefilerle, selefiler ki orda en gerici katman, diyor ki; sakin durun zamanı gelince ben sizi bizim koolisyonun içine alırım. Bunlar basında yayınlandı. Basında yayınlandıktan sonra büyük yürüyüşler yapıldı. Halk nasıl böyle bir şey söylersin tavrını takındı. Yani adamların getirdiği şeyler de ilerici değil. Bir klik gitti diğer bir klik onun yerine geldi. Ama bizim demek istediğimiz şey de, eğer siz de öyle diyorsanız, bu ayaklanma devrimci bir ayaklanma idi. Devrim isteyen, iktidara karşı olan bir ayaklanmaydı. Tamam biz onu kabul ediyoruz. Ama yapılan iş ve onların gelmesi sonucunda devrimdir deniliyor. Bütün yazılarınızda öyle diyorsunuz. Biz buna karşıyız. Öbür türlü diyorsanız bir şey diyeceğimiz yok. Veya değiştirirseniz kabul ederiz. Teşekkür ederim.

İ: Arkadaşlar devrim nedir? Tek kelimeyle cevap verirsem devrim yeniliktir. Devrimin bir dizi farklı tanımları var. Farklı farklı cevaplar verilebilinir. Neye göre yeniliktir? Eskiye göre yeniliktir. Yoldaşların konuşmalarında çok net olarak şunu anladım: Devrim diyebilmemiz için eğer köklü bir değişim varsa, sömürücü

sınıflar ortadan kaldırılacak ve yönelim olarak sosyalizme doğru gidecek, burjuvaziden köklü olarak kopacak vb. bu hareketlere devrim diyebiliriz. Bunun dışındaki hareketlere devrim denilemez. Arkadaşların konuşmalarından çıkardığım bu. A. yoldaş buna değindi. Bence bu tam da darlaştırmadır. Burjuvazi devrim yapamaz deniliyor! Burjuvazi bal gibi devrim yapar. Çünkü serbest rekabetçi kapitalizm döneminde demokratik devrimlere burjuvazi önderlik yapıyordu. Emperyalizm döneminde burjuvazinin barutu tükendiği için demokratik devrimlere proletarya önderlik yapmak zorundadır. Yoldaş diyor ki; 1908 devriminde kitle eylemleri yoktur. Bu doğru değildir. 1908 Jön Türk devriminde kitle eylemleri vardır. Lenin, 1908'de ki yapılana devrim diyor. Neden devrim diyor. Çünkü Abdülhamit'in saltanatına son veriliyor ve Meclis-i Mebusan kuruluyor. Ne anlamda devrim? Eskinin yerine yeni bir şey kurulduğu için devrim deniliyor. Her yarım kalan devrimi karşı devrim izler. 1789 Fransız devriminde cumhuriyet ilan edildi. Daha sonra devrimi karşı devrim izledi. Cumhuriyetçiler iktidardan indirildi. Mao Zedung'un güzel bir lafı var. "Bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturur" diyor Mao. Gerçekten de Tunus'ta olan bir kıvılcımın bütün bozkırı tutuşturmasıdır. Bir pazarcı meyve sebze satar ama hep engellenir. Karakola çağrılır. En sonunda üzerine benzin dökerek kendini yakar. Bu eylem hem Tunus'u, daha sonra diğer ülkeleri etkiler. Tunus'ta bir aile iktidarı, Ben Ali iktidarı yıkılıyor. Bu anlamda devrim deyince devrimi darlaştırmamak lazım. Eğer eskinin yerine yeni bir şey kurulmuşsa bu devrimdir. Ne anlamda? Eskiye göre ileri olma anlamında. Proleterya devrimi vardır. Karşı devrim vardır. Devrimin içeriğini doldurmak ve analiz etmek gerekir. Eğer proletarya önderlik ediyorsa devrim, etmiyorsa devrim olarak adlandırılamaz anlayışı yanlıştır. Tunus ve Mısır'da yüzlerce insan öldü. Mübarek gidene kadar 800-900 insan öldü. Bizim bu devrimlerden çıkardığımız sonuç şuydu: Dedik ki; proletaryanın güçsüzlüğü, komünistlerin güçsüzlüğünden dolayı, yıkılan diktatörlerin yerine yenileri geldi. Devrim yığınların eseridir. Halk yığınları ayaklandığında karşısında hiçbir güç duramaz. Subjektif öğenin güçsüzlüğü sonucu devrim yarım kalmıştır. Devrim denildiğinde, hep onu söylüyorum, eski ile yeniyi karşılaştırın. Yeni olan eskiye göre daha ilerde ise bu devrimdir. Arkadaşlar diyor ki; Tunus'ta iktidara gelenler şunu bunu yaptı. İhvan kadınları çarşafa soktu. İhvan'ı ve Tunus'ta iktidara gelenleri hiç kimse devrimci olarak değerlendirmiyor. Devrim kavramının darlaştırılmaması gerektiğini düşünüyorum.

R: Ben bu tartışmayı biraz şeye benzettim. Bir zamanlar derdik ki, ya faşizm ya devrim. Faşizmi devrim yıkacak! Faşizm devrimle gidecek! Şimdi faşizm çözülüyor vs diyoruz. Ne oluyor yani? Burjuvazi ne zamandan beri faşizmi çözüyor? Bu tartışmaya benzetiyorum ben bunu. Arkadaşlar diyor ki; kendiliğindenci hareket ne zamandan beri proleter devrim bilincine ulaşabilir. Ancak olsa olsa sendikal hareket bilincine ulaşabilir. Bu tartışmayı, neyi nasıl yürüttüğümüze dikkat etmemiz gerekiyor. Lenin'in söyledikleri yanlış mı? Çok doğru. Lenin ama orada proletarya partisinin görevlerini tartışıyor. Proletarya partisinin görevi, artık bundan sonra burjuvaziye güvenilemez, bizim görevimizdir, komünistlerin

görevidir devrimi yapmak. Bunda değişen bir şey var mı? Hayır yok. Bu hâlâ bizim görevimiz. Demokratik devrimleri gerçek anlamında sonuna kadar götürecek ve bunu sosyalist devrime dönüştürecek proletarya partisidir. Bunda değişen bir şey yoktur. Ama şimdi kitleler bizi beklemiyor yoldaşlar. Kitleler ayaklandı ve devrim istiyorlar. Bunlara önderlik edebilecek komünist partiler yok. Ve eğer durum böyle ise, kendiliğinden iktidarlar yıkılıyorsa, bunun içinde burjuvazi varsa, burjuvazinin hâlâ yeteneği var demektir. Burjuvazinin o yeteneğinin olması bizim beceriksizliğimizden kaynaklanmaktadır. Yoksa burjuvazinin pek de istediği bir şey değil. Bunu bilmek gerekiyor. Devrim, devrimcilik meselesinde her ülkede aynı olmayabiliyor. Almanya'da 1848 devriminden bahsediliyor. Bir dizi devrimden bahsediliyor. Devrimci ayaklanma da diyebilirsin sen buna. Ama devrimci ayaklanma öyle bir devrimci ayaklanmadır ki gerçekten iktidarı değiştirebilecek, yıkabilecek yeteneğe sahipse, o içeriği içinde taşıyorsa ona da devrim diyebilirisin. Ve oluyor da. Olmadığı halde devrim dedikleri zamanlar var. Aslında var o yetenek fakat ondan sonra olamıyor. Buna rağmen devrim diyebiliyorlar. Şimdi hani ne değişti diyebilirsin. Kavramlara takılıp kalmamak gerekiyor. Devrimci ayaklanmalar, Tunus'ta, Mısır'da ve diğer Arap ülkelerinde iktidarlar devriliyor. Şeriatçı düzenin sonradan gelmesi, bu ayaklanmaların devrimci niteliğini değiştirmez.

H: Ben burada öncelikli olarak MK'nın siyasi raporunda ortaya konan görüşleri savunuyorum. Siyasi raporda, bilinçli olarak devrim mi, devrim değil mi tartışması yapılmıyor. Deniyor ki; bu halk ayaklanmaları haklı ve devrimci isyanlardır. İşin özü bu. Bu haklı devrimci ayaklanmalar, devrim olarak adlandırılır mı, adlandırılamaz mı? İlle bu kavramı tartışmak istiyorsanız evet devrim. İlle de bizim bu kalıba sokmamız mı lazım. Arkadaşlar hep niye devrimci ayaklanmadan söz ediyorsun da devrimden söz etmiyorsun diye sordular. Bu devrimci ayaklanmalar evet Tunus'ta resmendevrime yol açtı. Mısır'da evet resmen devrime yol açtı. Siyasi iktidar, siyasi iktidarın başında ki klikler, halk ayaklanması karşısında dayanamadılar devrildiler. Bu bir devrimdir. Marksizmde devrimin en temel tanımı siyasi iktidarın değişmesidir. Lenin'in tanımı bu. En basit olarak devrim nedir diye sorarsanız diyor ki, siyasi iktidarın değişmesi. Ne anlamda? Şimdi burjuvazinin iktidarında bir değişiklik yok. Burjuvazi daha önce de iktidardaydı, şimdi de iktidarda. Ama iktidarın yönetim kademelerinde belirleyici anlamda değişiklikler var. Olmak zorundaydı. Bunların o halk ayaklanması karşısında, bu biçimde iktidarlarını sürdürmeleri mümkün değildi. Mısır'da daha sonra karşı devrim geri çevirdi siyasi iktidar değişikliğini. Tunus'ta henüz olmadı. Tunus'ta da olabilir. Yemen'de şu anda karşı devrimin değişiklikleri geri alma ihtimali var. Anlatmaya çalıştığım şey bu. Bu yüzden yani hangisine devrim denir? Libya'da olanları biraz ayrı olarak ele almak gerekir. Çünkü en başından itibaren emperyalistler, ordaki iktidarı zaten devirmek istiyorlardı. Ve bu yüzden en başından itibaren işin içindeler. Diğer bütün ülkelerde esasında emperyalistler suprizle karşılaştı. Ve ona reaksiyon verdiler. Gerçek olgu bu. Suriye'de de öyle. Suriye'de esasında ayaklanma ilk başta Esad rejiminin faşist uygulamalarına karşı bir kendiliğinden ayaklanma. Bir şehrin birinde, çocuğun bir tanesi duvara yazı yazıyor, alıyorlar içeri, buradan başlıyor iş. Emperyalistlerin yaptığı iş değil. Burasına gelmiş Suriye'de ki insanların.

Hiç küsümsenmeyecek bölümünün burasına gelmiş, artık yeter diyor. Devamında ne oldu? Suriye'de, Rusya ve Çin'in müdahalesiyle dıştan bir müdahale engellendi. Dıştan müdahalenin engellendiği yerde korkunç bir iç savaş başladı. Bugün gelinen yer hepimizin malumu ve iç savaş sürüyor. Esasında dört tane ayrı iktidar var Suriye'de. Eski Suriye yok. Esad egemen değil Suriye'ye. Suriye'de de bu anlamda köklü değişiklik var. Ama bir bölümü bu değişikliğin Esad'dan da berbat bir şeyi gündeme getiriyor. Mesela IŞİD'in egemen olduğu alanda. Burjuva demokrasisini daha ileri düzeyde savunan kesimlerinin iktidar alanlarında durum ne? Bu bağlamda biraz daha geniş düşünmemiz lazım. Dar kalıplara sıkıştırmamamız lazım. İlle de dar kalıpla konuşulacaksa, devrim mi, değil mi. Devrim.

Mısır bildirisinde yer alan "hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur" tespiti üzerine yürütülen tartışma:

B: Parti adına çıkarılan bildiride yapılan bir tespit var. "Hiç kimsenin seçimle seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur" tespitine gelen eleştiriler var. Bu bağlamda tartışalım.

R: Söz konusu bildirideki o cümlenin o bağıntıda anlaşılabilir olduğu söylense bile, bu şekliyle yanlış olduğunu düşünüyorum. Hâlâ yanlış olduğunu düşünüyorum. Görüşüm değişmedi. Bu cümlenin yanlış anlaşmalara yol açabileceğini gördük. Ben de tepki verdim. Başkaları da tepki verdi. Ama gördüğüm kadarıyla MK hâlâ diretiyor bu konuda. Yok yanlış değildir, diyor. Yanlış anlaşılmaz diyor. O zaman yanlış anlaşılmazsa biz yanlış anlıyoruz. Bunu nasıl açıklıyorsunuz bilmiyorum. Benimle birlikte hem içte hem dışta başkaları da yanlış anlıyor. O anlamda görüşüm fazla değişmedi. Çok fazla argüman getiremeyeceğim için de kısa kesiyorum.

C: Zincirleme giden olaylar var. Devrim tespiti konusunda dedim ki gidiyoruz. Arka arkaya bunlar gelmeye başladı. Burjuvazi devrim yapabiliyor. İktidarı değiştirebiliyor. Her olayı burjuvazinin kendi arasındaki iktidar değişikliğini devrim olarak değerlendirirsek, ondan sonra burjuva demokrasisi dışında devrimle seçilmiş bir hükümeti yıkmak yanlıştır. Söylenen bu. Ama bu çok vahim bir tespit. Sen devrim yapmayı savunuyorsun, kitlelerin kendiliğindenci hareketi sonucu iktidarı devirmek istiyorsun, fakat orda seçili bir hükümet varsa bunu devirmeyecek misin? Benim söylediğim bu kadar. Bu konuda fazla tartışılacak bir şey yok. Yanlış buluyorum.

O: Değerli arkadaşlar. Bakın burada söz konusu olan şey askeri bir darbe ile bir hükümetin devrilmesi olayıdır. Bir halk ayaklanması vs. tartışılmıyor. Mısır'da seçilmiş bir iktidar var. Bu iktidarı, birilerinin hoşuna gitmiyor. Kitle temeline rağmen, kitlelerin karşı çıkmasına rağmen askeri darbe ile Mursi devriliyor. Şimdi her şeyi somutu içerisinde tartışmadığımız zaman yanlış yaparız. Burada kastdedilen şey askeri bir darbe ile devrilmesinin hiç kimsenin hakkı yoktur. Burada bir

halk ayaklanması tartışılmıyor. İki şey birbirine karıştırılmamalı. Bu bildiride ki tavır bana göre doğru bir tavırdır.

P: Arkadaşın söylediği içeriğe ve bildiride ki içeriğe ben karşı değilim. Ama o cümlenin böyle kurulmasına bende karşıyım. Yani orda açık bir şekilde "hiçbir kimsenin seçilmiş bir hükümeti devirme hakkı yoktur" diyor. Devrimcilerin de mi yok? Cümlenin kuruluşunda bir sakatlık var. Sorun orası. Yoksa içeriğinde elbette ne olursa olsun halkın oyuyla gelen bir hükümeti, bir askeri darbe yoluyla devirme hakkımız yoktur. Biz ona zaten bu darbedir diyoruz. Devrimci de olsa bu asker bunun yaptığına darbe denir. Ne getiriyorsa getirsin! Ama burdaki kelimenin kendisi sakat ve bu şekilde konulmaması gerekiyor.

H: Ben yalnızca bu bağlamda bildiride ne dendiğini birkez daha bilinçe çıkarmak istiyorum. Bildiri, Mısır'da askeri darbe ile seçilmiş bir hükümetin, hükümetten uzaklaştırılmasının ertesi günü yazılan bir bildiridir. Ve Mısır'ı tartışıyor. Mısır'ı tartışırken diyor ki; işte bunlar bunlar oldu. Biz bütün bu nedenlerle bu yüzden Mısır'da ki askeri darbeyi lanetliyor, bu darbeye hangi gerekçeyle olursa olsun destek verenleri kınıyoruz. KKT'de Mısır'da ki darbeye gıpta ile bakıp ona öykünen darbecileri lanetliyoruz. Hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur. Burada olan bir olgu, doğrudan doğruya somut bir olay üzerine tartışılıyor ve arkadaşlar diyor ki bu yanlış anlaşılıyor. Biz burada efendim devrim hakkını ortadan kaldırıldığını düşünüyoruz vb. Burada , bu eleştirileri getiren yoldaşlar bence yanlış eleştiri getiriyorlar. Somut bir olayla ilgili somut bir tavırdır bu. Burada ama genel olan bir şey de var. Onu da konuşalım. Çünkü bu konuda da problem var. Konuştuğumuz ülke proletaryanın iktidarda olduğu ya da halk demokrasisinin olduğu bir ülke değildir. Konuştuğumuz ülke ve ülkeler grubu, burjuvazinin iktidarda olduğu ülkeler grubudur. Burada evet bütün burjuva ülkelerinde seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla iktidardan götürmek esasında ancak darbe ile olur. Onun dışında zaten kitleler ayaklanıyorsa, eğer işçilerin çoğunluğu senin yanında ise, emekçilerin çoğunluğu senin yanında ise zaten devrim yaparsın. Ama Marks'ın seçimler bağlamında söylediği bir şey var. Seçimler bir şeyi gösterir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinç seviyesinin ne olduğunu gösterir. Eğer bir ülkede, işçiler ve emekçiler burjuva bir hükümete çoğunluk iktidarı veriyorsa, sizin orda zaten devrim yapma durumunuz hikayedir. Yapamazsınız. Ancak askeri darbe yaparsınız. Çoğunluk sizin yanınızda ise, o zaman dersinizki, ya zaten çoğunluk bizde. Burada tartışılan şey, burjuva ülkelerinde darbelere ne diyeceğizi tartışıyoruz biz. Yoksa devrim hakkı var mı, yok mu. Bunun tartışılacak hiç bir yanı yok. Bu yüzden burda eleştirisi yapılacak, geri çekilecek bir şey de yok.

İ: Ben MK'nın tavrını doğru görüyorum. Eğer siz söylenen bir cümleyi bütünlük içerisinde kavramazsanız, onu çekip ön plana çıkarırsanız evet yanlış yorumlayabilirsiniz. O cümlenin üstünde ve altında ne yazıyor ona bakmak gerekir. Kimi arkadaşlar diyor ki; bırakın burjuvazi birbirini yesin. Bence bu tavır yanlış.

Burjuvazinin kendisinin koyduğu kurallar var. Her yerde halkın iradesini belirleyen seçimlerdir diyorlar. Bu kuralları koymalarına rağmen, kendilerinin kontrolü altında olmayan ülkelerde bu kurallara uymuyorlar. Bunun örnekleri var. Mesela Gazze'de seçimler yapıldı ve seçimleri Hamas kazandı. Hamas'ın kazandığı seçimler tanınmadı ve ambargo uygulanmaya başlandı. Beğenirsin, beğenmezsin seçimler yapılmış ve Hamas kazanmış. Yunanistan'da Syriza iktidara geldi. AB, Amerika ve Dünya Bankası'nın tavrı ne oldu? Normal seçimler olmuş ve halk Syriza'yı seçmiş. Ama Yunan halkının bu iradesi tanınmıyor, tanınmak istenmiyor. Ben bir şeyi anlatmak istiyorum. Bizim burjva demokrasisinden çok ilerde talepler savunmamız gerekir. Burjuva ülkelerinde seçimle iş başına gelmiş hükümetlerin askeri darbeler ile götürülmesine bizim karşı çıkmamız lazım. Seçimle iktidara gelmiş bir hükümetin seçim dışı bir yolla devrilmesi cümlesinin yanlış olduğu söyleniyor. Peki doğrusu nedir? Burjuva ülkelerinde seçim dışında iktidarların devrilmesi ancak askeri darbeler ile olabilir. Dediğim gibi bugün de burjuvazinin koyduğu kurallara uymamasını teşhir etmemiz lazım. Burjva demokrasisinden daha ileri talepler savunmak komünistlerin görevidir.

M: Benim ekleyeceğim bir şey yok. H. yoldaşın söylediklerine katılıyorum.

G: Ben tam olarak anlamadım. Ben bir anlamda bu eleştiriyi anlayış olarak doğru buluyorum. Çünkü siz tartıştınız. Bir burjuva devlet içerisinde bir darbe ile hükümetin devrilmesi bir konu. Ama burda bence bu cümle de bir genelleştirme ortaya çıkıyor. Niye bunun özeleştirisi verilmiyor. Aslında yalnız burda bir şey eklenmesi lazımdı. Ve evet bence bu durumda, bugünkü Mısır'ın durumunda hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı yolla devrilmesi doğru değil. Mısır'ın durumunda hiçbir problem yok. Ama bu cümle yanlış anlaşılabilinir. Çünkü cümlenin içinde genelleştirme var. Ne kadar zor bir şey. Bence bu eleştiri doğru. Belki anlayış farklılığı olabilir. Onu nasıl tartıştınız bilmiyorum. Mısır'da ki darbeden bir gün sonra bildiri yazılıyor. Hızlı yazılıyor. Bence gelen eleştiriyi kabul etmek lazım.

A: Bu konuda ki kaygılar yanlış. Çünkü somutundan koparıldığı için bana yanlış geliyor. Biz devrimcilerin, komünistlerin seçimlerle işimiz yok. Fakat içinde yaşadığımız koşullarda belli ülkelerde, içinde yaşadığımız ülkede sürekli birileri göreve çağrılıyor. Sürekli birileri göreve çağırıyor. O konu da diyoruz ki; o somutta Mısır için söylenen ya hakkınız yok. Seçim var. Yapın seçim devirin. Hâlâ ordu nerde, ordu nerde çağrıları yapılıyor. Aslında mesele bu. Biz bunu kavratabilirsek ve o somutta o slogan, o bağ içinde yazıldığı düşünülürse problem yok. Mısır'da iktidara gelmiş, millet yok efendim bunlar şeriat istiyor ordu göreve yıkalım. Halk seçmiş, halkın istediği bir şey. Evet doğru, halkın istemediği hiçbir şeyi komünistler de yapamaz. Bu Marksizmin abc'sidir. Ve darbeyi de komünistler yapamayacağına göre, böyle bir şey olmayacağına göre zaten bizim derdimiz devrimdir. Bu anlamda bence o konuda yanlış bir şey yok bağ içerisinde. Ve kitle de yanlış anlamaz. Çünkü neden kitle yanlış anlamaz? Ya ordu istiyor adam. Ordudan

medet umuyor. Bu anlamda bence çok darlaştırmamak lazım. Anlayışımız belli. Mısır'da problem belli. Mısır'da herkes alkışladı, ya bir an önce Müslüman Kardeşler yıkılsın, ne pahasına olursa olsun yıkılsın! Bunlar şeriat istiyor felan! Arkadaşlar, halk seçmiş. Tekrar sandığa gidin değiştirin.

C: Şimdi bir diretme var. Biz geçmişte bir dizi mesele de tartıştığımızda kitlenin bizi anlayacağı şekilde tartıştık. Bu eleştiri sempatizanlardan bize geliyor. Okuyorlar diyorlar ki; bir slogan daha var aynı şekilde. Ben içeriğini doğru koymuşum, dersin ki burjuva demokrasisinin çerçevesi içinde seçimle gelen hükümetlerin yine seçimle gitmesi gerekiyor. Cuntaylan değil. Bunu böyle koyduğun zaman burda kabul edilmeyecek bir şey yok. Burda deniliyor ki; seçilmiş bir hükümet seçim dışı herhangi bir yolla gitmesi yanlıştır. Bu genelleme almış gitmiş. İstediğin yere çekersin. Biz niye daha anlaşılır bir şekilde koymuyoruz? Ben anlamıyorum. Ve bu cümle yanlıştır. Başka yere çekilir. Bu seni bağlıyor. Yoksa 1929'da Bulgaristan'da ki cuntaya nasıl yaklaştığını biliyoruz. 1917 Şubar devriminde Lenin neden iktidarı almayalım diyor. Çünkü kitle desteklemiyor. Bunları hepimiz biliyoruz. Neyi tartışıyoruz bilmiyorum. Bu yanlıştır düzeltilmesi gerekir.

R: Bu cümlede hâlâ deniliyor ki, kimse yanlış anlamaz! Sizin kavrayışınız yanlış felan. Hayır, bu cümle yanlış. Hiç kimse seçilmiş bir hükümeti seçim dışı yolla devirme hakkı yoktur. Bu cümle yanlış. Bu yalnış anlayışa yol açar. Bu kadar. Yoksa kimse burda darbeciliği savunmuyor. Mursi'ye karşı yapılanları da savunan yok burda. Bu yanlışta hâlâ diretiliyor.

P: Yalnış anlaşılma yok ama genel kurul delegeleri yanlış anlıyor. İ ve A yoldaş bize cevap verirken, sanki biz içeriğe karşı çıkmışız şeklinde cevap veriyorlar. Sorun bu değil. Siz yanlış anlıyorsunuz. Karşı çıkılan şey bellidir. Onu ifade ettik. İçerikle hiç bir problemimiz yok. Darbeyi savunmuyoruz. Örnek te verdim. Ordu da komünistler bile olsa iktidarı ele geçirse bu darbedir dedik. Burda çok genel, hiç kimse ile başlayan bir cümle var. Bu yanlıştır. Bu cümlenin bu şekilde konulması ve bu tür genellemelerin yapılırken çok daha dikkatli yapılması gerektiğini düşünüyorum.

B: Şimdi şöyle bir şey var. Sadece Mısır bağlamında değil, başka tartışma noktalarımız da var. Görüş ayrılıklarımız var. Her görüş ayrılığı konusunda burda oylama yapmaya gerek görmedik. Şöyle gerek görmedik: Oylama yapmamız için önce bir karar tasarısı olması lazım. Ama en sonda siyasi rapor üzerine zaten bir oylama yapacağız.

H: Şimdiye kadar tartıştığımız tek tek konularda, üç aşağı beş yukarı çoğunluğun ne olduğu belli oldu. Bu nokta da belli değil. O yüzden bence oylayın.

Oylandı. Cümlenin yanlış anlamalara yol açabileceği görüşü çoğunluktaydı.

Gezi direnişi değerlendirmesi üzerine tartışma:

B: Gezi direnişi değerlendirmesinde belli bir görüş ayrılığı var. O nokta da şöyle: Gezi direnişinin belli bir safhasında partinin şöyle bir tavrı oldu. Gezi direnişi, Gezi hareketi ilk çıkış noktasında ki amacından sapmıştır, egemenler arasında ki iktidar mücadelesinin bir aracına dönüşmüştür. Biz artık bu hareketin parçası değiliz. Olduğumuz yerlerde doğru görüşleri taşımak için hareket içerisinde olacağız şeklinde bir değerlendirme vardı. Bu değerlendirmenin yanlış olduğu, Gezi hareketinin egemenler arasında bir iktidar mücadelesi haline gelmediği yönlü eleştiriler vardı. Bu noktada şöyle yapacağız. Zaman darlığından dolayı bir lehte bir aleyte konuşulacak ve geçeceğiz. Bu eleştiriyi doğru gören var mı? Siyasi raporda yer alan ve aktardığım biçimi ile bu değerlendirmeyi yanlış gören arkadaş var mı? Önce bunu çözelim.

M: Ben var olan anlayışa katılıyorum. Yapılan açıklamayla ve ortaya konulan tespitle sorunum yok. Yalnız daha sonradan tezler halinde sunulan şeylere karşıyım. Birkaç tane madde var. O maddeler içerisinde, çıkarılması gereken dersler biçiminde yayınlanmıştı. Tezler içerisinde mesela taraftar grupları öncü parti ve devrimciler eleştiriliyor. Onda problem yok fakat taraftar grupları bir ve aynılaştırma ve holigan biçiminde bir tanımlama var. Bu hatalıdır. Çünkü taraftar grupları içerisinde, sol, sosyalist söylemleri kullanan taraftar grupları var. Faşist olanlarla bir ve aynılaştırılmasına ben karşıyım. Birinci meselem bu.

İkinci meselem: Anti-kapitalist müslümanların değerlendirilmesinde komplo bir şeriatçı yaklaşım söz konusu yapılıyor. Bu hatalıdır. Çünkü, anti-kapitalist müslümanlar aynı zamanda demokratik devrimde müttefiklerimiz arasındadır. Bunu görmemiz gerekiyor bir anlamıyla. Anti kapitalist söylemler kullanılıyor. Her ne kadar şeriatçı bir anlayışları, özde şeriatçı bir yaklaşımları var ise de, sonuç olarak kullandıkları sol söylemler vardır. Anti kapitalist bir mücadele yürütüyorlar. Bunu değerlendirme biçiminde bir hata görüyorum.

Üçüncü olarak, Gezi direnişini yönlendirenler arasında emperyalistler de vardır diye bir tespit vardı. Bu tespiti de ben hatalı görüyorum. Onun dışında var olan Geziye yönelik anlayışımızı doğru buluyorum.

H: Birincisi: Yönlendirenler içinde emperyalistler de var vs. bağlamında. Öyle bir şey denmedi,denmiyor. Denen şey şu: Gezi hareketini savunmaktan çıkıp anti AKP cephesinin hareketi haline geldiği noktadan itibaren esasında emperyalistler de AKP iktidarı bugün tercih ettikleri iktidar olmadığı için, bu işin içine girdiler. Denen şey bu.

Anti kapitalist Müslümanlar meselesinde: Bunların "anti kapitalist"liği gerçekte içi boş bir iddiadır. Sonuçta yaratılış ve kader üzerine kurulu bir ideolojinin "anti kapitalist" liği olmaz bir iştir. Komünistler, devrimciler tam da bunu teşhir etmelidirler. Ama ne yapılıyor? 1 Mayıs'larda görüyoruz. Kendine sol ,kmomünist devrimci diyenler eleştiri getirmek bir yana, bunların alana giri-

şini çoşkuyla karşılıyor. Ne de olsa müttefik! Gezide de benzer şeyler yaşandı. Müttefik de nasıl müttefik? Yarın iktidara gelse ilk önce komünistleri duvara dizecek bir müttefik. Bunlara karşı idieolojik mücadele yürütülmüyor. Bizi rahatsız eden şey bu. Bunu dile getirdik.

Taraftar gurupları evet bir bağlamda homojen değil. İçinde faşo'arı var, anarşistleri var, Kemalistleri var, solcuları var filan. Hepsini birleştiren ortak özellik bir futbol kulübünün taraftarı olmaları, kendilerini öncelikle bunun üzerinden tanımlamaları. Holigan, ya da fan taraftar, bir spor,en başta da futbol kulübünün taraftarı için kullanılan kavramlardır. Gezi'de en aktif gruplardan biri taraftar grupları, en başta da Çarşı gurubu idi. Gezi'de polisle çatışanlar devrimci örgütler dışında öncelikle bunlardı. Militanlığı önemli ölçüde bu gruplar taşıdı Gezinin içine. Bu militanlık fakat bunlar için yeni bir şey değil. Her hafta sonu çatışıyorlar polisle, ve yer yer birbirleriyle. Gezi'nin temel sloganları " zıpla, zıpla, zıplamayan … tir" " Sık gazını, sık bakalım, sık gazını sık bakalım ; kaskını çıkar, copunu bırak, delikanlı kim bakalım" stadyumlardan geziye taşınan sloganlardı. Burada da esas mesele gezide kendine sol, sosyalist, devrimci diyenlerin, taraftar guruplarının maço hallerine hiçbir tavır koymamaları idi. Anlatılmaya çalışılan bu.

"Arabız, isyancıyız, kavgada kararlıyız" sloganı üzerine tartışma:

B: Ankara'da yapılan sendikaların ortak bir eyleminde, eyleme katılan yoldaşlarımız "Arabız, isyancıyız, kavgada kararlıyız" sloganını attılar. Bu sloganın milliyetçi olduğunu savunan yoldaşlar var. Bu sloganın doğruluğu, yanlışlığı üzerine tartışalım.

C: Ezilen bir ulusun ezen ulusa karşı bir ayaklanması olursa, bu sloganı kullansalar ben problem görmüyorum. Suriye'de, Mısır'da başka bir sömürge durumu yok. Yine Araplar iktidarda. Yönetenlerde Arap. Bu anlamda problemli görüyorum. Milliyetçi görüyorum. Benim temel argümanım bu. Sömürge, yarı sömürge olmayan devletleri olan, Araplar tarafından yönetilen bir toplumda, biz "Arabız, isyancıyız, kavgada kararlıyız" sloganını bu anlamda milliyetçi görüyorum. Fazla uzatmaya da gerek görmüyorum.

P: Ben getirilen eleştirileri doğru görmüyorum. Bu slogan bizim bölgede atıldı. Ki atıldığı dönem itibarı ile Mart'ta Suriye'de eylemler başlamıştı. Diğer bölgelerde ve diğer Arap ülkelerinde aynı eylemler vardı. O zaman oturup bunlara uygun yeni sloganlar üretelim diye bu tür bir sloganı üretmiştik. Bu sloganı bir Mayıs'ta ve daha birkaç eylemde attık. Ben sloganın kullanılmasında herhangi bir yanlışlık görmüyorum. Sadece bir ulus isminin bir sloganda yer alması, o sloganın milliyetçi olduğu anlamına gelmez. Her ne kadar yine karşı çıkılsa da, ben Ermeni örneğini vermek istiyorum. Biz kalkıp Hepimiz Ermeniyiz dedik. Ermeni olmadık, milliyetçi de olmadık. Ermeniler de aynı sloganı attı. Türkler, Kürtler de attı. Bu da aynı durumdur. Burada yürüyen müca-

deleler var. Bu mücadelelerin Arapların Araplara karşı olması gibi bir şey bana doğru gelmiyor. Çünkü biz bir ülkede olan bir şeyi değil, bütün dünyayı kasıp kavuran, o anlamda dünyanın beklemediği bir dönemde, bütün bir Arap coğrafyasında işte demokrasi, özgürlük talebi ile halklar ayağa kalkmıştı. Bu dönemde, buna vurgu yapılması bu isyanın desteklenmesi, ki bunun yanında bizim bölge itibarı ile de özgün bir yan var. Ona da bakmak lazım. Yaşadığımız bölgede, hem Suriye'de hem de diğer Arap ülkeleri ile organik bağı olan Arapların da yaşaması ve bunların hepsinin bence göz önüne alınması gerekir. Bu nedenle ben sloganı çok doğru görüyorum. Tam da bu içerikten dolayı çok ta ilgi çekici oldu. Burda belirtildiği gibi ama ondan da öte yürüttüğümüz bir tartışma. Ya şematik bakmamak lazım. Sadece Arap ismi geçiyorsa milliyetçidir, şu oluyorsa bu böyledir. Tabii bu biraz yeni olmasından kaynaklanıyor. Ermeni sloganını her zaman atıyorsak milliyetçi değildir. Bu sloganı yeni atıyoruz, bu nerden çıktı o zaman milliyetçidir gibi bir düşünceye yol açıyor diye düşünüyorum. Tek bir slogan yüzünden bu kadar yıldır tartışıyor olmamızın artık bir getirisi olduğunu da düşünmüyorum. Çünkü hem yazdık, hem çizdik söyleyeceğim çok fazla şeyim de bu anlamda yok.

E: Ben C. arkadaşa Arap ülkelerinde bu slogan atılsa, ezen Arap milliyeti ya da Türkiye'de Türküm gibi bağırmak gibi bir şey olurdu. Ancak bu, bizim de görüşlerimiz doğrultusunda, Antakya-Arabistan bölgesinin ezilen bir milliyet olduğunu savunuyoruz. Geçen kongrede bu konunun araştırılması görevi verilmişti zaten. Ve bu bölgede atılan bir slogan. Sloganın sorunlu tarafını ben hiç görmüyorum. Tam tersine olumlu da görüyorum.

G: Ben E. yoldaşa katılıyorum. Ama bazı şeyleri biz başka bağıntıda tartıştık. Mesela, Biz Kürt örgütlerinin yürüyüşlerine katılıyoruz. Kürt örgütleri yürüyüşler yapıyor. Ulusal devlet bayrakları taşınıyor. Ondan sonra biz şu tartışmayı yürüttük: Niye siz Rojava Kürt özerk bölgesi diyorsunuz? Siz kendinizi biz her milliyetin olduğu bir toplumuz diyorsunuz. Ama ondan sonra Kürt bayrağı taşıyorsunuz, anlayış olarak. O zaman bunu tartışabilir ve eleştirebiliriz. Ama bir Kürt mesela veya baskı altındaki Arap, ezildiğini sloganlarla dile getirebilir. Ama her bağıntı da doğru olmayabilir. Ona somut bakmak lazım. Bence somut olarak "Arabız, isyancıyız, kavgada kararlıyız" sloganının atılması doğrudur.

H: Bence bu tartışmada meselenin püf noktası, bizim ajitasyon bağlamında neleri, nasıl kullanabileceğimiz sorunudur. Püf noktası bence bu. Eğer biz çok "ilkesel" yaklaşırsak her türlü milliyete, millete atıf esasında milliyetçiliktir diyebiliriz! Fakat bu " " içinde bir ilkesellik olur. Böyle yaklaşırsak, biz ezilen ulusların mücadelesine de sahip çıkamayız. Ezilen ulusun mücadelesi pozitif yanıyla milliyetçidir. Biz milliyetçiliğe karşıyız. Ama diyoruz ki; ezilen ulusun ayrılma hakkı vardır. Milliyetçi mi oluyoruz, hayır. Ama milletin, milliyetin ayrılma hakkına sahip çıkıyoruz. Kendimize bence fazla sınır koyarsak, salt safkan komünist propaganda, onun dışındaki her şey red edilir. Kaldı ki,

komünist siyaset ezilen halkların, ulusların mücadelesine sahip çıkıyor. Buna dikkat etmek lazım. Bu konuştuğumuz şimdiki slogan ki "Arabız" lafı esasında o dönemde Arap ülkelerinde olan, Arap nüfusun çoğunlukta olduğu ülkelerde olan isyana atıf bir slogandır. Arap olmaktan çok Arap baharına bir atıftır. Demin konuştuk. Nedir Arap baharı? Arap baharı esasında halkların belli bir özgürlük talebi ile sokağa dökülmesidir. Biz buna sahip çıkarız. "Arabız, isyancıyız" zaten devamında "kavgada kararlıyız" bu deniyor. Bu şöyle de yorumlanabilinir. Arap diyorsun demek ki sadace bunu görüyorsun! Ama böyle de yorumlanabilinir. Demin tartıştığımız konudaki yorum meselesidir. Orda yazmışsın "hiç kimse seçilmiş bir hükümeti, seçim dışı bir yolla deviremez". Bu yazıyor. Seçim dışı bir yolla deviremez. Bu esasında özünde aynı tartışma. Ben öyle bakıyorum. Bundan sonraki tartışmada da böyle. Bundan sonra gelen slogan konusunda da aynı şeyi görüyorum. Hangi bağıntıda ne söyleniyor, nasıl söyleniyor bırakılıyor bir kenera, ondan sonra ya burda Arap lafı geçiyor, bu Arapların pozitif milliyetçiliğine destek veriyoruz. Böyle okunmamalı. Kendi bağıntısı içinde gerçekten de bu isyana ve kavgada kararlı olmaya çağırıdır Türkiye'de de. Diğer ülkelerde de. Bu anlamda Arap Baharı'ndan öğrenelim arkadaşlar çağrısıdır.

M: Sadece birşey eklemek istiyorum. Kısacası şu: Ortada hiçbir şey olmasaydı, Arap Baharı yaşanmasaydı durup dururken arkadaşlar tutup bu sloganı atsaydılar sorun olurdu. Evet bu anlamıyla. Şimdi burası pas geçiliyor önce onu görmek gerekiyor. Sadece onu söyleyeceğim.

C: Yapılan benzetmelere bir şey demedim. Hepimiz Ermeniyiz sloganı Türkiye'deki Ermenilerin durumuna bağlı olarak ele alınan bir slogandır. Doğrudur. Türkiye'de ki Araplar bir ayaklanma içerisinde olsalardı TC'ye karşı ve bu slogan atılsaydı sonuna kadar sloganın yanında olurdum. Yani biz şunları unutuyorsak bir kenera işte, ne bileyim 1917 Şubat devriminden sonra bir takım gruplar şey hissediyorlar. Biz bu hükümete sahip çıkalım! Çünkü artık demokratik hükümettir! Lenin buna karşı diyor ki; bugün her zamandan daha çok bizim şu slogana sarılmamız lazım. İşçi sınıfının vatanı yoktur. Şimdi burda komünist bir gruptan arkadaşlar bu sloganı atıyor. Kendisine komünist diyen arkadaşlar bu sloganı atıyorlar. Ben öyle inanıyorum ki; Arap ülkeleri, Arap ülkelerindeki ayaklanma ile ilgili slogan atıyorlar. Sanki başka bir şey oluyor. Çünkü bunlar bizim için önemli. Bilmiyorum sizin için önemli mi? Başka dünyanın bir yerinde ya da emperyalistlerin ezdiği bir ülkede, emperyalizme karşı bir ayaklanma vardır ve bunun içinde bu slogan haklıdır. Öyle olsa ben de haklı, doğru görürüm. Propaganda, ajitasyon yapacağız diye de biz sloganlarımızın bu şekilde atılmasını doğru görmüyorum. Ermeni sorunu ile kıyaslanmasını hiç doğru görmüyorum. Ermeni sorunu gerçekten KKT'de farklı bir sorundur. Ayrı bir yeri vardır. Hâlâ baskı ve zulüm altında, milliyetçiliğin artması anlamında TC'nin elinde önemli bir sorundur. Ama Türkiye'de Araplar ayaklansa, yani Arap bölgesinde ben de o sloganı atarım. ■

SEÇİMLER ÜZERİNE!

10. kongrede bir yoldaşın seçimlerle ilgili yaptığı konuşma

Seçimler bağlamında geçmişle bağımız nedir?
Bir arkadaş özeleştiri yapalım dedi. Bizim geçmişteki çizgimizde de, bugünkü çizgimizde de seçimlere katılmak ya da katılmamak, seçimlerde şu veya bu partiyi desteklemek ya da desteklememek ilke sorunu değildir. Her somut durumda yeniden tartışılmak zorundadır.

Biz 7 Haziran 2015 seçimlerinde HDP'yi parti olarak desteklemeliyiz. Neden? En baştaki neden şudur: HDP, parti olarak seçimlere girme kararı aldı. %10 barajlı bir seçimde seçime parti olarak girme kararı aldı. Bugüne kadar hiç bir seçimde Cumhurbaşkanlığı seçimi de dahil olmak üzere %10'nu yakalamamış olan bir parti, ben %10 barajını aşacağım iddiasıyla öne çıktı. Eğer esas olarak hala PKK'nin legal partisi görünümünde olan bu parti %10 barajını aşamazsa olacak olan nedir? Olacak şudur: AKP 3/2 çoğunlukla tek başına her şeyi belirleyecek duruma gelecektir. Böyle bir durumda Kuzey Kürdistan'da bizim bitmesini istediğimiz savaşın sürmesi büyük ihtimal dahilindedir. "Çözüm süreci " denen süreç zaten şu anda pamuk ipliğine bağlıdır. HDP %10'nu geçmemesi halinde Diyarbakır'da kendi meclisini ilan edecektir. Yapacağı budur. Bu mantıklıdır da. Siyasetin mantığı bunu gerektirir. Biz seçimlere girdik! Demokratik olmayan seçimlere bile bile girdik ve bizi %9-9,5'la engellediler meclise girmemizi! Ama bizim bu kadar desteğimiz var. Halkımız bizim mecliste olmamızı bizim onları temsil etmemizi istiyor. Bu yüzden biz eğer onlar bizi parlamentoya sokmadıysalar, bizim oylarımızı geyrı meşru olarak kendi hanelerine yazdıysalar, biz de kendi parlamentomuzu kurarız. Buna devletin vereceği tepki de bellidir. Bugünkü şartlarda en azından bellidir. Başka bir şansı yoktur. HDP'nin oylarının büyük bölümünü kendi hanesine yazan AKP; savaşın yükselmesini istemese bile, böyle bir durumda bastırmak zorundadır. Bu durumda çözüm süreci denen süreç berhava olur. Bu savaşın sürmesi esasında sınıf sorunun önüne milli sorunun geçmesi demek. Ve hâlâ var olan durumun sürmesi demektir. Biz bunu istemiyoruz. Kendimizin kendi aday veya adaylarımızla seçim katılacak bir gücümüz de yok. Biz kendi adayımızla girelim de %10'nun etrafından dolanalım falan. Bu da yok.

Bu seçimlerdeki soru HDP'yi destekleyecek miyiz, desteklemeyecek miyiz. %10'nu geçmesi Türkiye'de sınıf mücadelesi açısından iyi mu yoksa kötü mü olur? Eğer iyi olursa o zaman biz HDP'ye parti olarak ve bütün gücümüzle destek vermeliyiz. İşte karar alıp ta, karar aldık hiç bir propaganda yok, hiç bir çalışma yok! Böyle değil. Bu esas olarak bu gerekçeyle HDP bu seçimlerde desteklenmelidir. Bu HDP parti olarak, bir dahaki seçimlerde de mutlaka desteklenecektir anlamına gelmiyor. O yüzden geriye dönük olarak biz yanlış yaptık şeklinde bir genel değerlendirme, genel düzlemde tartışıldığında kesinlikle yanlıştır. Somut olarak denir ki, şu seçimlerde yaptığımız bu tavır yanlıştır. O zaman onu tartışırız. Ama genel tavır itibarıyla

esasında HDP bundan önce de parti olarak desteklenmeliydi vs. Hayır. Bundan dört yıl önce bugünkü durum yoktu. HDP seçimlere bağımsız adaylarla girdi. O adayların bir bölümü bizim açamızdan seçilecek, seçilmesi için çağrı yapılıp çalışılacak adaylar değildi. Bu anlamda da yaptığımız doğruydu. Bugün de eğer HDP'yi desteklersek bu gerekçeyle doğru yapmış oluruz. Kuşkuzus HDP diğer partilerle karşılaştırıldığında burjuva demokrasisine en yakın partidir. Andaki durumda burjuva demokrat parti de değildir esasında. Ama burjuva demokrasisine en yakın görüşleri savunan parti odur. Ama biz burjuva demokrasisine en yakın görüşleri savunan partiyi önümüzdeki dönemde hep destekleyeceğiz şeklinde bir sonuç çıkarılmamalıdır. Somut bakılmalıdır. Biz esasında HDP'nin bu seçimlere parti olarak girmemesi yönünde HDP ile konuşmak gerektiğini, işin çok bıçak sırtı olduğunu, seçilme ihtimalinin az olduğunu düşünüyoruz. Barajı aşma ihtimalini, aşmama ihtimalinden daha düşük olarak değerlendiriyorum. Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile karşılaştırırsak oylarını en az bir milyon arttırması lazım. Çünkü seçimlere katılım yükselecektir. Seçimlere en az %80 katılım olacaktır. Seçimlere katılımın artması oranında %10 barajını geçebilmek için alınması gereken oyların sayısı da artacaktır. Yani risk büyük. Ama geçerse çok iyi olur. Geçmezse iyi olmaz. Ben geçmemesi halinin esasında savaşın çok daha yoğun yeniden başlatılmasının başlangıcı olacağını düşünüyorum. Bu yüzden de geçmezse çok kötü olabilir diyorum. Değerlendirmem budur. Ama biz elimizden geleni yapmamız lazım. Diğer devrimci örgütlerin de esasında bunu yapması lazım. Bu seçimler, esasında savaşın sürmesi mi yoksa durdurulması mı yönünde yapılacak bir tercihtir. Defakto olan budur.

2014 Ocak'ında yayınladığımız genelgede HDP'nin %10 barajına rağmen parti olarak gireceği belli değildi. En başta değişen budur. Bu çok önemli bir değişikliktir. Çünkü %10 barajı ile girilen seçimde %9,99'da alsan bir tek kişiyi bile parlamentoya sokamazsın. Parlamento dışında kalırsın. HDP bugün bağımsız adaylarla girsin en az kırk milletvekili çıkartır. Kırk milletvekili Türkiye'nin bugünkü şartlarında AKP'nin 330'u almasını önler. Ama %9,99'la dışta kalırsa, AKP 330'u geçip 367'ye bile varabilir. Bu kadar gerçek bir durum var ortada. Bunun olduğu yerde yeni bir durum vardır. Bunun muhtemel sonuçları vardır. Bu muhtemel sonuçlar bağlamında; eğer parlamentoya giremezse Diyarbakır'da parlamentosunu ilan ederse, AKP istediği kadar barış yanlısı olsun bastırmak zorundadır. Devletin içinde devlet! Bu olmaz. Anlaşarak olur bu. AKP'nin tabanı milliyetçi aynı zamanda. Sadece dinci değil. Türkiye'de işte halkımız barışa sahip çıktı bilmem ne! Geçen seçimlerde HDP'nin adayları bir sürü yerde giremedi oralara. Karadeniz'de linç etmeye kalktılar. Türkiye böyle bir Türkiye. Tersi de söz konusu. Kürdistan'da da bir MHP gidip bilmem ne yapmaya kalksın bakalım! Bakalım nasıl oluyor. Yani işte halkımız sahip çıktı, onun için geri dönüş olmaz, hep iyimser ama yanlış bir değerlendirme. Ve zaten HDP'nin de tavrı budur. Diyor ki; giremezsek o bizim sorunumuz değil devlet düşünsün. Aynen bunu söylüyorlar. Çok güzel söylüyorlar da, bu halklar açısından hiç de iyi bir durum değil. Bu yüzden elimizden geleni yapıp %10'nu aşmaları için çalışmamız lazım. Gerekçe de budur. Bunun dışında başka gerekçe yoktur. Peki barajı geçer mi? Çok zor.

Bu seçimlerde eğer Apo ile AKP arasında bir anlaşma varsa, bu anlaşmayı bozmanın tek yolu da gene HDP'nin %10 seçim barajını geçmesidir. ■

9. Uluslararası Konferanstaki (**M**arksist **L**eninist **P**arti **Ö**rgütlerin **U**luslararası **K**onferansı) revizyonist görüntü biçimleri hakkında bazı düşünceler:

Dünyanın bütün 'Marksist-Leninist ve Maoist Partileri'nin bilgisine:

1-Çelişmeler sorunu:

9. Konferans'ta ezilen halklarla emperyalizm arasındaki **Baş Çelişme"**yi tanımayan gruplar vardı ki bu dünya çapındaki devrim mücadelesinde ortak bir stratejiye sahip olmamak anlamına geliyor.

Kuzey Kürdistan'dan sözde "Bolşevistler" şunu diyorlar:

"Ezilen ülkelerdeki mücadelenin, gelişmiş, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesi ile karşılaştırma içinde, görece gelişmişliği, ML saflarda azımsanmayacak sayıda gücün, bir yanda ezilen halklarla (ve uluslarla) diğer yanda emperyalizm arasındaki çelişmenin dünya çapında baş çelişme olduğu teorisini öne sürmesini beraberinde getiriyor.(1)

Görüşümüzce böyle bir tespit yanlıştır. Teorik olarak yanlıştır, çünkü Dünya Devrimi sürecinin tek tek ülkelerdeki çok çeşitli devrimci süreçlerin bir toplamı olduğunu kavramamaktadır. Kabaca söylemek gerekirse Dünya Devrimi süreci, eşzamanlı olmayan, emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle, ezilen ülkelerde antiemperyalist yeni demokratik devrimlerin toplamından oluşan bir süreçtir. Tek tek ülkelerdeki devrimlerin ayrıca kendi özgüllükleri olacaktır. Her bir ülkede tek tek her devrim süreci için baş çelişmeyi saptamak doğrudur. Fakat bunu, aslında eşzamanlı ve yekpare bir süreç olmayan, tersine yüzlerce devrimin bir toplamı olan bir süreç için, Dünya Devrimi için yapmak yanlıştır.

Pratik politikada dünya çapında baş çelişme tespiti, Proleter Dünya Devrimi"nin bir bileşe-ninin – şimdi tartıştığımız bağlamda emperyalist metropollerdeki proletaryanın devrim mücadelesinin–tek taraflı olarak bir başka bileşene t–artıştığımız bağlamda ezilen ülkelerde halkların antiemperyalist yeni demokratik devrimlerinebağımlı olarak görülmesini beraberinde getirir."

Gerçekte kapitalist üretim tarzında **sermaye ile emek** arasında ifadesini bulan bir **temel çelişme vardır**. Fakat **baş çelişme** kesin olarak kesinlikle ezilen halklarla emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi ve onun ülkelerdeki işbirlikçileri arasındaki çelişmedir.

Bugünün dünyasında metropol ülkelerindeki işçi sınıfı ile emperyalist burjuvazi arasındaki çelişme ikincil bir çelişmedir; aynı şekilde modern dünyada emperyalistler arası çelişme de ikincildir.

2- Mao Zedung ve onun "Marksist-Leninist" görünümlü eleştiricileri üzerine:

Aşağıda yine Kuzey Kürdistan Türkiye'de bir siyasi parti olan "Bolşevik Partizan" grubunun "Mao Zedung; Kazanımları –Hataları" başlıklı broşüründen alıntı yapıyoruz.

Metin bizim MLPÖUK saflarında iliğine kadar anti maoist ve bu yüzden de antikomünist "örgütler" ve "Partiler" barındığı, bunların yoldaş Mao'ya açıkça tutar tarafı olmayan evet hakaret anlamına gelen eleştiriler getirdiği konusundaki kuşkularımızı doğruluyor.

Biz İspanyolca çevirisi haziran 1993 tarihini taşıyan Ocak 1992 tarihli ve fakat bizim elimize ilk defa 9. konferans (Ağustos 2007) sırasında geçen bu yayından yalnızca bir kaç paragrafı gözden geçireceğiz.

"1927'de ağır bir yenilgi ortaya çıktı- bu sorunu biraz sonra daha kapsamlı bir şekilde inceleyeceğiz. Ama bizim burada saydığımız 1927 öncesi döneme ait birkaç gerçek bile, Mao Zedung'un 1927'den sonra halk savaşına hazırlıksız olarak ve 100-200 kişiye dayanarak başlamadığını; kızıl üs bölgelerinin bu şekilde kurulmadığını göstermektedir. Tam tersine bu gerçekler, bunun öncesinde, Çin'in aşağı yukarı bütün proletaryasını kapsayan şiddetli mücadelelerin olduğunu, milyonlarca köylü kitlesinin tarım devrimini yapmak için ayaklandıklarını, komünistlerin devrimci bir ordunun çerçevesi içinde çalışma yapma, kadroları silahlı mücadele için geniş ölçüde yetiştirme, geniş alanlarda propaganda yapma vs imkanlarının olduğunu göstermektedir.

***Bütün bunları gizleyenler, ÇKP'yi veya Mao Zedung'u ilk iş olarak doğrudan "ÇKP önderliğinde Halk Savaşı yürütmüş" gibi gösterenler, ya sorunu incelememişlerdir, ya da bu gerçekleri bilinçli olarak çarpıtmaktadırlar. Böylelerinin kendi ülkelerinde halk savaşına hazırlık gibi ciddi bir sorunda söz söylemeye hakkı yoktur. Böylelerinin bu sorunlarda ağızlarını açmamaları daha iyi olur**."* (Mao Zedung ve Çin Devrimi, Dönüşüm yayınları, s.16-17)

Ama söz konusu yayındaki esas hakaret şimdi geliyor:

" *Onun programatik hedefi, feodalizmin tasfiyesi ,kurtarılmış bölgelerde emperyalizmin tasfiyesi **değildi**."*(Bu Mao'nun köylü savaşı hakkında söyleniyor.)

"*Görüşümüze göre, Mao Zedung bu imkanı* (Marx ve Lenin'in düşüncelerini ileriye götürmek) ***gerçekleştirememiştir.*** *Bu görüşümüz sadece Mao Zedung'un 1957 sıralarında proletarya diktatörlüğü sorununda **ağır hatalar** yapmış olması ve bunları kitleler önünde özeleştiri yaparak düzeltmemiş olması gerçeğine dayanmamaktadır."*(age, s.51)

*" 25 maddelik Öneri'nin bir başka hatası da, bir emperyalizmin,somutta **ABD emperyalizminin mutlaklaştırılmasıdır**."* (age, s. 51)

*" Bütün bu sebeplerden dolayı biz **Mao zedung'u Marx, Engels, Lenin ve Stalin'le aynı düzeyde göstermenin yanlış olduğunu düşünüyoruz**."* (age, s. 52)

Şimdi açıkça hakaret olan bu noktalara bakacağız.

Birincisi: Burada yanlış bir biçimde Çin'de Mao'nun uzun süreli halk savaşını **başlatmadığı** ve kırlık bölgelerde üsler **kurmadığı** iddia ediliyor. Bu sözde

"Bolşevistler"e göre Mao'nun yaptığı biricik şey, Cingang dağlarında safari yapmak için çevresinde 100 ya da 200 kişiyi toplamak olmuştur.

Hiç bir Troçkist, hiçbir iflah olmaz revizyonist, hiçbir gerici faşist, Mao'nun Çin'deki uzun süreli halk savaşı teori ve pratiğini bütün dünya ülkeleri için yol gösterici olarak yarattığını, onun bu büyük kazanımını inkar edemez. Ama buna rağmen, kendi halkını terk edip Almanya'da kendileri için rahat bir hayat kuran bu baylar, Kürt kökenli bu grup Mao Zedung'a böyle saldırabilme küstahlığı gösterebiliyor. Hatta bunlar dünyanın bütün Marksist Leninistlerine bu konularda konuşma yasağı koyuyor. Kuzey Kürdistan (Türkiye) "Bolşevik Partisi" Mao, Halk Savaşı ve üs alanları konusunda değerlendirme yapacak tek gruptur, geriye kalanlar çenesini tutmalıdır. Bu bayların "Marksist-Leninist" mantığı budur.

İkincisi: Yine gayet saldırgan bir biçimde köylü mücadelesinin programatik hedefinin, **ne** feodalizmin tasfiyesi, **ne de** emperyalizme karşı mücadele olmadığı iddia ediliyor. O zaman bu baylar Mao'nun önderlik ettiği devrimci köylü mücadelesinin temelinin ne olduğunu açıklamak zorundadırlar. Bunu herhalde yine tek bilen "Bolşevistler" olmalıdır. Başkan Mao ciddi bir şekilde Çin'i yarı feodal, yarı sömürge bir ülke olarak karakterize etti. Bu temelleri anlamayanlar, pratik olarak en saldırgan anti Maoizm yoluna girmiştir.

Üçüncüsü: Yine kaygısız bir biçimde Mao'nun Marx ve Lenin'in çizgisini sürdürmediği ve onun gerek 1957'de (Büyük İleri Atılım), gerekse "25 Maddelik Öneri"de (SBKP ile Polemiğin özeti) "ağır" hatalar yaptığı iddia edilmektedir. "Baylar" Mao'nun Çin devriminin bu sözü geçen zorlu ve belirleyici dönemlerindeki ağır "revizyonist " hatalarının ne olduğunu ortaya koyma zahmetine de katlanmıyorlar.

Dördüncüsü: Ve üstüne üstlük bir de Mao'nun Marx, Lenin ve Stalin'le aynı seviyede görülmesinin **yanlış** olduğunu iddia ediyorlar. Bu yalnızca Mao'nun büyük klasikler listesinden silinmesi

değil, aynı zamanda onun revizyonistler listesine yazılmasıdır. Acaba MLPÖUK bu "bolşevist" bayların bu sonuçlarına göz mü yummaktadır?

Beşincisi: ABD emperyalizminin mutlaklaştırılması. Mao hiçbir zaman tek bir emperyalizmden söz etmemiştir. Bunun yerine o daha tehlikeli olan bir emperyalizm olduğunu, bu yüzden bir baş düşman olduğunu, bunun da ABD emperyalizmi olduğunu ortaya koymuştur. Ama bunları Avrupa'da göçmen olmak için Kürtlükten çıkmış bu "Kürt" menşevikleri ile tartışmak zorunda kalmak komiktir.

***3.Manipüle edilmiş* Mao alıntısı**:

Bütünüyle manipüle edilmiş olan alıntı şöyle başlıyor:

"Bu iki bileşenden hiç birinin "varlığı ve gelişmesi, öteki çelişmelerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da etkiler" değildir. ***Bunlardan hiç biri*** *"önder ya da belirleyici rolü oynayan" çelişme, diğeri "tali ve tabi durumdaki" çelişme değildir."*

Birinci paragraf kötü niyetle uydurulmuştur, kabul edilebilir bu, ama Mao'ya ait değildir. Sonra *"Bu iki bileşenden hiç biri"* denip Mao'nun gerçek söylediklerinden alıntı ekleniyor "*biri önder ya da belirleyici; ..diğeri de tali ve tabi rol oynar*." (Bkz.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye; Dokuzuncu Konferansa sunulan katkı)

Mao'ya ait olan gerçek alıntıyı dikkatlice okuyun; orada şöyle söyleniyor:

""Ama ne olursa olsun, bir sürecin gelişmesindeki her aşamada önder rolü oynayan sadece tek bir baş çelişmenin bulunduğu kesindir. Bu nedenle eğer, bir süreçte birkaç çelişme varsa, bunlardan ancak bir tanesi önder ve belirleyici rolü oynayan baş çelişme olacak, diğerleriyse tali ve tabi durumda bulunacaktır." (Mao Zedung, "Çelişme Üzerine", Seçme Eserler 1, Aydınlık yayınları, s. 389)

Görüldüğü gibi kendine Marksist-Leninist diyen bir parti burada klasik bir devrimcinin eserini kaba bir şekilde çarpıtmaktadır. Bunların Marksizm-Leninizm-Maoizm'e bağlılıklarından ne beklenir.

Bu çarpıtmanın zirvesi ile güya Mao'ya onun söylediğinin tam tersi bir şey mal ediliyor: Mao'nun söylediği açıktır. O her görüngüde, her maddede, her düşüncede, bilimsel bir çözümleme ile bulunması gerekli olan bir baş çelişmenin ve bir yan çelişmeler yumağının olduğunu söylüyor.

Açık manipülasyon asılnda en berbat menşevistler olan bazı "Bolşevistler"in inançsızlığının bir ispatıdır.

Bizim Partimiz bu tür "Marxist"lerle dost olamaz.

4.Emperyalizmin Krizi konusunda yanlış pozisyon

Bu "Marxist-Leninist" temsilciler aynı şekilde kapitalizm-emperyalizmin yapısal krizini kategorik olarak red ediyor, kapitalizm-emperyalizme gerçeklikten uzak bir güç atfediyorlar. Bunu ancak dünya halklarının devrimci mücadelesine yabancılaşmış ve ondan uzaklaşmış unsurlar yapabilir. Bu gerici kötümserlik dünyanın devrimci örgütlerinin koordinasyonu ile bağdaşmaz. Bütün dünya ML hareketi içinde ABD emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olduğu konusunda hiçbir kuşku yokken, Mao Zedung yanlış bir şekilde ABD emperyalizmini mutlaklaştırmış olmakla suçlanıyor. Diğer emperyalist ülkeler baş emperyaliste tabi işbirlikçilerdir ve bunların ABD emperyalizmi ile aralarında olan çelişmeler giderek öyle yumuşamaktadır ki, artık her geçen gün daha açık bir şekilde ABD hegemonyası altında bir kolektif emperyalizmden söz etmek mümkündür.

Mao Zedung yoldaş, ABD emperyalizmi dünya halklarının 1 numaralı düşmanıdır derken haklıydı. Bu görüşü paylaşmayan Marksist-Leninist değildir.

5. Ezilen halkların mücadelesinin küçümsenmesi hatta dikkate alınmaması

Tam da bu temsilciler, ve bu konferansta onları izleyenler, keyfi bir biçimde ezilen halkların mücadelesini dikkate almıyorlar. Hatta devrimci, antiemperyalist ve halk hareketlerini Chavez Venezuellası, Castro Kübası ve Evo Morales Bolivyası'nı destekleyen süreçlerde, "moda" keşfetme küstahlığına sahipler. Ki bu saydıklarımız ABD emperyalizmine karşı devrimci akımın sivri ucunu oluşturuyor.

Biz Bolivya'nın Marksistleri,Leninistleri, Stalinistleri ve Maoistleri bu döneklerin

komut ve zavallı açıklamalarını kararlılıkla geri çeviriyoruz.

6. Troçkist İşçi Kuyrukçuluğu

Ezilen ülkeler ve ulusların köylülerinin oluşturduğu Devrimin **Esas gücü**nün (işçi sınıfı devrimin **öncü gücüdür**.) reddi, bizim kabul edemeyeceğimiz açık Troçkist bir pozisyondur. İşçi sınıfının hem öncü hem de esas güç olduğu şeklindeki mekanik ve doğmatik iddia, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu, emperyalizme karşı mücadelede ayaklandırılması gereken dünya halkları ve ulusları olduğu somut gerçekliğini görmüyor.

Emperyalist merkezlerdeki işçi sınıfı birinci maddede açıkladığımız gibi kendi mücadelelerini emperyalizm tarafından ezilen halkların dünya çapındaki hareketi ile koordine etmek zorundadır. Yalnızca Troçkistler, gerçekte var olmayan öncünün destekçisi olarak adlandırdıklari ezilen halkları dikkate almamaktadır.

Gerek dünya çapındaki esas devrimci mücadele, gerekse antiemperyalist mücadelenin esas siperleri kesinlikle ezilen halklar ve uluslarda bulunmaktadır; yani Irak'ta, İran'da, Afganistan'da, Demokratik Kore'de, Venezuella'da, Küba'da,Ekvador'da, Nikaragua'da, Bolivya'da ve emperyalizmin kukla hükümetlerine karşı doğrudan mücadele içinde bulunan halklardadır.

7. Maoizmin reddi ve yaşamaya devam eden revizyonizm

Üstü örtülü ve fakat inatçı anti-Maoizm kendini konferans ilkeleri içinden "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının çıkartılması girişimlerinde gösterdi. Biz "**Maoizm**" kavramının kullanılmasını önerdik. Ama bu onaylanmadı. Buna karşı "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı kabul edildi. Biz önerimizi, Mao Zedung'un "teorisi" veya "Düşünceleri"nin, Mao Zedung'un Çin Devrimi'ndeki ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'ndeki devrimci pratiğinden ayrı ele alınamayacağını söyleyerek gerekçelendirdik.

Bizim partimiz Konferans sırasında kendimiz dışındaki değişik ülkelerden gelen bir çok delegenin tartışmalarda savunduğu gerici yaklaşımların, en başta da alıntı yaptığımız belgelerdeki yaklaşımların derin hayreti içindedir. Partimiz yeni kararlar alınmadan önce her bir partiden burada eleştirdiğimiz siyasi ve ideolojik görüşler pozisyonlarını açığa kavuşturmasını talep etmektedir.

Partimiz kıstas olarak şunu karara bağlamıştır: Kendini Marksist-Leninist olarak tanımlayanlar, beş büyük klasiğimizi, bunlar eleştirilebilir olsalar bile, hiçbir şekilde red edemez; veya kimi oportünist grupların yaptığı gibi hakaretlerle ve çarpıtmalarla onlara karşı mücadele yürütemez. Bu isimler bizim dünya devrimindeki en yüksek teorik ve pratik dayanaklarımızdır.

Karl Marx-Friedrich Engels, Vladimir İ. Lenin, Joseph V. Stalin, Mao Zedung.

Ekim 2007 ■

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye)'den bir cevap:

Bolivya Marksist Leninist Maoist Komünist Partisi'nin "9. Uluslararası Konferanstaki (MLPÖUK) revizyonist görüntü biçimleri hakkında bazı düşünceler" başlıklı yazısı hakkında:

Önce:

1. "2007 Ekim" tarihli ve "Dünyanın Bütün Marksist-Leninist ve Maoist Partilerinin Bilgisi"ne sunulduğu belirtilen bu yazı bizim elimize 23 Nisan 2015'de almanca olarak ML Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı Koordinatörü tarafından iletildi.

Büyük çoğunluğuyla bizim bir bölümü çarpıtılmış pozisyonlarımıza karşı mücadele yürüten bir belgenin bizim elimize yazıldıktan 7 yılı aşkın bir süre sonra geçmesini çok yadırgatıcı buluyoruz. Ciddi bir ideolojik mücadele görüşümüzce eleştirilenlerin eleştiriden haberdar olmadıkları şartlarda yürütülmez. Olabilir ki, **B**olivya **M**arksist **L**eninist **M**aoist **K**omünist **P**artisi'nden (BMLMKP) arkadaşlar bu eleştiriyi kendi kamuya açık organlarında yayınlamıştır. Bu halde de ama bizi böyle bir eleştirinin varlığından haberdar etmeleri gerekirdi. MLPÖUK'nın üyelerinin mail ve posta adresleri bütün üyelerde var. Tabii eğer gerçekten de ideolojik mücadele yürütme diye bir dertleri varsa.

Biz Dünya ML Hareketi içinde görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde yürütülecek tartışmadan yanayız. Bu yüzden de bizim elimize çok geç geçen BMLMKP'nin bu yazısında isim vererek, alıntı yaparak eleştiri getirmiş olmasını gayet olumlu buluyoruz.

2. Partimizin adı 'Bolşevik Parti(Kuzey Kürdistan/Türkiye)'dir. Biz "Kuzey Kürdistanlı sözde Bolşevistler" değiliz. Ya da "Kürt kökenli bir grup" değiliz. Biz Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşevikleriz. Umuyoruz ki BMLMKP'den arkadaşlar bunlar arasındaki farkı anlayabilecek durumdadır.

Biz BMLMKP'den arkadaşların hangi bilgi kaynaklarına dayanarak örgütümüz hakkında "*kendi halkını terk edip Almanya'da kendileri için rahat bir hayat kuran bu baylar*" şeklinde laflar edebildiğini bilmiyoruz. Her halükarda Marksizm Leninizm adına konuştuğunu söyleyenler, Mao'ya atıfta bulunup kendilerini Marksist Leninist Maoist olarak adlandıranlar, ideolojik hasımları hakkında böyle ispatlanmayan ve ispatlanamayacak olan iddialar ileri sürmezler. Partimiz hakkında yapılan bu demagojik hakaretler yalnızca bir işe, eleştirilenleri okuyucuya işe yaramaz unsurlar olarak tanıtarak, görüşler üzerine ciddi bir tartıştırmadan kaçmaya yarar. Biz ideolojik ve siyasi mücadelede böyle bir yöntemin Marksist Leninistlere yabancı, onlara yakışmayan bir yöntem olduğu görüşündeyiz. Bunlar revizyonizmin yöntemleridir.

Şimdi gelelim BMLMKP'den arkadaşların tek tek eleştirilerine:

1. Çelişmeler Sorunu Üzerine:

Biz dünya çapında bir baş çelişme tespitinin Mao Zedung'un baş çelişme konusundaki anlayışı ile fazla bir ilgisi olmadığını düşünüyoruz. Proleter Dünya Devrimi bir tek süreç değil, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerin toplamıdır. Dünya Devrimi süreci, kabaca söylenirse eş zamanlı ve eş içerikli olmayan bir dizi devrim sürecinin –emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerin, emperyalizme bağımlı ülkelerde yeni demokratik devrimlerinin- bir toplamıdır. Tek tek her ülkedeki her bir devrim bunun yanında kendi özgünlüklerine sahiptir. Tek tek ülkelerdeki devrimlerde, devrimin her aşamasında bir baş çelişme ve bir baş düşman tespiti yapmak doğrudur. Tabii bu yapılırken "Düşmanımın Düşmanı Dostumdur" diyen Cizvit formülüne sarılmaktan kaçınılmalıdır. (Çünkü böyle bir yaklaşımla proletarya hiçbir zaman gerçek dostları ile düşmanlarını tanıyamaz.) Buna karşı dünya çapında bir baş çelişme tespit etmek dünya devrimi sürecinin özünü anlamamaktır.

Mao Zedung "*Ama ne olursa olsun, bir sürecin gelişmesindeki her aşamada önder rolü oynayan sadece tek bir baş çelişmenin bulunduğu kesindir. Bu nedenle eğer, bir süreçte birkaç çelişme varsa, bunlardan ancak bir tanesi önder ve belirleyici rolü oynayan baş çelişme olacak, diğerleriyse tali ve tabi durumda bulunacaktır.*" (Mao Zedung, "Çelişme Üzerine", Seçme Eserler 1, Aydınlık yayınları, s. 389) diyor.

Burada cevaplanması gereken soru şudur: Dünya devrimi süreci tek tek ülkelerdeki devrim süreçleriyle eşitlenebilir mi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap kesin ve nettir: Hayır! Çünkü dünya devrimi süreci, her birinde somut baş çelişmenin ayrı olduğu birbirinden çok değişik devrimci süreçleri içinde barındırır. Dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki devrim süreçleri gibi tek bir süreç olarak kavranamaz ve öyle ele alınamaz.

Mao'ya ait olmayan ve Mao'nun kendisinin hiçbir zaman yapmamış olduğu böyle bir tespit dünya devrimi sürecinin bir akımını tek yanlı olarak öne çıkarmak ve emperyalist ülkelerde sosyalist devrimi "Asya, Afrika, Latin Amerika"daki yeni demokratik devrimlere tek yanlı olarak tabi kılmaktan öte bir işe yaramamıştır.

BMLMKP şöyle diyor: "*Baş çelişme kesin olarak kesinlikle ezilen halklarla emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi ve onun ülkelerdeki işbirlikçileri arasındaki çelişmedir.*

Bugünün dünyasında metropol ülkelerindeki işçi sınıfı ile emperyalist burjuvazi arasındaki çelişme ikincil bir çelişmedir; aynı şekilde modern dünyada emperyalistler arası çelişme de ikincildir."

Dünya çapında böyle bir baş çelişme tespitinin emperyalist metropollerde proletaryanın sınıf mücadelesi için çıkarılacak mantıki sonuç, onların esas görevinin ezilen hakların emperyalizme, özellikle de Amerikan emperyalizmine karşı mücadelelerini desteklemek olduğu dışında bir şey olamaz. Kendi ülkesinde burjuvaziye karşı sosyalist devrim için sınıf mücadelesi bu durumda ikincil bir mücadeledir, çünkü bu çelişme ikincil bir çelişmedir!

Bunun Marksist-Leninist bir yaklaşım olmadığı aslında herkes için açık olmalıdır.

2. Mao Zedung ve onun Maoist kılıklı sahte savunucuları üzerine:

Yazılarının "Mao Zedung ve onun "Marksist-Leninist" görünümlü eleştiricileri üzerine" başlığını taşıyan 2. noktasında BMLMKP'nden arkadaşlar kimi Maoistlerin Mao Zedung'u savunma adına hem yöntem hem içerik açısından nasıl revizyonistçe davrandıklarının bir örneğini sunuyorlar bize.

Önce bizim -aslında 1981 tarihli, 1992'de yeni basımı yapılan- yazımızdan şu alıntıyı yapıyorlar:

" 1927'de ağır bir yenilgi ortaya çıktı. Bu sorunu biraz sonra daha kapsamlı bir şekilde inceleyeceğiz. Ama bizim burada saydığımız 1927 öncesi döneme ait birkaç gerçek bile, Mao Zedung'un 1927'den sonra halk savaşına hazırlıksız olarak ve 100-200 kişiye dayanarak başlamadığını, bu şekilde kızıl üs bölgeleri kurulmadığını göstermektedir. Tam tersine bu gerçekler, bunun öncesinde, Çin'in aşağı yukarı bütün proletaryasını kapsayan şiddetli mücadelelerin olduğunu, milyonlarca köylü kitlesinin tarım devrimini yapmak için ayaklandıklarını, komünistlerin devrimci bir ordunun çerçevesi içinde çalışma yapma, kadroları silahlı mücadele için geniş ölçüde yetiştirme, geniş alanlarda propaganda yapma vs. imkânlarının olduğunu göstermektedir.

Bütün bunları gizleyenler, ÇKP'yi veya Mao Zedung'u ilk iş olarak doğrudan "ÇKP önderliğinde halk savaşı yürütmüş" gibi gösterenler, ya sorunu incelememişlerdir, ya da bu gerçekleri bilinçli olarak çarpıtmaktadırlar. Böylelerinin kendi ülkelerinde halk savaşına hazırlık gibi ciddi bir sorunda söz söylemeye hakları yoktur. Böylelerinin bu sorunlarda ağızlarını açmamaları daha iyi olur." (Mao Zedung ve Çin Devrimi, Dönüşüm Yayınları, s. 16-17)

Bu alıntı konusunda BMLMKP'den Maoist arkadaşlar şu yorumu yapıyorlar:

"Birincisi: Burada yanlış bir biçimde Çin'de Mao'nun uzun süreli halk savaşını başlatmadığı ve kırlık bölgelerde üsler kurmadığı iddia ediliyor. Bu sözde "Bolşevistler"e göre Mao'nun yaptığı biricik şey, Cingang dağlarında "safari" yapmak için çevresinde 100 ya da 200 kişiyi toplamak olmuştur.

Hiç bir troçkist, hiçbir iflah olmaz revizyonist, hiçbir gerici faşist, Mao'nun Çin'deki uzun süreli halk savaşı teori ve pratiğini bütün dünya ülkeleri için yol gösterici olarak yarattığını, onun bu büyük kazanımını inkar edemez. Ama buna rağmen, kendi halkını terk edip Almanya'da kendileri için rahat bir hayat kuran bu baylar, Kürt kökenli bu grup Mao Zedung'a böyle saldırabilme küstahlığı gösterebiliyor. Hatta bunlar dünyanın bütün Marksist Leninistlerine bu konularda konuşma yasağı koyuyor. Kuzey Kürdistan (Türkiye) "Bolşevik Partisi" Mao, Halk Savaşı ve üs alanları konusunda değerlendirme yapacak tek gruptur, geriye kalanlar çenesini tutmalıdır. Bu bayların "Marksist-Leninist" mantığı budur."

Okuduğunu anlayabilen her insan, burada bizim söylediğimizin ne olduğunu ve bunun BMLMKP'den Maoist arkadaşlar tarafından neye dönüştürüldüğünü görebilir.

Biz alıntı yapılan yerde, Mao'nun Halk Savaşı teorisini anlamayıp, onu halk adına verilen bir öncü savaşı olarak kavrayan Maoistlere Çin devriminin olgu olarak nasıl geliştiğini gösteriyoruz.

Mao'nun yayınlanan ilk yazılarından biri "Hunan'daki Köylü Hareketi ile ilgili Araştırma Üzerine Rapor" başlıklı, Mart 1927 tarihli yazıdır.

Söz konusu yazıda Mao Zedung diğer şeylerin yanında şunu yazar:

"Hunan'da yaptığım son gezi sırasında (…) şimdiye kadar habersiz olduğum bir çok garip şey gördüm ve işittim. Birçok başka bölge için de aynı şeylerin geçerli olduğuna inanıyorum. Köylü haraketi aleyhinde söylenen bütün sözler derhal geri alınmalıdır. Devrimci yetkililerin köylü hareketiyle ilgili olarak aldıkları yanlış tedbirler derhal değiştirilmelidir. Devrimin gelişmesine ancak bu şekilde katkıda bulunabiliriz. Çünkü köylü hareketinin günümüzdeki yükselişi muazzam bir olaydır. Yakında Çin'in orta, kuzey ve güney eyaletlerinde yüz milyonlarca köylü, ne kadar büyük olursa olsun hiç bir gücün durduramayacağı güçlü bir fırtına gibi, bir kasırga gibi çok ani bir şekilde ayaklanacaktır. Onlar kendilerini bağlayan engelleri parçalayacaklar ve kurtuluşa giden yolda hızla ileri atılacaklardır. Bütün emperyalistleri, savaş ağalarını, yiyici memurları, mahalli zorbaları ve mütegallibeyi mezara göndereceklerdir. Her devrimci parti ve devrimci yoldaş sınanacak ve kitlelerin verdiği karara göre ya kabul edilecek ya da reddedilecektir. Üç seçenek vardır: Kitlelerin başına geçip ona önderlik mi edeceğiz? Bağırıp çağırarak, eleştirerek onların gerisinde mi kalacağız? Yoksa önlerine dikilip onlara karşı mı çıkacağız? Her Çinli seçimini yapmakta özgürdür,fakat olaylar sizi bir an önce seçim yapmaya zorlayacaktır." (Mao Zedung, Seçme Eserler 1, Aydınlık yayınları, s. 23-24)

Çin'de 1927'de durum böyle idi. Çin'de milyonlarca köylünün içinde yer aldığı bir köylü devrimi yaşanıyordu. Köylü savaşını Mao başlatmadı, köylülerin kendileri başlattı bu savaşı! Mao'nun yaptığı tarihi önemdeki iş, köylü devriminin Çin devrimi açısından muazzam önemini anlaması ve komünistlerin öncelikli işinin bu köylü devriminin başına geçmek, bu devrime öncülük etmek olduğunu savunmuş olmasıdır. Çinkang dağlarında safariye çıkmadı Mao Zedung! O köylü hareketinde komünistlerin önderliği için mücadele etti!

Çin'de köylü hareketinin tarihine değinmeden tek taraflı olarak Mao'nun Çin'de uzun süreli köylü savaşını başlattığını iddia edenler, ne Çin devriminden, ne Mao'dan, ne de ÇKP tarihinden bir şey anlamışlardır. Ya da onlar, uzun süreli halk savaşının öncünün halk adına yürüttüğü bir savaş olmadığını anlamamışlardır. Uzun Süreli Halk Savaşı KP önderliğinde halkın yürüttüğü savaştır!

Ne eksiği, ne fazlası! Mao'nun bize öğrettiği budur.

BMLMKP'den arkadaşlar şöyle devam ediyorlar:

"İkincisi: Yine gayet saldırgan bir biçimde köylü mücadelesinin programatik hedefinin, ne feodalizmin tasfiyesi, ne de emperyalizme karşı mücadele olmadığı iddia ediliyor. O zaman bu baylar Mao'nun önderlik ettiği devrimci köylü mücadelesinin temelinin ne olduğunu açıklamak zorundadırlar. Bunu herhalde yine tek bilen "Bolşevistler" olmalıdır. Başkan Mao ciddi bir şekilde Çin'i yarı feodal, yarı sömürge bir

ülke olarak karakterize etti. Bu temelleri anlamayanlar, pratik olarak en saldırgan anti maoizm yoluna girmiştir."

Burada yapılan, alıntının çarpıtılması üzerinden bizim pozisyonumuzun çarpıtılmasıdır.

Alıntı yapılan orijinal yazıda alıntı yapılan yer şöyledir:

"Görüşümüze göre kurtarılmış bölgelerde kurulmuş olan iktidarın işçi-köylü diktatörlüğü iktidarı olduğunu hiçbir ciddi Marksist-Leninist inkar edemez. Bu hem Komintern'in, hem de Mao Zedung'un görüşü idi. Şekil olarak sovyetler uygulanmasına rağmen bu diktatörlük, proletarya diktatörlüğünden nitelik olarak farklı idi. ***Bu iktidarın programatik hedefi kapitalizmin tasfiyesi değildi. Onun programatik hedefi feodalizmin tasfiyesi, kurtarılmış bölgelerde emperyalizmin tasfiye edilmesi ve bunun dışında bu iktidarın tüm Çin'de demokratik devrimin yapılmasında üs olarak kullanılmasıydı***." (Mao Zedung ve Çin Devrimi, s. 21)

Maoist arkadaşlar bizim **bold** yazarak öne çıkardığımız yeri alıntılarken açıkça çarpıtıyorlar.

Biz kurtarılmış bölgelerde programatik hedefin kapitalizmin tasfiyesi değil, bilakis feodalizmin ve emperyalizmin tasfiyesi olduğunu söylüyoruz, Maoist arkadaşlar, bizim kurtarılmış bölgelerde programatik hedefin fedoalizm ve emperyalizmin tasfiyesi olmadığını söylediğimizi iddia ediyor. Biz bu Maoist arkadaşlarımızın yaptıkları bu alıntı çarpıtmasıyla, bize bizim söylediğimizin tam tersini mal ettiklerini biliyor olmaları gerektiğini, aradaki farkı anlayacak kapasitede olduklarından yola çıkıyoruz. Burada siyasi hasma kaba bir çarpıtmayla bütünüyle aptalca bir görüş mal edip ona saldırma söz konusudur. Siyasi olarak mücadele ettiğimiz bir kişiye örgüte kendi imalatımız olan bir aptallık mal edip ona saldırmak Marksist-Leninist bir tavır değildir. Bu yöntem revizyonistlerin çok sevdiği bir yöntemdir. Yöntemle ilgili bu kadar!

İçeriğe gelince:

Mao "Yeni Demokrasi Üzerine" başlıklı yazısında şu tespiti yapar:

"Dolayısıyla, dünyadaki çeşitli tipteki devlet sistemleri siyasî iktidarlarının sınıf niteliğine göre üç temel biçimde özetlenebilir: (1) Burjuva diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler; (2) proletarya diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler; (3) birkaç devrimci sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler." (Mao Zedung, Seçme Eserler cilt 2, s. 352)

Aynı yazısının "Sol Lafazanlığın red edilmesi" alt başlıklı bölümünde de şunları yazar:

"Peki, burjuva diktatörlüğü altındaki kapitalist yolu izlemek mümkün değilse, o zaman proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist yolu tutmak mümkün müdür?

Hayır, o da mümkün değildir.

Hiç şüphesiz, şimdiki devrim birinci adımdır ve gelişerek, ileri bir tarihte, ikinci adıma, yani sosyalizme dönüşecektir. Ve Çin, ancak sosyalist döneme girdiği zaman gerçek mutluluğa erişecektir. Ama bugün henüz sosyalizmi kurmaya girişmenin zamanı değildir. Çin'deki devrimin şimdiki görevi emperyalizme ve feodalizme kar-

şı savaşmaktır ve bu görev yerine getirilmedikçe sosyalizm söz konusu değildir. Çin devrimi bu iki adımı, önce Yeni Demokrasi, sonra da sosyalizm adımların atmak zorundadır. Üstelik birinci adım epey uzun bir zaman alacaktır ve bu öyle, bir gecede tamamlanacak bir iş değildir. Biz hayalci değiliz ve kendimizi, karşı karşıya bulunduğumuz gerçek şartlardan koparamayız." (Mao Zedung, Seçme Eserler cilt 2, s. 360)

Biz Maoistlerin çarpıtarak aktardığı alıntılanan yerde, Çin devriminin somut durumunu doğru bir biçimde tahlil eden görüşlerini aktardık, ne azı, ne fazlası.

BMLMKP'den Maoist arkadaşlar bizim Mao'ya saldırdığımızı iddia edebilmek için bizim pozisyonumuzu çarpıttılar.

Devam ediyor. BMLMKP'den arkadaşlar şöyle diyorlar:

"Üçüncüsü: Yine kaygısız bir biçimde Mao'nun Marx ve Lenin'in çizgisini sürdürmediği ve onun gerek 1957'de (Büyük İleri Atılım), gerekse "25 Maddelik Öneri"de (SBKP ile Polemiğin özeti) "ağır" hatalar yaptığı iddia edilmektedir. "Baylar" Mao'nun Çin devriminin bu sözü geçen zorlu ve belirleyici dönemlerindeki ağır "revizyonist" hatalarının ne olduğunu ortaya koyma zahmetine de katlanmıyorlar."

Biz Mao'nun 1957'deki ve "Dünya Komünist Hareketinin Genel Çizgisi Hakkında Polemik" yazılarındaki revizyonist hataları konusunda tabii ki tavır takındık. Görünen odur ki, BMLMKP'deki arkadaşlar alıntı yaptıkları broşürü bütün olarak okuma zahmetine bile katlanmamışlardır. Okumuş olsalardı, alıntı yaptıkları broşürün "Demokratik Devrimden Sosyalist Devrime Geçiş" başlığını taşıyan 4. alt bölümünde bizim hangi hataları eleştirmiş olduğumuzu görebilirlerdi.

Yalnızca ikisini söyleyelim:

Çin'in şartlarında burjuvazinin bir bölümü ile birlikte sosyalizmin inşa edilebileceği tezi yanlıştı, yanlıştır. Sosyalizmin inşasının önşartı proletarya diktatörlüğünün varlığıdır. Proletarya diktatörlüğü burjuvazinin siyasi iktidarda ortak olmasını dıştalar. Proletarya diktatörlüğü proletaryanın iktidarı burjuvazinin hiçbir kesimi ile paylaşmadığı iktidarıdır. O burjuvazinin üzerindeki diktatörlüktür.

Halk demokrasisinin en başından proletarya diktatörlüğünün özgün bir biçimi olduğu iddiası yanlıştı, yanlıştır. Mao Zedung haklı ve doğru olarak halk demokrasisinin "değişik devrimci sınıfların diktatörlüğü" olduğunu söyler ve Çin'de bir bütün olarak küçük burjuvaziyi; onun yanında milli burjuvaziyi de kısmen devrimci sınıflar içinde sayar. Böyle bir iktidarı "proletarya diktatörlüğünün özgün bir biçimi" olarak adlandırmak yanlıştı, yanlıştır. (Geçerken şunu da söyleyelim: Bu yanlış yalnızca Mao Zedung'a ait bir yanlış değildir. Bulgaristan KP'nin 5. Kongresi'nde Dimitrof tarafından formüle edilmiştir ve o günkü Dünya Komünist Hareketi'nin genel çizgisinin parçası haline gelmiş olan bir yanlıştır.)

"Genel Hat Üzerine Polemik"e gelince: Yalnızca Genel Hat'tın girişinde yer alan 1957-1960 ortak açıklamalarına yapılan olumlu atıf bile aslında ML'lerin bu polemiğe çok daha eleştirici yaklaşmaları zorunluluğuna dikkat çeken bir işarettir. Olumlu atıfta bulunulan söz konusu belgelerde SBKP'nin 20. Parti Kongresi'nin

revizyonist çizgisi "ML'nin bilimine büyük katkı" olarak övülmektedir. Biz ve bizimle birlikte kimi başka örgütler bu belgelere eleştirici olarak yaklaştığımızda, revizyonizme karşı mücadelede hiç de az olmayan hatalar yapıldığını gördük.

Devam ediyor. BMLMKP'den arkadaşlar şöyle yazıyor:
"Dördüncüsü: Ve üstüne üstlük bir de Mao'nun Marx, Lenin ve Stalin'le aynı seviyede görülmesinin yanlış olduğunu iddia ediyorlar. Bu yalnızca Mao'nun Büyük Klasikler listesinden silinmesi değil, aynı zamanda onun revizyonistler listesine yazılmasıdır. Acaba UMLPÖK bu "bolşevik" bayların bu sonuçlarına göz mü yummaktadır?"

Biz Mao Zedung'un 20. yüzyılın en büyük Marksist Leninistlerinden biri olduğu görüşündeyiz. O aynı dönemde yaşadığı ML'ler içinde –Stalin dışta tutulduğunda, döneminin bütün öne çıkan ML'leri ile karşılaştırıldığında, hem teori hem de pratikte baskındır. Bu anlamda MELS den sonra Mao gelmektedir.

Ama Mao'yu onlardan ayıran bir şey vardır: Mao kendi döneminde egemen hale gelen modern reizyonizme karşı mücadele eden ender ML önderlerden biridir. Fakat o bu mücadelede yer yer revizyonistlerden etkilenmiş ve kimi sorunlarda onların tezlerine de sahip çıkmıştır. Bu yüzden biz ille de bir hiyerarşik sayım yapılmak isteniyorsa, ki biz bunun hiç de gerekli olmadığını düşünüyoruz-o zaman Mao'nun MELS'den sonra geldiğini söylüyoruz.

Biz Maoist değiliz. Biz aslında ilk kez Mao'nun Marksist Leninist olmadığını iddia etmek için revizyonistler tarafından uydurulmuş olan bu kavramı kullanmayı red ediyoruz. Fakat biz büyük ML Mao'nun muazzam katkılarının savunucusuyuz.

2. Maddede, BMLMKP'den arkadaşlar bizim beşinci günahımız konusunda şunu söylüyor:
"Beşincisi: ABD emperyalizminin mutlaklaştırılması. Mao hiçbir zaman tek bir emperyalizmden söz etmemiştir. Bunun yerine o daha tehlikeli olan bir emperyalizm olduğunu, bu yüzden bir baş düşman olduğunu, bunun da ABD emperyalizmi olduğunu ortaya koymuştur. Ama bunları Avrupa'da göçmen olmak için Kürtlükten çıkmış bu "Kürt" menşevikleri ile tartışmak zorunda kalmak komiktir."

Bu noktada bir şey doğrudur: Mao gerçekten de hiçbir zaman **tek** bir emperyalizmden söz etmemiştir. Fakat biz böyle bir iddiada bulunmadık.

Bu ne kadar olgu ise, daha Mao'nun sağlığında, onun önderliğindeki ÇKP tarafından karşı devrimci Üç Dünya Teorisi'nin yaratıldığı ve savunulduğu da olgudur. Bu "teori"de , "Süper Güçler" dışındaki, bütün diğer emperyalist güçler "ikinci dünya" adı altında dünya devriminin olası müttefiki olarak gösterilmiştir. Bu teorinin mucitleri bu yaratıcı çalışmalarında "Dünya çapında baş çelişme" "Dünya çapında baş düşman" yanlış teorilerine dayanmıştırBu basit gerçekleri kendilerine ML adı veren kişilerle tartışmak zorunda olmak komiktir. Fakat ne yazık ki bunu yapmak zorunda kalıyoruz. İlerlemek yanlışlara karşı ideolojik mücadeleyle mümkündür yalnızca.

Şu "*Avrupada göçmen olmak için Kürtlükten çıkmış Kürtler*" konusunda da bir söz: Bu demagojidir. Biz kendimizi hiçbir zaman Kürtlük, Türklük vb. üzerinden tanımlamadık. Biz kendimizi hep Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin Bolşevik Komü-

nistleri olarak tanımladık, tanımlıyoruz. Aradaki farkı umarız anlayacak kapasiteye sahipsinizdir.

Maoist Arkadaşlar devam ediyor:

"3. Manipüle edilmiş Mao alıntısı:

Bütünüyle manipüle edilmiş olan alıntı şöyle başlıyor:
"Bu iki bileşenden hiç birinin "varlığı ve gelişmesi, öteki çelişmelerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da etkiler" değildir. Bunlardan hiç biri "önder ya da belirleyici rolü oynayan" çelişme, diğeri "tali ve tabi durumdaki" çelişme değildir."

Birinci paragraf kötü niyetle uydurulmuştur, kabul edilebilir bu, ama Mao'ya ait değildir. Sonra "Bu iki bileşenden hiç biri" denip Mao'nun gerçek söylediklerinden alıntı ekleniyor "biri önder ya da belirleyici; … diğeri de tali ve tabi rol oynar." (Bkz. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye; Dokuzuncu Konferansa sunulan katkı)

Mao'ya ait olan gerçek alıntıyı dikkatlice okuyun; orada şöyle söyleniyor:
"Ama ne olursa olsun, bir sürecin gelişmesindeki her aşamada önder rolü oynayan sadece tek bir baş çelişmenin bulunduğu kesindir. Bu nedenle eğer, bir süreçte birkaç çelişme varsa, bunlardan ancak bir tanesi önder ve belirleyici rolü oynayan baş çelişme olacak, diğerleriyse tali ve tabi durumda bulunacaktır." (Mao Zedung, "Çelişme Üzerine", Seçme Eserler 1, Aydınlık yayınları, s. 389)

Görüldüğü gibi kendine Marksist-Leninist diyen bir parti burada klasik bir devrimcinin eserini kaba bir şekilde çarpıtmaktadır. Bunların Marksizm-Leninizm-Maoizme bağlılıklarından ne beklenir.

Bu çarpıtmanın zirvesi ile güya Mao'ya onun söylediğinin tam tersi bir şey mal ediliyor: Mao'nun söylediği açıktır. O her görüngüde, her maddede, her düşüncede, bilimsel bir çözümleme ile bulunması gerekli olan bir baş çelişmenin ve bir yan çelişmeler yumağının olduğunu söylüyor.
Açık manipülasyon aslında en berbat menşevikler olan bazı "Bolşevikler"in inançsızlığının bir ispatıdır.
Bizim Partimiz bu tür "Marksist"lerle dost olamaz."

Buradaki bütün polemik bizim Mao'nun bir alıntısını çarpıttığımız iddiası üzerine kurgulanmıştır.
Biz Mao'dan alıntı yapmadık, kendi görüşümüzü yazdık. Bunu yaparken Mao'nun sözlerini kullanmış olmamız, onu çarpıttığımız anlamına gelmez.
Biz burada BMLMKP'nin bizden yaptığı alıntı parçasını bütünlüğü içinde aktarmak istiyoruz. Biz 9. *Konferansa sunduğumuz bir katkıda şunu yazdık:*
"Gerçekte Proleter Dünya Devrimi'nin her iki bileşeni karşılıklı olarak birbirini koşullandırır ve destekler. Bu iki bileşenden hiç birinin "varlığı ve gelişmesi, öteki çeliş-

melerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da etkiler" değildir. Bunlardan hiçbiri "önder ya da belirleyici rolü oynayan" çelişme, diğeri "tali ve tabi durumdaki" çelişme değildir. (Bkz. Mao Zedung, Çelişme Üzerine, Seçme Eserler cilt 1, s. 387 ve 389)

Yani Proleter Dünya Devrimi, zafere, ilk önce bir yanda ezilen uluslar ve halklarla diğer yanda (şimdiki durumda ABD emperyalizmi başta olmak üzere) emperyalizm arasındaki çelişmenin ele alınıp çözülmesi ve ancak ondan sonra emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki "tali ve tabi" çelişmenin ön plana çıkıp çözülmesi biçiminde bir yolla ulaşmayacaktır. Proleter Dünya devriminin iki akımı, iki bileşeni arasında tek yanlı bir bağımlılık yoktur."

Buna eklenecek bir şey yoktur. Biz Mao'ya ait olan sözcükleri net olarak Mao'ya ait sözcükler olarak vurguladık. Bu sözcüklerin hangi yazıda kullanıldığını da yazdık. Bu sözcükler dışındaki her şey bize aittir. Ve bu çok açık olarak görülmektedir. BMLMKP'den arkadaşlar burada bizim Mao'yu güya çarpıttığımız üzerine sızlanacak yerde, söylediklerimizde neyin yanlış olduğu üzerine konuşsalar daha iyi olurdu.

4. Noktada BMLMKP şunu iddia ediyor:

"*4. emperyalizmin krizi konusunda yanlış pozisyon*

Bu "Marksist-Leninist" temsilciler aynı şekilde kapitalizm-emperyalizmin yapısal krizini kategorik olarak red ediyor, ona gerçeklikten uzak bir güç atfediyorlar. Bunu ancak dünya halklarının devrimci mücadelesine yabancılaşmış ve ondan uzaklaşmış unsurlar yapabilir. Bu gerici kötümserlik dünyanın devrimci örgütlerinin koordinasyonu ile bağdaşmaz. Bütün dünya ML hareketi içinde ABD emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olduğu konusunda hiçbir kuşku yokken, Mao Zedung yanlış bir şekilde ABD emperyalizmini mutlaklaştırmış olmakla suçlanıyor. Diğer emperyalist ülkeler baş emperyaliste tabi işbirlikçilerdir ve bunların ABD emperyalizmi ile aralarında olan çelişmeler giderek öyle yumuşamaktadır ki, artık her geçen gün daha açık bir şekilde ABD hegemonyası altında bir kolektif emperyalizmden söz etmek mümkündür.

Mao Zedung yoldaş, ABD emperyalizmi dünya halklarının 1 numaralı düşmanıdır derken haklıydı. Bu görüşü paylaşmayan Marksist-Leninist değildir."

Biz "kriz" konusunda, UMLPÖ'in 8. Konferansına sunduğumuz bir katkıda ML Kriz Teorisi, ve bu konuda yapılan yanlışlar üzerine görüşlerimizi özel olarak koyduk; 9. Konferansa sunulan bir yazıda da özel olarak 2007'deki durum hakkında tavır takındık. Orada şöyle dedik:

"*Ekonomik Gelişmeler*

Emperyalist Dünya Sistemi'nin ekonomik gelişmeleri üzerine konuşurken, öncelikle "Kriz" "Ekonomik Kriz" "Emperyalist Dünya Sisteminin Genel Krizi" "Devrevi Kriz" "Kriz Devresi" "Devrevi Krizin Aşamaları" vb. kavramlarının içeriği üzerinde anlaşmak gereklidir. Çünkü görüşümüze göre devrimci ve ML çevrelerde bu konuda büyük bir karmaşa vardır. Bu kavramların içeriğinin ML tarafından nasıl doldurulmuş

olduğu konusunda görüşlerimizi biz MLPÖ 8. UK'na sunduğumuz "Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Sonuçları" (Bkz. Sayı 147, s 19-24) başlıklı yazımızda ortaya koymuştuk. Burada, o yazıda ortaya koyduklarımızı tekrarlamak istemiyoruz.

Bugün "Kapitalizmin/Emperyalizmin Genel Krizi"nden ancak emperyalizmin can çekişen kapitalizm olması, üretici güçlerin engellenmeksizin gelişmesinin biricik yolunun emperyalizmin proleter dünya devrimiyle parçalanmasından geçtiği anlamında söz edebiliriz.

Fakat dünyanın iki sisteme bölünmüş olduğu anlamında bugün "Kapitalizmin Genel Krizi"nden söz edilemez. Kapitalizm, revizyonistlerin de marifetiyle ve kısmen de komünistlerin hatalarının yani bizim hatalarımızın da yardımıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan öncekine benzer bir durum, yani emperyalizmin dünyaya sınırsız egemen olduğu, sosyalist devletlerin ve halk demokrasili devletlerin olmadığı bir durumu yeniden yaratmayı başarmıştır. Bu proleter dünya devrimi açısından kuşkusuz geçici bir yenilgi durumudur, fakat olgudur. Bugün dünyada var olan kimi görece "bağımsız", kendini yer yer sosyalist olarak adlandıran ve kimi sol güçler tarafından da sosyalist olarak değerlendirilen Çin HC, Kore DC, Küba, Venezuella gibi ekonomileri emperyalist dünya sistemi dışında imiş gibi görüp göstermek tam bir yanılsamadır. Bu ülkelerin varlığından yola çıkarak veya işçi sınıfı ve ezilen halkların da emperyalist dünya sistemine karşı mücadele ettikleri, bunun yanında güçsüz de olsa komünizm için mücadele eden ML güçlerin var olduğu gerekçeleriyle, bugün emperyalizmin Genel Kriz içinde olduğu tespitlerini yapmak, görüşümüze göre ML'ye dayalı bir çözümleme değildir. Var olan durumda yukarıda sözünü ettiğimiz yenilgi olmamış gibi davranmak bizi ilerletmez. Bu nedenle bugün krizden söz ettiğimizde, sürekli şiddetlenen bir genel krizden söz edecek yerde, devrevi krizin var olup olmadığını, varsa krizin hangi aşamasında bulunduğumuzu somut olarak tartışmalıyız.

Dünya ekonomisi açısından az sayıdaki emperyalist büyük güçte meydana gelen gelişme ve değişikliklerin dünya ekonomisinin gelişmesi için tayin edici olduklarının bilinmesi önemlidir. Bu emperyalist büyük güçler arasında da ABD hala başrolü oynamaktadır.

Dünya yüzünde 2005 yılında Reel Brüt Yurtiçi Ürün'ün (YİÜ/BSP) in % 33,6'sı ABD tarafından yaratılıyordu; 25'li Avrupa Birliği'nin payı % 33,7 idi, tarihte ilk kez ABD'nin önüne geçmişti, Çin HC (% 4,8) ve Rusya (% 1,3) dışta tutulduğunda tüm "Endüstri Ülkeleri'nin dünya Reel YİÜ'deki payı % 84,7 idi.

Dünya ekonomisinde 2000 yılının ikinci yarısında, Çin'deki yüksek kalkınma hızına ve Japonya'daki canlanma belirtilerine rağmen yeni bir kriz devresine girildiğinin işaretleri görülüyordu. Bu kendini en açık biçimde ABD ve AB bölgesinde üretim ve ekonomik büyümede açıkça görülen gerilemede gösteriyordu.

ABD Afganistan ve Irak'taki savaşlarda askeri sanayisine –borçlarını arttırarak da olsa- olağanüstü boyutlarda yatırımlarda bulundu, bu sayede üretimdeki gerileme durdurulduğu gibi, tüketimde de artışlar yaşandı. Böylelikle krizin derinleşmesi engellendi ve eğilim tersine çevrildi. ABD'de savaş sayesinde eğilim tersine döndürü-

lürken, emperyalist büyük güçler içinde en zayıf halka AB, onun içinde de Almanya idi. Burada da yeni "Konjonktür Programları" ile bir yandan işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılırken, diğer yandan büyük sermayeye yeni vergi indirimleri sunularak ve ek olarak tabii emekçileri vuran "Tasarruf Programları" ile dipten kurtulunmaya çalışılıyordu. Görünen burada da geçici olarak de olsa bir rahatlamanın sağlanmış olduğudur.

2003 ile 2006 arasında Dünya Üretimi yılda ortalama % 4,8'lik bir artış gösterdi, ki bu büyüme orta vadedeki % 3,3 lük büyüme hızının epey üzerinde bir büyüme idi. 2006 yılında da Dünya Ekonomisi büyümesinin sürdürdü. Hatta 2006'da Reel YİÜ % 5 lik bir büyüme ile 2005'den daha yüksek bir büyüme gösterdi. Yani ABD'nin yürüttüğü savaşlar sonucu eğilimin tersine döndürülmesi ile, devrevi krizin normal gelişimi durduruldu ve yapay bir "Kalkınma aşaması" görünümüne girildi. Ancak bunun da sonu görünüyor. Bir bütün olarak endüstri ülkelerinde ve fakat en başta ABD de 2006 yılı içinde bu "Kalkınma"nın hızı giderek kesildi. ABD'de büyüme 2002'den bu yana ilk kez % 3' ün altına düştü. Buna karşı Japonya 2006'daki % 4,8 lik büyüme ile hala hızla "kalkınıyor"du. AB bölgesi 2006'daki % 3,6'lık büyüme oranı ile, 2003' den bu yana en yüksek büyüme oranını yakalamıştı. Şimdi ABD'deki büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı – daha doğrusu kesintiye uğratılmış bir önceki kriz devresinin kaldığı yerden devamı-olup olmayacağını 2007' deki gelişmeler gösterecek.

Yeni bir kriz devresinin başlangıcını engelleyebilir faktörler olarak a) Japonya ve AB bölgesinde yüksek büyüme hızlarının yakalanmış olması b) Çin ve Hindistan'da çok yüksek büyüme oranlarının sürmesi, buralardan gelen ucuz tüketim metaları ile emperyalist ülkelerde bireysel tüketimin yüksek seviyede tutulabilmesi, hem ucuz tüketim metaları ve hem da ucuz işgücü baskısı ile emperyalist ülkelerde enflasyonun alt seviyelerde tutulabilmesi görünmektedir. Buna karşı hem Afganistan'da ve hem de Irak'taki savaşların ABD emperyalizminin önüne koyduğu hedefler açısından oldukça başarısız gelişmesi ekonomik krizi tetikleyecek faktör olarak kendini dayatmaktadır. Orta vadede bu "Başarısızlık" kendini yalnızca siyasette değil, aynı zamanda ekonomide de olumsuz faktör olarak gösterecektir.

Bu bağlamda önemli olan şudur:

Devrimci çalışma, işçileri ve emekçileri devrim için aydınlatma ve örgütleme, bir ekonomik krizin olup olmadığına bağlı değildir.

Konjonktür nasıl olursa olsun, biz devrimci çalışma yürütebiliriz, yürütme yükümlülüğüne sahibiz.

Krizler emperyalizmin asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm olduğunu bize daha açıkça gösterir.

Krizler kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır. O halde krizlerin emekçiler için korkunç ve yıkıcı olan görüntülerine ve sonuçlarına karşı mücadele, zorunlu olarak kapitalizmin yok edilmesi hedefiyle, kapitalizmi yok etmeye yönelik mücadeleler olarak yürütülmelidir. Kapitalist sistemin çerçevesini sorgulamayan "krizle mücadele programları" örneğin DSF'in başını çekenlerin programları-kitleler için göz boyamadır."

Biz 8. Kongreye sunduğumuz bu konudaki yazımızı da ekliyoruz ve BMLMKP'den arkadaşları, genel laflar edip, bizim kapitalizm emperyalizmin yapısal krizini kategorik olarak reddettiğimiz ve ona gerçekte sahip olmadığı bir güç atfettiğimiz ispatsız iddiasını ileri sürmek yerine, bizim belgeli gerçek görüşlerimiz hakkında somut tavır takınmaya davet ediyoruz.

"Amerikan Emperyalizmi Dünya Halklarının Baş Düşmanıdır" teziyle ilgili olarak da, bu konudaki MLPÖU Konferansı'na sunduğumuz gerçek görüşlerin belgesini ekliyor, o konuda da Maoist arkadaşlardan genel suçlamalar getirmek yerine somut eleştiri getirmelerini talep ediyoruz. Maoist arkadaşlarımız bilir ama biz hatırlatalım: ML'nin yaşayan özü somutun somut tahlilidir. Ve Mao "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur." diyor.

Bu maddenin sonunda BMLMKP şöyle diyor:

"Mao Zedung yoldaş, ABD emperyalizmi dünya halklarının 1 numaralı düşmanıdır derken haklıydı. Bu görüşü paylaşmayan Marksist-Leninist değildir."

Mao Zedung belli bir somut durumda ABD emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olduğunu söyledi. Bu tespit, her ne kadar içinde belli mutlaklaştırma eğilimleri taşıyorsa da, yapıldığı dönemde yine de belli bir haklılığa sahipti, tabii eğer bu tespit aynı zamanda diğer emperyalistleri dost görüp gösterme ile iç içe değilse.

Gerimizde karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi" nin deneyimine sahip olduğumuz şartlarda bu tespiti bugün hala ML'nin kıstası haline getirmek tümüyle yanlış, evet anlamsızdır.

ABD dışındaki emperyalist devletlerdeki işçiler bugün öncelikle kime karşı mücadele yürütmelidir? Kendi emperyalizmlerine karşı mı, yoksa "1. numaralı düşman ABD emperyalizmi"ne karşı mı? Mesela Çin'de işçiler öncelikle kime karşı mücadele etmelidir? 1 numaralı düşman Amerika'ya karşı mı? Örneğin Rus emperyalizminin hegemonyası altında yaşayan halklar öncelikle kime karşı mücadele etmelidir? 1 numaralı düşman Amerika'ya karşı mı? Bu soruları epey uzatabiliriz. Fakat bunun Maoistlerde fazla bir işe yarayacağı konusunda da fazla umudumuz yok.

BMLMKP'ye göre 5. yanlışımız şu:

"5. Ezilen halkların mücadelesinin küçümsenmesi hatta dikkate alınmaması

Tam da bu temsilciler ve bu konferansta onları izleyenler, keyfi bir biçimde ezilen halkların mücadelesini dikkate almıyorlar. Hatta devrimci, antiemperyalist ve halk hareketlerini Chavez Venezuela'sı, Castro Küba'sı ve Evo Morales Bolivya'sını destekleyen süreçlerde, "moda" keşfetme küstahlığına sahipler. Ki bu saydıklarımız ABD emperyalizmine karşı devrimci akımın sivri ucunu oluşturuyor.

Biz Bolivya'nın Marksistleri-Leninistleri-Stalinistleri ve Maoistleri bu döneklerin komik ve zavallı açıklamalarını kararlılıkla geri çeviriyoruz."

Bize ve MLPÖUK'nın bazı üyelerine yöneltilen, bizlerin ezilen halkların müca-

delesini küçümsediğimiz hatta dikkate almadığımız suçlaması aslında bir hakarettir. Biz BP olarak Uluslararası ML Parti ve Örgütlerin 8. Konferansı'na yazılı olarak sunduğumuz bir katkıda bu konuda şunları tespit etmiştik:

"Halkların antiemperyalist mücadeleleri. Bu mücadelelerin seviyesinin, emperyalist metropollerdeki işçi sınıfının mücadeleleriyle karşılaştırıldığında eskiden olduğu gibi bugün de daha yüksek olduğu bir olgudur.

Ezilen ülkelerde işçi sınıfının mücadelesi şimdilerde kural olarak kısmen siyasi talepler ileri sürdüğü yerlerde her şeyden önce ve zorunlu olarak da anti-emperyalisttir.

Bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde ve bölgelerinde, halkların kurulu düzeni sarsan silahlı mücadeleleri de vardır. Asya'da örneğin hem Filipinler'de hem Sri Lanka'da halkın silahlı güçleri egemenlerle görüşmeler yürütecek durumdadır. Doğu Timor'da halkın mücadelesi yıllarca süren savaştan sonra Doğu Timor'un bağımsızlığını elde etmiştir. Nepal'de pratikte ikili iktidar vardır. Ordadoğu'da Filistin halkının mücadelesi, siyonist İsrail devletinin günbegün süren katliamlarına rağmen, devlet kuruluşunun artık fazla uzak görünmediği bir noktaya varmıştır.

Güney Kürdistan'da Kürt ulusu için fiilen devlet kurma gündemdedir.

Afrika'da çeşitli halklar sömürgeciler, emperyalistler ve uşakları tarafından yaratılan durum içinde kendi devlet iktidarları için mücadele ediyorlar.

Latin Amerika için için kaynıyor. Her yanda halkların silahlı formasyonları var, her yanda kurulu düzen sorgulanıyor. Latin Amerika'nın birden fazla ülkesinde son yıllarda birçok hükümet halk hareketleri tarafından ortadan silindi.

Emperyalistlerin doğrudan işgal ettikleri Afganistan ve Irak'ta emperyalistler ve uşakları, işgalci güçlere karşı gelişen bir savaşla karşı karşıyalar. İşgalcilerin ve uşaklarının askeri kayıpları her geçen gün artıyor.

Hiç kuşkusuz, bugün bir bütün olarak ezilen halkların hareketi emperyalist metropollerdeki proletaryanın hareketinden daha gelişmiş durumdadır. Fakat aynen bu olgu gibi, şu olguları da saptamak zorundayız:

— Bu mücadelelerin seviyesi de 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarındaki kadar gelişmiş değildir.

— Komünistlerin bu hareketler içindeki etkisi -az sayıda birkaç istisna hariç- çok azdır. Çoğunlukla bu etki göz ardı edilebilecek bir büyüklüktür.

— Halkların mücadelelerinde emperyalistler arası çelişkilerden kendi hedefleri için yararlanabilme olanakları, 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarında olduğundan çok daha azdır.

— Yerli burjuvazilerin ve emperyalistlerin halkların mücadelelerini bastırma veya bunları sistem içi reform hareketlerine dönüştürme olanakları artmıştır.

— Ezilen ülkelerde (gelişmiş emperyalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesiyle karşılaştırıldığında) mücadelelerin görece gelişmişliği, Marksist-Leninist saflarda azımsanmayacak sayıda gücün bir yanda ezilen halklarla (ve uluslarla) diğer yanda emperyalizm arasındaki çelişkinin dünya çapında baş çelişki olduğu teorisini öne sürmesini beraberinde getiriyor. (1)

— Görüşümüzce böyle bir tespit yanlıştır. Teorik olarak yanlıştır çünkü dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerdeki çok çeşitli devrimci süreçlerin bir toplamı olduğu kavranmamaktadır. Kabaca söylemek gerekirse, dünya devrimi süreci, eşzamanlı ol-

mayan emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle ezilen ülkelerde anti-emperyalist yeni-demokratik devrimlerin toplamıdır. Tek tek her ülkedeki devrimin ayrıca kendi özgüllükleri olacaktır. Her ülkede tek tek her devrimci süreç için baş çelişkiyi saptamak doğrudur. Fakat bunu, aslında eşzamanlı ve yekpare bir süreç değil, bilakis yüzlerce devrimin bir toplamı olan bir bütün olarak dünya devrimi için yapmak yanlıştır.

— Pratik politikada dünya çapında baş çelişki tespiti, proleter dünya devriminin bir bileşeninin -bizim durumuzda proletaryanın emperyalist metropollerdeki mücadelelerinin- tek taraflı bir şekilde bir başka bileşene -şimdiki somutta ezilen ülkelerdeki devrimlere- bağımlı olarak görülmesini beraberinde getirir.

— Proleter dünya devriminin iki bileşeni karşılıklı olarak birbirini koşullandırır ve destekler. Bu iki bileşenden hiçbiri "baş", "tayin edici", diğeri ise "ikincil, tali bir rol" oynamaz.

— Proleter dünya devrimi, zafere, ilkönce bir yanda ezilen uluslar ve halklarla diğer yanda (ABD emperyalizmi önderliğinde) emperyalizm arasındaki çelişkinin ele alınıp çözülmesi, ve ancak ondan sonra emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki "ikincil, tali" çelişkinin ön plana çıkıp çözülebilmesi şeklinde ulaşmayacaktır. Proleter dünya devriminin iki akımı, iki bileşeni arasında tek yanlı bir bağımlılık yoktur!" (BP 147, s. 27-29)

Bu belge İspanyolca çevirisi de dahil olmak üzere 8. Konferansın hemen ertesinden bu yana BMLMKP'nin elinde var. Buna rağmen bizim ezilen halkların mücadelesini dikkate almadığımızı iddia edebiliyorlar. Bizim bu örgütün üyelerine ve sempatizanlarına çağrımız şudur: Yönetiminizin yazdıkları ile yetinmeyin. Yönetiminizin eleştirdiği örgütlerin orijinal belgelerini inceleyin.

Bunun dışında biz hem Stalinizm, hem de Maoizm kavramlarına karşıyız. Bu her iki kavram da yanlış olan, bizzat burjuvazi tarafından uydurulmuş, ML'ler tarafından kullanılması doğru olmayan kavramlardır. Biz Marksist Leninistiz.

6. Noktada Maoist arkadaşlarımız şunları söylüyor:

"*6. Troçkist İşçi Kuyrukçuluğu*

Ezilen ülkeler ve ulusların köylülerinin oluşturduğu devrimin esas gücünün (işçi sınıfı devrimin öncü gücüdür.) reddi, bizim kabul edemeyeceğimiz açık troçkist bir pozisyondur. İşçi sınıfının hem öncü hem de esas güç olduğu şeklindeki mekanik ve doğmatik iddia, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu, emperyalizme karşı mücadelede ayaklandırılması gereken dünya halkları ve ulusları olduğu somut gerçekliğini görmüyor.

Emperyalist merkezlerdeki işçi sınıfı birinci maddede açıkladığımız gibi kendi mücadelelerini emperyalizm tarafından ezilen halkların dünya çapındaki hareketi ile koordine etmek zorundadır. YalnızcaTtroçkistler, gerçekte olmayan öncünün destekçisi olarak adlandırdıkları ezilen halkları dikkate almamaktadır.

Gerek dünya çapındaki esas devrimci mücadele, gerekse antiemperyalist mücade-

lenin esas siperleri kesinlikle ezilen halklar ve uluslarda bulunmaktadır; yani Irak'ta, İran'da, Afganistan'da, Demokratik Kore'de, Venezuela'da, Küba'da, Ekvador'da, Nikaragua'da, Bolivya'da ve emperyalizmin kukla hükümetlerine karşı doğrudan mücadele içinde bulunan halklardadır."

Dünya çapında dünya devriminin bir esas gücü tespiti yapmak yanlıştır. Dünyanın bir dizi ülkesinde devrimin esas gücü hala köylülüktür. Fakat bir dizi ülkede, öncelikle de emperyalist metropollerde köylülük devrimin esas gücü olmaktan çıkmıştır. Buralarda proletarya devrimin hem öncü, hem esas gücüdür.

Biz hiçbir yerde dünya çapında bir esas güç tespiti yapmadık. Esas güç sorusu her ülke devriminde somut olarak sorulup somut cevaplandırılmalıdır.

Son noktayı koyan 7. maddede BMLMKP'den arkadaşlar şöyle diyor:

"7. Maoizmin reddi ve yaşamaya devam eden revizyonizm

Üstü örtülü ve fakat inatçı Anti-Maoizm kendini konferans ilkeleri içinden "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının çıkartılması girişimlerinde gösterdi. Biz "Maoizm" kavramının kullanılmasını önerdik. Ama bu onaylanmadı. Buna karşı "Mao Zedung düşüncesi" kavramı kabul edildi. Biz önerimizi, Mao Zedung'un "teorisi" veya "düşünceleri"nin, Mao Zedung'un Çin Devrimi'ndeki ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'ndeki devrimci pratiğinden ayrı ele alınamayacağını söyleyerek gerekçelendirdik.

Bizim partimiz Konferans sırasında kendimiz dışındaki değişik ülkelerden gelen bir çok delegenin tartışmalarda savunduğu gerici yaklaşımların, en başta da alıntı yaptığımız belgelerdeki yaklaşımların derin hayreti içindedir. Partimiz yeni kararlar alınmadan önce her bir partiden burada eleştirdiğimiz siyasi ve ideolojik görüşler pozisyonlarını açığa kavuşturmasını talep etmektedir.

Partimiz kıstas olarak şunu karara bağlamıştır: Kendini Marksist-Leninist olarak tanımlayanlar, beş büyük klasiğimizi, bunlar eleştirilebilir olsalar bile, hiçbir şekilde red edemez; veya kimi oportünist grupların yaptığı gibi hakaretlerle ve çarpıtmalarla onlara karşı mücadele yürütemez. Bu isimler bizim dünya devrimindeki en yüksek teorik ve pratik dayanaklarımızdır.

Karl Marx-Friedrich Engels, Vladimir İ. Lenin, Joseph V. Stalin, Mao Zedung."

Biz hem "Maoizm", hem "Stalinizm" kavramlarına karşıyız. Biz Marks ve Lenin yanında Engels, Stalin ve Mao Zedung'u büyük öğretmenlerimiz içinde gören Marksist-Leninistler, Bolşevikleriz.

Marks ve Lenin proletarya devriminin bilimi olan Marksizm-Leninizme isimleri verilen bilimin kurucularıdır.

Bu hiçbir şekilde Engels'in Marksizm bilimine katkılarını küçültmez.

Bu hiçbir şekilde Stalin'in ML'ye, proleter dünya devrimine, her şeyden önce de Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasına katkılarını küçültmez.

Bu hiçbir şekilde Mao Zedung'un her şeyden önce Çin devrimine önderliği ile

yaptığı katkıları küçültmez.

Evet Karl Marks, Friedrich Engels, Vladimir İ. Lenin, Joseph V. Stalin, Mao Zedung bizim dünya devrimindeki en yüksek teorik ve pratik dayanaklarımızdır.

Ama bu şu anlama gelmez: Bunlar bizim dokunulmaz kutsallarımızdır. Hayır. Biz Marksist-Leninistleriz. Bizim dokunulmaz kutsallarımız yoktur. Bizim öncüllerimiz büyük işler yapmış, proletarya ve ezilen halkların dünyayı kökten değiştirmeleri için gerekli silahları yaratıp bize sunmuşlardır. Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar bu silahlarla donandığında yeni sömürüsüz bir dünyayı mutlaka yaratacaklardır. Fakat bizim öncüllerimiz tabii ki hatalar da yapmıştır. Biz yenmek için onlardan da öğrenmek zorundayız.

Çünkü bildiğimiz bir şey vardır: Yalnızca ölüler hata yapmaz.

7 Mayıs 2015

BP KK/T MK a. [redacted]

Not: Biz BMLMKP'nin eleştirisini olduğu gibi Türkçeye çevirip cevabımızla birlikte Merkezi Yayın Organı'mızda yayınlayacağız.

BMLMKP'den arkadaşlardan da talebimiz, eleştirilerini ve cevabımızı kendi yayın organlarında yayınlamalarıdır.

KAPİTALİST
SÖMÜRÜ, BASKI, TALAN
DÜZENİNİ YIKMAK İÇİN;
ÖRGÜTLENMEYE,
BİRLEŞMEYE,
DAYANIŞMAYA,
MÜCADELEYE!

BOLŞEVİK PARTİZAN

"Başta partili yoldaşlarımız olmak üzere, bütün devrimcileri, sosyalizme, komünizme sempati duyan bütün işçi ve emekçileri 10. Kongremizin belgelerini incelemeye tartışmaya, sahiplenmeye çağırıyoruz.

Bugün ülkelerimizde ve dünyada sosyalizme-komünizme sahip çıkmak, onun için mücadele etmek, Bolşevik Partimize ve bütün dünyada Bolşevik Parti inisiyatiflerine sahip çıkmakla onların çevresinde ve saflarında örgütlenmekle, partili örgütlü mücadeleyle olur."

(10. Kongre Bildirisinden)

BOLŞEVİK PARTİ